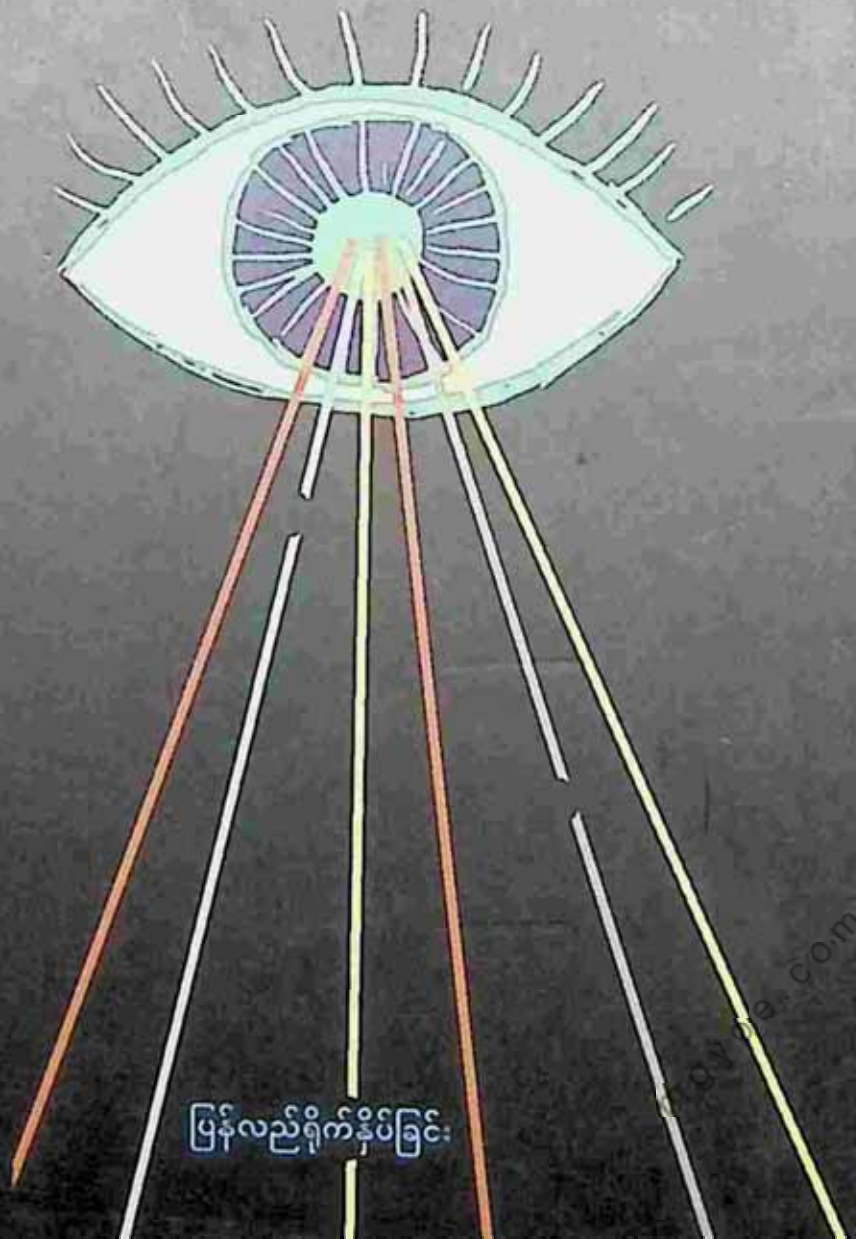

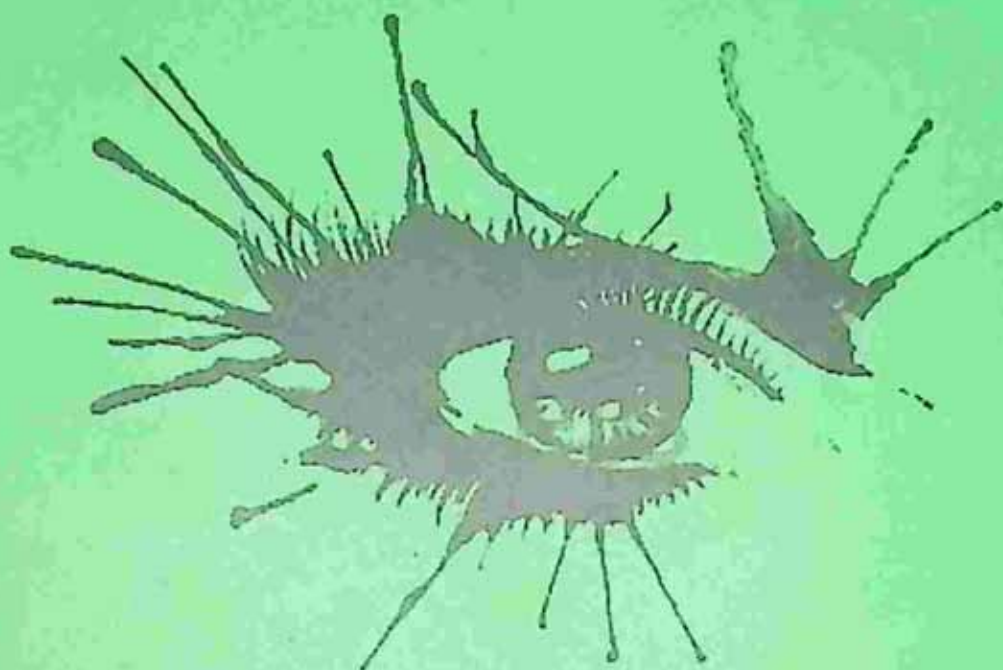
စစ်ကိုင်းဦးဘိုးသင်း

ပျော့ပျက်ရုက္ခမ်း

ပြန်လည်ရိုက်နှိပ်ခြင်း

mgv0e.com

ကျွန်ုပ်သည် ကျမ်းမရေး

ကြမ်းရေးပါသည်။

ကျမ်းရေးနိုင်အောင် အတတ်ပညာမရှိ။

ကျမ်းရေးတတ်သူလည်း မဟုတ်ပါ။

ထို့ကြောင့် လောကမျက်ရှုကြမ်း

လူ့မျက်ရှုကြမ်း ကို ရေးပါသည်။

ရေးခြင်းကြောင့်

anb0052

3000.00 Ks

လူမှုကွန်ပျူတာ စစ်ကိုင်းဦးဘိုးသင်း

အပြင်အဆင်-အမ်အက်စ်အို၊ စာမျက်နှာ ၂၅၅ မျက်နှာ၊ ၁၃ စင်တီ x ၂၀.၅ စင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း။

ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း။

၂၀၁၆ နိုဝင်ဘာလ၊ ပြန်လည်ရိုက်နှိပ်ခြင်း၊ ၁၉၆၈ စန္ဒာဝင်းစာပေ၏ ပထမအကြိမ်မှ၊ အုပ်ရေ ၅၀၀၊

ရောင်းစျေး ၃၀၀၀ ကျပ်

စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်

လူ့မျက်စိကြမ်း
စစ်ကိုင်းဦးဘိုးသင်း

ပြန်လည်ရိုက်နှိပ်ခြင်း၊ ၂၀၁၆

mgyc.com

mgyc.com

မာတိကာ

၁။ လူရည်မွန်ဘီလုံး	၁
၂။ ရှိလည်းမကောင်း၊ မရှိမကောင်းလား	၃၃
၃။ ခမ်းနားကြီးကျယ်လိုမှု	၇၈
၄။ အကျင့်	၁၂၂
၅။ သင်္ကြန်	၁၄၇
၆။ သာယာစီး	၁၆၉
၇။ အမှောင်နှင့်အလင်း	၁၉၀
၈။ စာမေးပွဲ	၂၁၆
၉။ အယူသီးခြင်း	၂၃၇
၁၀။ ဆိုတော့မည် (စာဆိုမတော်ကြီး)	၂၄၉

□

mgyc.com

mgyc.com

စစ်ကိုင်းဦးဘိုးသင်း
လူ့မျက်ရှုကြမ်း

ကြမ်းသည် ကျမ်းမဟုတ်။ သို့ရာတွင် အချုပ်သို့
ရောက်မှ ရှင်းမည်။ လူ့မျက်ရှုကြမ်းကို မယမ်းပါဘူး၊
မှန်တမ်း၊ မှတ်တမ်းသဘောမျိုးဖြင့်သာ တန်ဆာပြု
ကာ ရေးထားသည်။

mgyc.com

mgyc.com

[၁]

လူရည်မွန် ဘီလုံး

ဦးမြတ်သာသည် ၎င်း၏သား ခုနစ်တန်းအောင်ပြီးသော် “ဟဲ့ အကောင် မင်းနာမည် ဘုန်းရှိန်ကို ဘီလုံးဟု ဘာကြောင့် ကျောင်းက နာမည်ပြောင်း ခဲ့ရသလဲ”ဟု မေးရာ သားဖြစ်သူက အဖေရယ် စွန်ရဲငှက်နှင့် ဘီလုံးငှက် အကြောင်းကို တစ်နေ့ညက အမေက ပုံပြောတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော့် နာမည်ကို ဘီလုံးဟု ပြောင်းခဲ့ပါတယ်” ဆိုလေ၏။

ထိုအခါ အဘဖြစ်သူက “ဖြစ်မှဖြစ်ရပလေကွယ်...”ဆိုရာ သားဖြစ် သူ နာမည်ရင်း ဘုန်းရှိန် ‘ဘီလုံး’က “ဘယ့်နှယ် အဖေနှယ် ဖြစ်မှဖြစ်ရပ လေကွယ် ဆိုပါလိမ့်၊ ဖြစ်မှာကြောင့် ဖြစ်တာပေါ့”ဟုဆို၏။

သားအဖနှစ်ယောက်စကားကား အတော်ပင်လေးနက်၍ စဉ်းစား စရာဖြစ်နေ၏။ အဖေဖြစ်သူက “ဆရာကြီးနှင့်တပည့်တော့ လိုက်သကွယ်...” ဆိုပြန်ရာ ဘီလုံးက ဤသို့ပြောပြန်၏။

“အဖေက ငေါ့သံစကားပြောတာကိုး...ဆရာကြီးက ကျွန်တော့်ကို ချစ်တယ်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်အလိုကိုလိုက်တယ်။ ဘာကြောင့်ချစ်သလဲ ဆိုရင် အားကစားမှာဆိုရင် ကျွန်တော် ထိပ်က၊ စေတနာ့ဝန်ထမ်းဆင်းရာ မှာ အမြဲပါတယ်။ သည်နှစ်စာမေးပွဲတွင် သတ္တမအတန်းမှာ တစ်ကျောင်း

လုံး၌ ပထမရတယ်...”

ထိုဘီလုံးသည် စာပေပညာကိုသင်၍ တက္ကသိုလ်ကထွက်လာပြီး ၎င်း၏အဖေနှင့် မည်ကဲ့သို့ သဘောထားချင်း မကိုက်ညီသည်ကို စဉ်းစား သင့်သည်။

ဦးမြတ်သာက “မင်း ဘီအက်စ်စီ အောင်လာတာနှင့် ကြီးကြီးကျယ် ကျယ်ကွယ်” ဟု ဘီလုံးကိုဆို၍ ဘီလုံးနှင့်ဤသို့ စကားဆင်သနေလေ၏။

“အဖေက ဒါဖြင့် ကျွန်တော် သေးသေးနပ်နပ်လား၊ ကျွန်တော်ဟာ ရူပဗေဒနှင့်သင်္ချာမှာ ကိုးဆယ့်ကိုးမှတ်စီ ရလာခဲ့တဲ့လူပါကလား။”

ဟေ့...ဟေ့...ဟေ့ မင်းဘာမှတ်ကြီး ဘယ်လိုပဲရရ၊ ကျောင်းဆရာ လုပ်ပါဆိုတော့လည်း မင်းကငြင်းတယ်။ အထက်တန်းအရာရှိ စာမေးပွဲ ဝင်ပါဆိုတော့လည်း မင်းကရွံ့စရာဆိုတယ်။ မင်း ဘီအက်စ်စီအောင်ပြီး သင်္ချာ ရူပဗေဒတို့မှာ အထူးအောင်တာဟာ ဘာအသုံးကျသလဲ”

“ဟာ...ခု ကျွန်တော် မပြောသေးဘူး။ သူတစ်ပါးက ခန့်ထားမှ လခပေးမှရတဲ့ အလုပ်မျိုးကို ကျွန်တော် ဘာလုပ်မလဲ၊ သူတကာက အာဏာနှင့်ခိုင်းတာ ကျွန်တော်မလုပ်ချင်...”

ထိုသို့လျှင် ဦးမြတ်သာသည် သားဖြစ်သူ ဘီလုံးနှင့်ပြောသော စကားကို စဉ်းစားချေသော် မည်ကဲ့သို့ သဘောသက်ရောက်သည်ကို သဲလွန်စ ရသင့်ပေသည်။

x x x

ထိုဘီလုံးသည် ထို့နောက် ဖ-ဆ-ပ-လခေတ်မှာ အနည်းငယ် လူလုပ်၍ ကြာလာသောအခါ ခြံကြီးတစ်ခု၌ နိုင်ငံခြားသားတစ်ယောက်နှင့် ဤသို့စကားပြောဆိုနေကြလေ၏။

“သည်လေချူသီးများကို တစ်ပိဿာတစ်ဆယ်ထိ ဈေးတိုးပေးပါ မယ်၊ လေချူသီးအားလုံးကို ကျွန်တော့်အား ရောင်းပါ”

“ခင်ဗျားမနေ့က ကျပ်ငွေ ခုနစ်ရာငါးဆယ်ဖိုး ဝယ်သွားပြီ။ ခင်ဗျား အား ကျွန်တော် မရောင်းတော့ဘူး”

“ဟာ... ဆရာ ဒီလိုတော့မလုပ်နှင့်လေ၊ ကျွန်တော် ဈေးပိုပြီး

ခင်ဗျားဘယ်လောက်ပဲ ဈေးပိုပေးပေမဲ့ ခင်ဗျားအား ကျွန်တော် မရောင်းတော့ဘူး။ ခင်ဗျားတို့လူမျိုးဟာ အင်မတန် ကြောက်စရာကောင်း တယ်။ စီးပွားရေးနယ်ချဲ့သဘောနှင့် ကမ္ဘာပေါ်ရှိ တိုင်းပြည်အသီးသီးသို့ သွားပြီး စီးပွားရေးကိုမျိုတဲ့အပြင် လူမျိုးကိုလည်းမျိုတယ်။ ခင်ဗျားတို့လူမျိုး ဟာ သိပ်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့လူမျိုး”

“အို...ဒီလိုလည်းမထင်ပါနှင့် ကျွန်တော်လည်း ပြည်ကြီးကို မပြန် တော့ပါဘူး။ တိုင်းရင်းသားလုပ်ထားပါပြီ”

“ဒါကသာပြီး ကြောက်စရာ ကောင်းသေးတယ်...။ ခြင်္သေ့အစစ် ထက် ခြင်္သေ့ရေဝတ်ထားတဲ့ မြည်းကသာပြီး ကြောက်စရာ ကောင်းတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် ခြင်္သေ့အစစ်ဟာ ကောက်ပဲသီးနှံကို မစားဘူး။ ခြင်္သေ့ ရေဝတ်ထားတဲ့မြည်းဟာ အသီးအနှံခင်းကိုဝင်ပြီး သူချည်းအကုန်လုံးစား ပစ်တာပဲ”

“သည်လိုလည်းမလုပ်ပါနဲ့လေ၊ တစ်ထောင်ဖိုးပြည့်အောင် ရောင်း ပါဦး”

“မရောင်းတော့ဘူးဗျာ... လူဆိုတာ မျှတခြင်းရှိရတယ်ဗျ။ ကုန်း လည်း ငါ့ကုန်း၊ ကျင်းလည်း ငါ့ကျင်းလုပ်ကာ စားလို့ ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ၊ အများနှင့်မျှတရတယ်ဗျ။ တခြားသူများအား ဈေးလျှော့ပြီးတောင် ရောင်း ဦးမှာပဲ”

“တခြားလူများလည်း ဝယ်မှာမဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော်သာ အမိုက်ခံ ပြီး ဝယ်တာပါ။”

“ခင်ဗျားလည်း အမိုက်ခံမဝယ်ပါနှင့် အခြားလူများလည်း မဝယ် ချင်နေပါစေ။ လေချူသီးကို လင်းနို့နှင့်လင်းဝက်သာ သိပ်ကြိုက်တယ်။ သူတို့အားလုံး ကျွေးလိုက်မှာပေါ့။ ရှဉ့်နှင့်ငှက်ကလေးများကလည်း စား ချင်နေတာပဲ”

- ထိုသို့လျှင် ခြံရှင်ဘီလုံးနှင့် လေချူသီးဝယ်သူသည် အစပ်မတည့် သဖြင့် ဝယ်သူ နိုင်ငံခြားသားသည် ပြန်သွားရလေ၏။

စာဖတ်သူ ထိုသဘောကို သေချာစွာစဉ်းစား၍ တည်းဖြတ်ရာ

သည်။ ဘီလုံးသည် ခြံစိုက်၏။ ၎င်းအား ဘာကြောင့် ခြံစိုက်သလဲဟု မေးသော်၊ တိုင်းပြည်လူမျိုးအတွက်ဟု ဖြေပေလိမ့်မည်။ သို့သော် ခြံစိုက် သဖြင့် စီးပွားရေးသည် အတော်မြှင့်လာ၏။ ခြံသမားငွေရှင်ဟု ဆိုမည် လား။ ငွေရှင်ဆိုသည်ကား အဘယ်နည်း။ အနောက်နိုင်ငံက ကံတရားမရှိ သူတို့၏ အသုံးအနှုန်းဖြစ်သော ကယ်ပီတာလစ်ရှင်(အရင်းရှင်ငွေရှင်) ဟူသော အသုံးအနှုန်းကို အတုယူ၍ ပြောဆိုနေကြဟန်တူပေသည်။ ထို့ကြောင့် အရင်းရှင်ငွေရှင် သဘောတရားကို ရှင်သန်ခြင်းနှင့် အနီးဆုံး ဖြစ်ရအောင် စဉ်းစားလိုပေသည်။

ဘီလုံးသည် သူ့ထံလေချူသီးဝယ်ရန် လာသူအား မတည့်အောင် ပြောဆို၍ လွှတ်လိုက်လေသည်။ ဝယ်လာသူ နိုင်ငံခြားသားအား ရောင်း လိုက်လျှင် ငွေနှစ်ထောင်လောက် ချက်ချင်း ပက်ခနဲရပေလိမ့်မည်။ ထို သဘောကို ငွေရှာသူများက သိသွားလျှင် ဘီလုံးသည် အလကား လူပြုတ် မနူးဟု ဆိုကောင်းဆိုပေလိမ့်မည်။ ဆိုသောသူသည် ပြိတ္တာလောင်းဖြစ် သင့်သည်။

ဘီလုံးသည် ၎င်း၏ထံ၌ လေချူသီးလာဝယ်သောသူသည် ယိုဘူး ကို တစ်ဦးတည်းလုပ်၍ မတန်တဆနှင့် ဈေးကြီးစွာရောင်းသည်ကို သိသည်။ ယိုမလုပ်မီ လေချူသီးများကို ဝယ်စားလိုသူများသည် ဈေးကြီး ကြီးနှင့် ဝယ်စားရမည်ကို ၎င်းသည် အလွန်စိုးရိမ်မိပေသည်။

၎င်းသည် ခြံလုပ်သည်မှာ တိုင်းပြည်လူမျိုးအတွက် ရည်ရွယ်၍ အလုပ်လုပ်သည်။ စားသုံးသူတို့မှာ သူ့ခြံက ထွက်သော လေချူသီးများကို ဈေးနှုန်းကြီးစွာနှင့်ဝယ်စားရသော် ၎င်း၏ခြံလုပ်ခြင်းသည် ခြံထွက်ပစ္စည်း များအားဖြင့် ငွေများစွာရစေကာမူ ၎င်းသည် ထိုအလုပ်၌ မအောင်မြင် အထမမြောက်ဟု အယူရှိပုံရလေသည်။ ထို့ကြောင့် ၎င်း၏ခြံထွက်လေ ချူသီးများကို တစ်ဦးတည်းအား မဟုတ်ဘဲ လက်လီရောင်းလိုသူများအား မျှတ၍ ရောင်းချလိုက်လေသည်။

စဉ်းစား

ထိုသို့သော ဘီလုံး၏အပြုအမူသည် ရူးကြောင်ကြောင် ခေတ်မမီ သလော၊ သို့တည်းမဟုတ် သဘောတရားဆိုက်သလော...။

ဘီလုံးသည် ၎င်း၏ခြံတွင်းရှိ အုန်းပင်ဆယ်ပင်မှ အုန်းသီးများကို လည်း တစ်လုံးလျှင် ပြားငါးဆယ်နှင့် ဝယ်ရောင်းလိုသူများအား မျှတကာ ရောင်းချလေ၏။ ၎င်း၏အုန်းပင်များမှာလည်း ဆယ့်နှစ်ရာသီဆိုသလို သီးနေပုံရလေ၏။

ဘီလုံး၏အကြောင်းကို ပုံဝတ္ထုတစ်ခုကဲ့သို့ထား၍ စဉ်းစားဖွယ်ရာ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်ပေသတတ်။

ဘီလုံးသည် ၎င်း၏ထံ ကုန်ဝယ်လာသူနှင့်စကားကို အစပ်မတည့် လိုက်ပြီးနောက် ၎င်းနှင့်အတူနေ၊ အမယ်အိုကြီးနှင့် ဤသို့ ပြောဆိုနေလေ ၏။

“ဘွားဘွားအလိုရှိသည်ကိုလှူ... ဥပုသ်စောင့်လိုစောင့်နေပါခင်ဗျာ၊ ရိပ်သာကိုတော့...”

“ဟဲ့မောင်လုံးရဲ့ ရိပ်သာမှာ နေ့တိုင်းလိုလို တရားပြတယ်ကွဲ့၊ ပေါက်တဲ့လူလည်း အတော်ပေါက်နေကုန်ပြီတဲ့”

“ဘွားဘွားရယ်... ဘွားဘွားအညောင်းမိလို့ နေမကောင်းရာမှ နာလန်ထစရှိပါသေးတယ်”

“အေးအေး...နေကောင်းတော့...”

“ကျွန်တော် ဘွားဘွားကို ပြောထားတာလို လိုတဲ့အခါကျင့်တဲ့အခါ ပုတီးစိပ်တဲ့အခါ၊ ဥပုသ်စောင့်တဲ့အခါ မမေ့မလျော့အပ်တဲ့ တရားလေးပါး အရသာလုပ်၊ နေ့စဉ်လည်း သည်တရားကို အမြဲအောက်မေ့ပါ၊ ဘွားဘွား ဟာ ဝိသာခါကျောင်းအမတို့လို ‘ဘုံ’စဉ်စံဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

“အေးကွယ်၊ မင်းပြောသလို နေထိုင်တော့ ဒိဋ္ဌိဝိသုဒ္ဓိဖြစ်တယ်ဆို တာကို ငါရှင်းပါပြီ။ ငါဘုရားကိုအာရုံပြုပြီး ပုတီးစိပ်နေတော့ သိပ်ကို စိတ်အေးပြီး ကြည်နေတာပဲ”

ထိုနေ့ညနေ၌ ၎င်း၏သူငယ်ချင်း ဝန်ထောက်မင်းနှင့် မင်းကတော် က ဘုရားကိုးဆူကျွေးတွင် ဖိတ်ထားသဖြင့် ဝါသနာမပါသော်လည်း လာ ရောက်ကာ ဆူကြမည်ကို မလိုသဖြင့် သွားရောက်ရလေ၏။

ဘီလုံးရောက်လျှင်ပင် ရောက်နှင့်၍ စားသောက်နေကြသော ၎င်းနှင့် သိသူမိတ်ဆွေများက ဝိုင်းဝန်းကာ ခေါ်ကြသဖြင့် သင့်တင့်ရာဝိုင်းတွင်

ထိုသို့နှင့် စားသောက်နေရင်းပင် ဂျုံဈေးများ ထိုးကျသွားပြီ၊ ကြက်
သွန်ဈေးနှင့် ဆီဈေးလည်းကျရာမှာပဲဟု ပြောသူကပြောကြပြီးလျှင် နိုင်ငံရေး
သမားတစ်ယောက်က အစိုးရက နိုင်ငံခြားက ဂျုံမှုန့်တင်သွင်းကာ ဖြန့်
ဖြူးပေးကြောင်းနှင့် ဆီ၊ ကြက်သွန်တို့ကိုလည်း နိုင်ငံခြားကသွင်းဖို့ အခွင့်
ပြုရလိမ့်မယ်ဟု အားရပါးရပြောဆိုနေလေ၏။

ဘီလုံးကား ထိုနိုင်ငံရေးသမား ပြောဆိုသည်ကို နားထောင်ပြီး
နောက် ဤသို့တုတ်လိုက်လေ၏။

“ခင်ဗျားတို့ ၆၊ ဆ၊ ပ၊ လ အစိုးရကိုတော့ဗျာ တွယ်လိုက်ရဦးမယ်။
ဂျာနယ်စာစောင်ကနေပြီး သေသေချာချာ နှံလိုက်ရဦးမယ်”

“အမယ်...ကိုလုံးက ဘာကိုသဘောမကျလို့ ဘယ်လိုတွယ်မှာ
လဲ...”

နိုင်ငံခြားက ဂျုံမှုန့်ကိုမှာသွင်းပြီး နယ်အရပ်ရပ်သို့ ဖြန့်ဖြူးတယ်
ဆို”

“ဟုတ်ပါတယ်...မကောင်းဘူးလား”

“မကောင်းဘူးဗျ”

ဟာ ဟုနိုင်ငံရေးသမားသည် ဟာသွား၍ အများသည် ပါးစပ်ဟနေ
ကြလေ၏။ နိုင်ငံရေးသမားသည် ဤသို့ စကားဆက်ပြန်၏။

“ခု ဂျုံဈေးတက်လို့ အစိုးရက နိုင်ငံခြားမှ မှာယူပြီး ဖြန့်ဖြူးနေတာ
ကြောင့် ဂျုံမှုန့်ဈေးဟာ ဒလဟော ကျဆင်းသွားတာပဲ”

“ကျွန်တော်ပြောမယ်”

“ပြောပါ... ဂျုံဈေးတက်တော့ တောင်သူတွေ ငွေရတယ်၊ ဒါ
မကောင်းဘူးလား”

“ဆိုပါ...”

“မုန့်ဖိုတွေ၊ ခေါက်ဆွဲဖိုတွေက ဈေးကြီးပြီးရောင်း၊ စားသုံးသူတွေ
က ဈေးကြီးပေးဝယ်စားရ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အဲသည်ငွေတွေဟာ နိုင်ငံတွင်းမှာ လည်နေတာပဲ မဟုတ်လား၊

နိုင်ငံခြားသို့ ထွက်မသွားနိုင်ဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်...ဒါပေမဲ့ တောင်သူ ဓနရှင်ပေါက်စ အလုပ်သမား ဓနရှင်အသေးစား ဖြစ်နေတယ်မဟုတ်လား”

“ကိုင်းထား...သည်ပြဿနာကို နောက်တော့ ဖြေပြမယ်ဗျာ...အစိုးရက နိုင်ငံခြားမှာ ဂျပံ့မှာပြီးဝယ်တော့ နိုင်ငံခြားသုံးငွေနှင့်ဝယ်ရတယ် မဟုတ်လား...”

“ဟုတ်တာပေါ့”

“အဲသည်တော့ တိုင်းပြည်မှာ နိုင်ငံခြားသုံးငွေ လျော့သွားတယ်၊ မဟုတ်ဘူးလား...ငြင်းဗျာ”

“လျော့ပါတယ်...ငြင်းစရာမဟုတ်ပါ”

“ဒါမှတိုင်းပြည်ကိုထိပြီး ဆင်းရဲစေတတ်တာ အစစ်ခင်ဗျ။ တိုင်းပြည်မှာ လှည့်နေတဲ့ငွေ၊ လှည့်ရန် တောင်သူများ၊ အလုပ်သမားများထံမှာ ရှိနေတဲ့ငွေများဟာ နိုင်ငံခြားသို့ ထွက်မသွားနိုင်လို့ တိုင်းပြည်အစိုးရကို မဆင်းရဲစေနိုင်ဘူးဗျ။ အစိုးရချမ်းသာမှ နိုင်ငံခြားမှ အလိုရှိသော ပစ္စည်းများကို မှာယူပေးနိုင်လို့ တောင်သူမှစပြီး အလုပ်သမားများဟာ အလုပ်ကို အားတက်စိတ်ပါ ကောင်းစွာလုပ်နိုင်မယ်”

“အဲသည်လိုလုပ်နိုင်တော့မှ ကုန်ထုတ်လုပ်ငန်းတိုးတက်ပြီး၊ နိုင်ငံခြားသို့ ကုန်များပို့နိုင်မယ်၊ နိုင်ငံခြားသို့ ပဲ၊ အာလူး၊ ပြောင်း၊ ဆန်စပါး၊ သစ် စသည်တို့ များများပို့နိုင်ရင် တိုင်းပြည်ဟာ ချမ်းသာလာနိုင်မယ် မဟုတ်လားဗျာ၊ နိုင်ငံခြားက ကြက်သွန်၊ ငရုတ်သီးခြောက်၊ ထန်းလျက်၊ ဆီ စသည်တို့အတွက်ကို မှာနေရရင် ဘယ်လောက်ကျပ်တည်း ခဲယဉ်းသွားမယ်ဆိုတာကို တိုင်းသူပြည်သားတို့ နားလည်သင့်တယ်ဗျ...”

“သည်ဂျပံ့ဟာ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာများရဲ့ အဓိကအစာမဟုတ်ဘူးဗျ။ သရေစာအဖြစ်နှင့် အသုံးပြုရတဲ့ အစားအစာဗျ။ ကျွန်တော်တို့ ဘိုးဘွားဘီဘင်တို့ဟာ ဂျပံ့ကို အလေ့အထလုပ်ပြီး မစားခဲ့ကြဘူး။ ဆတ်နှင့်ပြောင်းကိုပင် နည်းနည်းပါးပါး အသုံးများသေးတယ်။ ဂျပံ့ဈေးကြီးရင် မစားဘဲ နေကြပေါ့။ ဂျပံ့အတွက် နိုင်ငံခြားက မှာတာကိုတော့ ဂျာနယ်ထဲမှာ ဆော်ထည့်ရမှာပဲဗျ။ လွတ်လပ်တဲ့တိုင်းပြည် သဘာဝကိုဗျာ...”

“တောင်သူအလုပ်သမားတို့ ဓနရှင်ပေါက်စဆိုတာကိုတော့ ခင်ဗျား ဘယ်လိုမှ ပြောစရာမရှိနိုင်ဘူး...”

“သည်လိုလား...နားထောင်ဗျာ...”

“ဆိုစမ်းပါဗျာ...”

“ခင်ဗျားတို့အိမ်က နံနက်မှာ ထမင်းဟင်းချက်ဖို့၊ ခင်ဗျားကတောင် ဈေးမှာသွားပြီး၊ အသားငါး၊ ငါးပိ၊ ငါးခြောက်စသည်တို့ကို နှစ်ရက်စာ လောက် ဝယ်ခဲ့ရသလား၊ အလကားရခဲ့သလား...”

“ဝယ်ခဲ့ရတာပေါ့...”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားလည်း တောင်သူမဟုတ်ပေမဲ့ အလုပ်သမား ငွေရှင် ပေါက်စ၊ ဓနရှင်ကလေးပေါ့။ နောက်နေ့များမှာလည်း သည်လို သွားဝယ် ရဦးမယ်၊ ကိုင်းဗျာ ဘယ်နှယ်လဲ...”

ကြားရသူများသည် တစ်ခါတည်း ငြိမ်ကျသွားသကဲ့သို့ ဖြစ်လာ၍ ဘီလုံးသည် ဆက်ပြီးလျှင် ဤသို့တုတ်လိုက်ပြန်လေ၏။

“ကျွန်တော်တို့ပြည်မှာ သဘာဝအလျောက်နေထိုင်၊ စားဝတ်နေရေး အတွက် ငွေလိုတယ်ဗျာ၊ ငွေမရှိရင်မရှိသလောက် ဆင်းရဲတွင်းနက်နေပြီး ဆင်းရဲတွင်းချောက်ကြီးထဲက ကုန်းထကာ တက်မလာနိုင်ဘူးဗျာ။ ကိုင်း ဆိုဗျာ...”

“ဒါတော့ ဟုတ်တာပေါ့”

“အဲသည်တော့ လူတိုင်းငွေရှာရတယ်၊ ငွေစုဆောင်းရတယ်၊ ဒါတွေ ဟာ အရင်းရှင်ကလေးများ ဓနရှင်ပေါက်စလားဗျာ...”

“ဦးလုံး...ဦးလုံးလို့ ကျော်ထိုက်ပေသဗျာ”

“မမြောက်နှင့်ဗျာ၊ ကျွန်တော်စောက်ထိုးမိုးမျှော်ဖြစ်ပြီး ဇက်ကျိုး ကျပါ့မယ်၊ ကျွန်တော်ရှင်းပြပါ့မယ်...”

“ဟုတ်ကဲ့...”

“အချို့အချို့တိုင်းပြည်များမှာ အလုပ်ရုံများနှင့် လယ်ယာမိုးမြေ များကို ပြည်သူပိုင်ဆိုပြီး အစိုးရကသိမ်း၊ ထွက်တဲ့သီးနှံများနှင့်ကောက်ပဲ သီးနှံများကို အစိုးရကသိမ်းပြီးရောင်း၊ အလုပ်သမားအသီးသီးအား စားဖို့ ဝတ်ဖို့ ရာရှင်ထုတ်ပေး၊ နေဖို့ အဆောက်အအုံကြီးများ ဆောက်ထားပေး”

“ဟုတ်ပါတယ်...”

ဒါကို ပုထုဇဉ်ဟူသမျှ မောဟဖုံးလွှမ်းနေတဲ့လောဘ၊ဒေါသ၊ မာန သမားတွေဖြစ်နေလေတော့ အလုပ်ကို အဘယ်မှာ ကောင်းကောင်း လုပ်ကြ တော့မလဲ။ အလုပ်အကိုင်ဆိုတာမှာလည်း အပြိုင်ရှိရတယ်။ ပြိုင်လာအောင် လုပ်ရမယ်။ ကိုယ့်အလုပ်ရုံက ထွက်ကုန်ကို ကိုယ့်သဘောကျ လွတ်လွတ် လပ်လပ် ရောင်းချင်တယ်။ ကိုယ့်အလုပ်ရုံအတွက် ကုန်ကြမ်းကို ကိုယ်ဝယ် ချင်တယ်။ ကိုယ့်မြေကထွက်တဲ့ အသီးအနှံကို ကိုယ်ရောင်းချချင်တယ်။ သည်လိုမလုပ်ကြရတော့ ကုန်ထုတ်လုပ်ငန်းနှင့် ထွက်ကုန်သီးနှံများကို ထိလာတာနဲ့ အချို့ခေါင်းဆောင် တိုင်းပြည်မှာတောင် ပြင်နေရပြီ မဟုတ် လား။

“ဟုတ်ပါတယ်...”

တိုင်းပြည်တစ်ပြည်မှာ ပြည်တွင်းတွင် လည်ပတ်နေတဲ့ငွေထက် ထွက်ကုန်သီးနှံများ ပေါများခြင်းဟာ အရေးကြီးတယ် မဟုတ်လားဗျာ။

“ဟုတ်ပါတယ်...”

“ကုန်ဈေးကြီးချင်တိုင်းကြီး၊ ထွက်ကုန်သီးနှံ ပေါပေါများများထွက် လာလျှင် တိုင်းပြည်ချမ်းသာမှာပဲ။ သည်ငွေဟာ နိုင်ငံခြားကို ပြေးထွက် ကာ ပျံမသွားနိုင်ဘူး။ ထွက်ကုန်သီးနှံ၊ ကိုင်းဗျာ...ဂျုံကိုပဲဆိုကြပါစို့ များများလုပ်ကြလို့ များများထွက်လာလျှင် ပြိုင်ပြီး ရောင်းကြရမှာကြောင့် ဂျုံဈေးကျသွားမယ်ဗျာ။ ဘယ်နည်းနှင့်မှ မကြီးနိုင်ဘူး။ ဥပမာ တစ်ခုမှာ လည်း လူတစ်ယောက် ဖိနပ်လုပ်လို့ စီးပွားဖြစ်တာကိုမြင်ကြတာနှင့် ဖိနပ်ထောင်တွေများလာလျှင် ဖိနပ်ဈေးကျသွားရမယ်မဟုတ်လား။ မလုပ် ရဘူးလို့သာ ဟန့်မထားနှင့် မလုပ်နိုင်ရန် ချုပ်တည်းမထားနှင့် ချုပ်တည်း ရင် ကုန်းထမှာပဲ။ ချုပ်ချယ်ရင်ကျယ်လာမှာပဲ”

“အင်း...”

“လူများသက်သာ ချောင်ချိတာဟာ ထွက်ကုန်သီးနှံများ များများ ကြီးထွက်ပြီး အပြိုင်ရောင်းချကြခြင်းကို မှီနေတယ်ဗျ။ ကျွန်တော် သာဓက ပြမယ်ဗျာ...”

“ဟုတ်ကဲ့...”

ဟိုခေတ်က လယ်သမားများဟာ မိမိတို့ရဲ့ လယ်က စပါးများကို အထွက်များကြတော့ ပြိုင်ပြီး သူ့ထက်ငါရောင်းကြရတယ်။ အဲသည်လို ရောင်းကြရလို့ စပါးဈေး သိပ်နိမ့်နေတာပဲ။ အဲသည်တော့ အစိုးရက ကြား ဝင်ပြီး စပါးဈေးကို သတ်မှတ်ပေးရတဲ့အပြင် ကိုယ်တိုင်လည်း ဝယ်ခဲ့ ရတယ်”

“ခင်ဗျားအတော့်ကို စာတတ်တာပဲဗျာ”

ကျွန်တော်စာတတ်လို့မဟုတ်ဘူးဗျာ၊ နိုင်ငံရေးနှင့် စီးပွားရှာပြီး အမြတ် မထုတ်တဲ့ ရှေးမိနောက်မိ လူကြီးတစ်ဦးထံမှာ ဆည်းကပ်လို့ဗျ”

“ဪ...”

“ဒိုင်အာခီခေတ်ကပဲဆိုပါတော့၊ မီးရထားဌာနကို အစိုးရက သိမ်းပြီး လုပ်ရာ ရုံးလိုက်တာ ခွက်ခွက်လန်သွားတာပဲ။ ဒါဘာကြောင့် အလုပ်သမား များကြောင့်၊ လွတ်လပ်ရေးရပြီးတဲ့နောက်လည်း သဘောအလုပ်ကိုပါ ပြည်သူပိုင်လုပ်ပြန်ရော၊ ရုံးပြန်တာပဲ”

“အင်း...သည်လို ပြည်သူပိုင်လုပ်လို့ အစိုးရမှာ ရုံးနေသော်လည်း ပြည်သူပြည်သားမှာ မီးရထားခ၊ သင်္ဘောခ၊ ကုန်တင်ကုန်ချခတို့ သက် သာသလားဆိုတော့ ဘယ်မှာသက်သာမလဲ။ ရှေးကထက်သိပ်ကို အခကြီး တာပဲ။ သွားလာသူတို့ကား ညပ်လို့ ချောင်တယ်မရှိဘူး။ ယခုမြတ်သင့် သလောက် ကုမ္ပဏီများလုပ်တုန်းကလို မြတ်ရဲ့လားဆိုတော့...သိကြတဲ့ အတိုင်းပေါ့...”

“ကိုလုံးကို ဆိုရှယ်လစ်ရယ်လို့...”

“ဟုတ်ပါတယ်...ကျွန်တော် ဆိုရှယ်လစ်ပါ၊ ဒါပေမဲ့ အမေရိကန် ဆိုရှယ်လစ်၊ ဥရောပဆိုရှယ်လစ်၊ ဆိုဗီယက်ဆိုရှယ်လစ်၊ တရုတ်ပြည် ဆိုရှယ်လစ်မဟုတ်ပါ။ မြန်မာဆိုရှယ်လစ်စစ်စစ်ပါ...”

ရယ်မောကြပြီးနောက် လူချင်းကွဲကြလေ၏။

စာရှုပျော်ဘီလုံး၏သဘောနှင့်ဘီလုံး၏စကားတို့ကို မည်သို့သော သဘောဆိုက်သည်ဟု စဉ်းစားလိုက စဉ်းစားသင့်၏။ ထိုစကားတို့မှာ သဘောတရားတို့လည်း ဆိုက်တန်ဆိုက်မည့်အနေရှိပေ၏။ ကျွန်ုပ်ကား စာရှုပျော်က ဝေဖန်ရန်သာ တင်ပြပါသည်။

ဘီလုံးသည် ၎င်းနှင့်အတူနေသော အဘွားကြီးကို ၎င်း၏အဘွားရင်းမျှမကဘဲ အမေနှင့်မခြားမနား ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ်တို့ကို ပြုစု၏။ ထိုအဘွားကြီးမှာလည်း ဘီလုံးနှင့်တွေ့ရသည်မှာ အလွန်ကံကောင်းထောက်မသကဲ့သို့ ဖြစ်နေ၍ ဒါနသီလတို့ကို မှန်ကန်စွာ အားထုတ်နေနိုင်သည်ဟု မြင်ကွင်းတွင် ပေါ်နေ၏။

ထိုအဘွားကြီးသည် အဝတ်တို့ကို ဘီလုံးသည်ကိုယ်တိုင်လျှော်၍ ပေးပြီးလျှင် အထူးသဖြင့် ချမ်းသာသည်ထက် ချမ်းသာလာအောင် ထားလေ၏။ ဘီလုံးနှင့်တွေ့ရသည့်အချိန်ကစ၍ ထိုအဘွားကြီးမှာ ရောဂါ တစိုးတစီမျှ မကပ်ရောက်တော့ပေဟု ယူဆရန် ဖြစ်လေ၏။

ထိုအဘွားကြီးသည် ဘီလုံးနှင့် ချမ်းမြေ့စွာနေလာရာ အသက်ရှစ်ဆယ့်တစ်နှစ်ရှိသောညအဖို့ ညဉ့်ဦးယံအချိန်ကစ၍ ထိုအဘွားကြီး၏ အိပ်ခန်း၌ အံ့ဩဖွယ်ရာတို့ကိုမြင်ရ၍ ဘီလုံးသည်အကဲခတ်ကာ စဉ်းစားနေ၏။ ထိုသို့သော အံ့ဩဖွယ်ရာတို့သည် သန်းခေါင်ယံကျော်သောအခါ၊ အဘွားကြီးအခန်း၌ ကွယ်ပျောက်သွား၍ ဘီလုံးသည် ၎င်း၏ အဘွားကြီးထံသွားရောက်လေရာ အဘွားကြီးမှာ ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်နေပြီဖြစ်၏။

နံနက်လင်းသော် ဘီလုံးသည် ဖုတ်ကြည်းသင်္ဂြိုဟ်ရန် အမိန့်တောင်းခံ၍ သုသာန်တွင် မီးသင်္ဂြိုဟ်ရာ တစ်စုံတစ်ရာမျှ မီးမရှိရမီ အလိုလိုနေရင်း မီးတောက်လောင်၍ ပြာဖြစ်သွားသည်ကို မြင်ရပြန်သောကြောင့် ၎င်း၏အဘွားကို အလွန်အလွန်အံ့ဩခြင်း ဖြစ်လေတော့သည်။

ဘီလုံး၏စိတ်ထားနှင့်အယူအား တစ်မျိုးကဲ့သို့ဖြစ်နေ၏။ ၎င်း၏အဘွားကြီးသေဆုံးသဖြင့် သက်ပျောက်ဆွမ်းမသွတ်။ သင်္ဂြိုဟ်ရာ၌ ဘုန်းကြီးတစ်ပါးမျှ မပင့်ဖြစ်ချေသည်။ ၎င်း၏အဘွားအသုဘကို သုသာန်သို့ ယူသွားရာ၌ ဘီလုံး၏အဖော်လေးယောက်မျှသာ ပါလေသည်။

ဘီလုံးသည် ထိုအိမ်၌ တစ်ယောက်တည်းပင် နေ၏။ ဘီလုံး၏သဘောကို စဉ်းစားရမည်။ ဘီလုံးသည် သူ့ကိုယ်သူ ဗမာဆိုရှယ်လစ်ဟု ကြွား၍ ဝင့်ခဲ့သည်။ ဘယ်လိုဆိုရှယ်လစ်လဲဟု ထင်သင့်သလဲ။ ၎င်း၏အဘွားကြီးကို ၎င်း၏ကျေးဇူးရှင်ဖြစ်သည့်ပြင် ချစ်လည်းချစ်သဖြင့် အလွန်ပြုစုကာ လုပ်ကျွေးခဲ့၏။ သို့သော် ထိုအဘွားကြီး သေဆုံးသောအခါ ၎င်း၏

ဆောင်ရွက်ပုံနှင့် မသာချပုံကိုစဉ်းစားရာ၏။ ထိုသဘောကို သဘောတူရာ သလော။ အကယ်၍ သူသည် ဆိုရှယ်လစ်အမှန်ဖြစ်ခဲ့သော် ဤသို့ပြုမှု ရာသလော။ ဤသည် တရားသဘောနှင့် ကိုက်ညီသော သဘောတရားပါ လော။

သူသည် သူ့အဘွားကြီး ဆုံးသွားရာ၌ မြေချဆွမ်း၊ ရက်လည်ဆွမ်း စသည်တို့ကို မသွတ်ချေ။

ထိုသို့နှင့် ရက်အနည်းငယ်ကြာသောအခါ ၎င်း၏မိတ်ဆွေတစ် ယောက်အိမ်မှာ ဆွမ်းကျွေး၍ ၎င်းအား ထမင်းစားရန် ဖိတ်သဖြင့် ဤသို့ စဉ်းစား၏။

တို့ဗမာပြည်၌ ဘုရားကိုးဆူကျွေးသည်ဟု ကျွေး၏။ စင်စစ် ၎င်း သည် ဂြိုဟ်စာကျွေးခြင်းဖြစ်၍ ထိုသို့ပြုလုပ်ခြင်းသည် အန္တရာယ်ကင်း သည်ဟု လည်သောသူက အသောသူကို လှည့်စားခြင်းတစ်မျိုးပင်တည်း။ အစစ်သဘောကား လူနှင့် လူချင်းပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးသဘော(ဆိုရှယ် အပြုအမူ)မျှသာဖြစ်တန်သည်။

ယခုငါ့မိတ်ဆွေ ဝန်ထောက်မင်းက ဆွမ်းကျွေးတဲ့၊ ဘာကြောင့် ကျွေးသလဲမေးလျှင် ကုသိုလ်ရအောင်ဟု ဖြေမှာပဲ။ ဆွမ်းကျွေးတာဟာ ဘာကြောင့် ကုသိုလ်ရသလဲဟု မေးလျှင် လူကြီးသူမများနှင့်ဆရာတော် ဘုရားများက ရသည်ဟု ပြောသောကြောင့် ဟူ၍ ဖြေဆိုကောင်း ဖြေဆို မလားမသိ။ အစစ်ကား ငါတို့လူများကိုလည်း ထမင်းစားဖို့ ဖိတ်သည်။ ဤသည်လည်း ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးတစ်မျိုးပဲ၊ (ဆိုရှယ်လစ်သဘော)။

အင်း ရှိသေး ဥပုသ်ဇရပ်မှာ ဘုန်းကြီးတစ်ပါးကို ပင့်၍ လှူဖွယ်များ ကိုလှူပြီးလျှင် သီလယူကာ ဥပုသ်စောင့်ကြသည်။ ကိုယ့်အိမ်မှာကိုယ် ငါသည် ကနေ့ဥပုသ်စောင့်မည်ဟု နှလုံးသွင်းကာ ဥပုသ်စောင့်လျှင် မဖြစ် ဘူးလား၊ ဒါလည်း ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေး (ဆိုရှယ်လစ်သဘော) တစ်မျိုးပဲ ဖြစ်ရမည်။

အကယ်၍ ဟုတ်ခဲ့သော် အနောက်နိုင်ငံ ဆိုရှယ်သဘောနှင့် ငါတို့ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးသဘောသည် အတော်ပင် ကွာခြားနေပေသည်။ အနောက်နိုင်ငံအချို့ တိုင်းပြည်များမှာ ညစာစားပွဲကို အတူတူပြု၍ ပျော်

ရွှင်သောက်စားခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ ကပွဲပြု၍လည်းကောင်း၊ ပိုကာ
ဒေါင်း၍လည်းကောင်း ဆိုရှယ်သဘောကိုပြုကြသည်။

မည်သည့်သဘောက ကောင်းပါသလဲ။

ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေး (ဆိုရှယ်လစ်သဘော)သည် သည်လို လား။
သည်လိုမျှသာလား။ ဘာဟုတ်မလဲ အတော့်ကို ကျယ်ပြန့်၍ သဘော
တရားနက်သည်။ အနောက်နိုင်ငံများ၏ ဆိုရှယ်လစ်မှာ ဆိုရှယ်လစ်ဆို
စကားတွင်ပင် ထိသွားပြီး ငါတို့ဗမာ၌ကား ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေး
ဆိုရှယ်လစ်သည် အဓိပ္ပာယ်ကျယ်နက်လှပါတကား။

ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးတဲ့၊ လူချင်း ပေါင်းရမည်၊ ပေါင်းပြီးနောက်
တစ်သင်း(ဝါ)တစ်စုဖြစ်ရမည်။ ဤသည်ပေါင်းသင်းခြင်းဖြစ်သည်။

ပေါင်းသင်းပြီးနောက် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်ဆက်ရမည်
(ဝါ)ဆက်သွယ်ရမည်။ ဆက်သွယ်ပြီးနောက် စံပြုရမည်။ စံပြုရမည်
ဆိုစကားကား အမွန်အမြတ်ပြုရမည်ဟု ဆိုလိုသည်။ ထို့ကြောင့် တို့ဗမာ
ပေါင်းသင်းဆက်ဆံခြင်း(ဆိုရှယ်)သဘောကား ပေါင်း၍ အသင်းအဖွဲ့
သဘောပြုပြီးလျှင် ဆက်သွယ်လျက် ထိုသူကို လေးမြတ်ခြင်းရှိရမည် ဆို
လိုသော သဘောဖြစ်သည်။

ဘီလုံး၏ တွေးတောကြံဆမှုကို မည်ကဲ့သို့ ယူဆကာ တည်းဖြတ်
သင့်ပါသနည်း။ အများနှင့် ဘောင်မဝင်သော အတွေးပင်ပါလား။ ရူးနှမ်း
သော အတွေးအဆလား။

ဘီလုံးသည် သူ့မိတ်ဆွေကထမင်းစားဖိတ်ခြင်းသဘောကို ပေါင်း
သင်းဆက်ဆံခြင်း (ဆိုရှယ်သဘော) ဟုယူဆ၍ ထိုထမင်းကျွေးသို့ သွား
လေ၏။

၎င်းသည် ထိုဆွမ်းကျွေး၌ ထမင်းစားပြီးသော် သမားရိုးကျ အညာ
ထုံးစံအတိုင်း လက်ဖက်ရည်ဖန်ဝိုင်းတွင် လက်သင့်ရာပြုကာ စကားပြော
ဆိုနေလေ၏။ ထိုအခါ တစ်ယောက်သောအရာရှိက ဦးလုံးခင်ဗျား အဘွား
အနိစ္စရောက်တာဗျာ မိတ်ဆွေတွေအား အသိမပေးဟု ဆိုလိုက်၏။

ထိုအခါ ဘီလုံးသည် စကားများစွာမရှည်ဘဲ ကျွန်တော်အဘွား
ကွယ်လွန်သွား၍ ကျန်ခဲ့တာဟာ မြူတုံးကြီးပါပဲဗျာ။ ကြက်သေ၊ ဝက်သေ၊

နွားသေများလိုပါပဲ ပြောကာ တိတ်ဆိတ်စွာနေလေ၏။

ထိုသို့ ဘီလုံးပြောခြင်းကို မည်သူမျှ ဝင်မထောက်တတ်၍ စကား
ဝိုင်းသည် တိတ်ဆိတ်သွားလေ၏။ ထိုအခါ အမျိုးသမီးဝိုင်းမှ ဆွေဆွေ
သည် “အင်း သိပ်အဖိုးတန်တဲ့စကားပါလား၊ အလွန်နက်ပြီး သဘော
တရားဆိုက်နေပါကလား။ သည်စကားမျိုးကို မကြားခဲ့ရ။ ကျန်ခဲ့သော
ရုပ်ကလာပ်ကိုဟု အသုံးပြုပြောကြသည်။ မြူတုံးကြီးပါပဲဗျာတဲ့။ ရုပ်
ကလာပ်ဟု သူမဆို” စသည်ဖြင့်တွေးတောကာ အခြောက်တိုက် စိတ်ထဲက
ထောက်ခံချင်သလိုလို ဖြစ်နေပေတော့၏။ အတော်လူရည်မွန်ပါတကား၊
ရည်မွန်တဲ့စကားပါလားဟုလည်း စိတ်အားရှိသမျှ တွေးဆမိလေ၏။

ဆွေဆွေသည် ထိုစကားကို ပျောက်မသွားချေ။ အိမ်သို့ပြန်၍ “စိတ်
အားလပ်သောအချိန်မှာ ထိုစကားသည် ပေါ်လာ၍ လူသေသော် ကျန်ခဲ့
ခြင်းသည် မြူတုံးဟုဆိုသော် ရုပ်ကလာပ်သည်ဘာလဲ၊ ဘယ်မှာလဲ ရုပ်
သည်ရုပ်၊ ကလာပ်သည်ကလာပ်ကဖြစ်လာ၍အပေါင်းအစု၊ ရုပ်အပေါင်း
အစု၊ ဘာရုပ်တွေပေါင်းနေသလဲ” ဟု ဆွေဆွေသည် ပါဠိဘာသာယူ၍
ဘီအေအောင်လာသူဖြစ်သဖြင့် အတော်ပင်စဉ်းစားလေ၏။

ထိုသို့နှင့် ငါးရက်ခန့်ရှိသော် ယမန်နေ့က ဆွမ်းကျွေးဖိတ်သော
ဝန်ထောက်မင်းနှင့်မင်းကတော်က ညစာစားရန်ကြွပါဟုရေး၍ ဘီလုံးကို
လေးစားစွာ ဖိတ်လေ၏။

ဘီလုံးသည် ထိုဖိတ်စာကိုကြည့်၍ ဆန်းရုံနှင့်မက နက်လှပါကလား
ဟု အောက်မေ့၏။ လက်ခံသည်လည်း ပေါင်းသင်းဆက်ဆံခြင်းတစ်မျိုး
ပါပဲဟု အောက်မေ့ တွေးဆကာ အချိန်ကျသော် ထိုထမင်းစား ဖိတ်ရာသို့
သွားရောက်လေ၏။

ဘီလုံးသည် ၎င်း၏မိတ်ဆွေအိမ်၌ ဆွေဆွေကိုတွေ့ရ၍ ၎င်း၏
မိတ်ဆွေက အသိအကျွမ်း ဖြစ်စေရန် ဆွေဆွေနှင့်ဘီလုံးကို မိတ်ဆက်ပေး
လေ၏။ ထိုရာသီမှာ တပို့တွဲလရာသီဖြစ်၍ အချမ်းအအေးမကုန်လှသေး
ဖြစ်၏။ သို့လင့်ကစား ဘီလုံးမှာ ခေါင်းတုံးပြောင်ပြောင်နှင့် ဖြစ်၍ ဖျင်နီ
ရှုပ်အင်္ကျီ၊ ဖျင်ကြမ်းအဖြူ အပေါ်အင်္ကျီ တိုင်းရမ်းရက် ချည်လုံကွင်းနှင့်
ဖြစ်နေ၏။

ဆွေဆွေသည် ဘီလုံးကို သေချာစွာသိမြင်ရသော် အဖိုးတန်သူတစ်ယောက်ပဲဟု အောက်မေ့၏။ အိုး... ဤသည် မ သဘာဝလော၊ ဆွေဆွေသည် ဘယ်လိုမိန်းမစားလဲ၊ မိန်းမဆိုသည် အခက်သားကလားလေ...၊ ပဋ္ဌာစာရီ သူဌေးသမီးပင်လျှင် အိမ်ကကျွန် ငဒါသကို လူဟုတ်လူဟတ် ထင်ပေးသေးသည်။ ထင်လည်းထင်စရာပဲလေ၊ ပဋ္ဌာစာရီ အကျွတ်တရား ရရချင်းမှာ ကျွန်ငဒါသလည်း ဇာတ်လိုက်အဖြစ်နှင့် ပါရပေးသေးသကဲ့။

ဘီလုံးတို့သည် ညစာစားပြီးကြသောအခါ စားပွဲခန်း၌ လက်ဖက်ရည်ကြမ်းသောက်နေကြရင်း မင်းကတော်က ဤသို့စတင်၍ စကားဆို၏။

“ကိုလုံးကို ဆွေဆွေက မေးချင်တာ ရှိလို့ပါတဲ့...”

“ဟာ...ကျွန်တော် လူသာမန်၊ လူညံ ဘာဖြေနိုင်မလဲ မမေးပါနှင့် ခင်ဗျာ”

ဆွေဆွေသည် အကဲခတ်မည့်လှပေ၊ ဘီလုံး၏စကားကို ကြားရလတ်သော် ဤသူကား ပညာရှိဟုယူဆ၍ ဤသို့ဆို၏။

“ကျွန်မ မေးချင်တာက ကျွန်မကြံစည်ပြီး မေးတာမဟုတ်ပါ။ ကျွန်မပြဿနာတစ်ခုဖြစ်အောင် ကြံစည်ပြီးလည်း မမေးတတ်ပါ။ရှင့်စကား အရပဲ မေးပါရစေရှင်”

“ကျွန်တော် ဘာပြော ဘာကိုဆိုမြည်မိလို့ပါလဲဗျာ”

“ရှင့် ဘွားဘွားကွယ်လွန်သွားတော့ ရှင်က မြူတုံးကြီးကျန်ရစ်ခဲ့တယ်လို့ဆိုသွားပါတယ်။ အများကပဲ လူ့သေသောအခါမှာ ကျန်ခဲ့သော ဥတုဇရပ်ကလာပ်ကိုဟု ဆိုကြပါတယ်။ ဒါကိုသဲကွဲချင်လို့ပါရှင်”

ထိုအခါ ဘီလုံးသည် ရုပ်နာမ်အကြောင်း၊ မြူအကြောင်း၊ ဥတုဇရပ်သက်ဥတုနှင့် အသိရုပ်နာမ်သက်တို့ကို ကျနစွာရှင်းလင်း ပြောပြလေ၏။

(ဤစာအုပ်၌ ဘီလုံး၏အပြောကို စုံစိစွာ ရေးသင့်၏။ သို့ရာတွင် ရုပ်နာမ်အကြောင်းတို့ကို အခြားစာအုပ်တို့နှင့်ပေါက်တက်ကရ အတွဲ(၃)၌ ရှင်းလင်းပြသသွားပြီးဖြစ်ပါ၍ ဤလူ့မျက်နှာကြမ်း၌ ထည့်သွင်းဖော်ပြခြင်း မရှိပါ။ လူအများယူဆနေကြသော အသက်ကိုသာလျှင် သင့်ရုံပြပါအံ့။)

“ရှင် အသက်ဆိုတာကိုပဲ ကျေးဇူးပြုပါရှင်”

“သစ်ပင်ဆိုတာ ရုပ်ဓာတ်စုကအားပေးလို့ပေါက်ရှင်လာရာ ဥတုကို

အမှီပြုနေရပါတယ်။ သည်သစ်ပင်မှာ ရုပ်ဓာတ်စုအပြင် ခံယူခြင်း၊ ခံစားခြင်းဓာတ်စု၊ မှတ်သားခြင်းဓာတ်စု၊ ပြုပြင်ခြင်းဓာတ်စုတို့နှင့် ရာသီဥတုအလျောက်ဖြစ်ရပြီး အသက်ရှင်ရလို့ ဥတုဇရုပ်သက်ဟု ပညတ်တင်ခဲ့ပုံရပါတယ်”

လူအစရှိတဲ့သတ္တဝါတို့မှာတော့ ရုပ်ဓာတ်စုအပြင် ခံယူခြင်း၊ ခံစားခြင်းဓာတ်စု၊ အသိမှတ်သားခြင်းဓာတ်စု၊ ပြုပြင်ခြင်းဓာတ်စု၊ အထူးသိခြင်းဓာတ်ရှိသဖြင့် ဥတုဇရုပ်နာမ်သက်ရောက်လို့ ပညတ်တင်ထားခဲ့ကြပုံရပါတယ်။ အသက်ရှိသည်ဟု ယူဆခြင်းမှာလည်း အထူးသိခြင်းဓာတ်ကို အစွဲပြုပြီးယူဆနေကြခြင်းပါပဲ...”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုလုံးရယ်... ကျွန်မ လူဖြစ်ကျိုးနပ်ပါပြီ ရှင်...”

“ရှင့်... ဆွေဆွေရယ်၊ ဘာများထူခြားလို့လဲ”

“မင်းကတော်ရယ်၊ ကျွန်မတို့အသက်ဆိုတာ ဘယ်မှာနေသလဲ၊ ခေါင်းထဲမှာရှိသလား၊ ဝမ်းထဲက နှလုံးသားမှာရှိသလားနှင့် စုံစမ်းရှာဖွေနေကြတယ်။ ခုမှအထူးသိခြင်း(ဝိညာဏ)ဓာတ်စုကို အသက်လို့ခေါ်နေကြတာ။ ခုမှရှင်းတယ်ရှင်...လူများသေတယ်ဆိုတာဟာ ကိလေသာ မခန်းခြောက်သေးသမျှ အသိဓာတ်ပြောင်းလဲသွားခြင်းမျှသာဖြစ်တဲ့ ရုပ်နာမ်သဘောပါပဲ။ ကျွန်မတို့ဟာ လက်စသတ်တော့ မြူတုံးကြီးပါပဲကလား”

“မဆွေဆွေ ဆိုစမ်းပါဦးဗျာ...ကျွန်တော် ဘီအေပေမဲ့ မရှင်းလှသေးဘူးဗျ”

“ဝန်ထောက်မင်း လူမှာ ပစ္စက္ခ လူ့ဘဝမှာကို ဘဝအမျိုးမျိုး ပြောင်းလဲလာတာဟာ အထူးအသိဓာတ်(ဝိညာဉ်ဓာတ်)စုကြောင့် ရှင် ကလေးဘဝ၊ အရွယ်ရောက်စဘဝ၊ လူကြီးဘဝ၊ လူအိုလူမင်းဘဝတို့ဟု ရုပ်နာမ်ကောင်ကို ခြယ်လှယ်နေတာဟာ အထူးအသိဓာတ်စုရှင့်...၊ သေသွားတယ်ဆိုတာ ဘဝပြောင်းသွားတာ။ ဘဝပြောင်းခြင်းမှာလည်း အထူးအသိဓာတ်စုသဘောအတိုင်းပါပဲရှင်။ ကျွန်မမြင်ပါပြီ၊ ကိုလုံးရဲ့ ကျေးဇူးပါပဲ။ သတ္တဝါမိန်းမယောက်ျား လူနတ်ဗြဟ္မာရယ်လို့ ဘယ်မှာရှိမလဲ၊ ခန္ဓာငါးပါး၊ ရုပ်နာမ်သာပါကလား ဝန်ထောက်မင်းရယ်...”

“ကိုလုံး ခင်ဗျားမကောင်းဘူး...”

“ဘာလဲဗျာ”

“ခင်ဗျားဘက်လိုက်တယ်”

“ဟာ...ဝန်ထောက်မင်း”

“ကျွန်တော်တို့နှင့် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံလာတာဟာ အတော်ကြာပြီ သည်စကားမျိုးကို တစ်ခါမျှမပြောစဖူး... ခု မဆွေဆွေနှင့်ကျတော့မှပြော တယ်”

“ဝန်ထောက်မင်းတို့က တစ်ခါဖူးမျှ မမေးစဖူး၊ မမေးရင် မပြောရ ဘူးဗျ...အထုခံရတတ်တယ်။ အခု ဒေါ်ဒေါ်ဆွေက မေးလို့ပြောရတာပါ”
(ဆွေဆွေသည် ဝမ်းထဲက အင်း...ဟု ပြုံးနေလေ၏) ဤသို့လည်း ပြောလေ၏။

“လူချင်းဟာ အဘယ်မှာ တူညီနိုင်မလဲ၊ သတ္တဝါရယ်လို့ပညတ်တင် ထားရာမှာ အသိသဘောသာရှိတာပဲ။ အသိသဘောဟာလည်း အထူးသိ ခြင်းသဘောကိုမှီပြီးနေတာပဲ။ အထူးသိခြင်းသဘောဟာလည်း ဉာဏ်မှီပြီး နေတာရှင့်။ ဉာဏ်ဟာလည်းရှင် တွေ့စေ့မိုက်မှောင်ခြင်း(မောဟ)ကို ပယ်သင့် သလောက်ပယ်၍ အလင်းရောင်(ဝိဇ္ဇာဉာဏ်ကို ဆည်းပူးတော့မှ တစ်ခုနှင့် တစ်ခုကွင်းဆက်ပြုကာ တင်စားပြီးလျှင် အကြောင်းအကျိုးကို ဆည်းပူးတတ် တာကလား။ သည်လိုဆည်းပူးတတ်တော့မှ သဘောတရားဟာ ဉာဏ်အား ရှိသလောက် ပေါ်ပေါက်လာရတာပါ။ ဒါကြောင့် သဘောတရားနက်ကို သိဖို့ ခဲယဉ်းသည်အတိုင်း တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မတူနိုင်တာရှင့်...”

ဆွေဆွေသည် အိမ်သို့ပြန်ရောက်၍ တစ်နာရီခန့်စာကြည့်ခန်းတွင် စာကြည့်ပြီးနောက် အိပ်ရာသို့ဝင်ခါနီးတွင် ဤသို့ စိတ်ကစားမိလေ၏။

ကိုလုံးသည် ရည်မွန်သည့်လူတစ်ယောက်ဖြစ်တန်ရာသလော။ သူက ငါ့ကို ဒေါ်ဒေါ်ဆွေတဲ့။ သူသည် လူပျိုစစ်စစ် အကယ်၍ ဖြစ်လင့် ကစား ငါ့အပေါ်၌ အဘယ်ကြောင့် မျက်စိမကစားသလဲ။ စကားအားဖြင့် အသံအားဖြင့်လည်း အဘယ်ကြောင့်မကစားသလဲ။ သူသည် ဝိပဿနာကို လိုက်စားနေသော တရားသမားလား၊ ရည်မွန်သည်ဟု ဆိုရမလား။ တို့မြို့ ၌ နိုင်ငံကျော်ဝိပဿနာနှင့်ပတ်သက်၍ ဟောပြောပြသနေသည့် ဆရာကြီး၏

ပရိသတ်ထဲတွင် တစ်ခါမျှ သူ့ကိုမမြင်စဘူး။ ၎င်းကို ထားတော့။

ဝိပဿနာခေတ်၌ ဝိပဿနာကို အရေးပေးကာ ဟောပြောနေသော တရားပွဲများအတွင်း၌လည်း မမြင်စဖူး။ သူသည် ဘယ်လိုလူစားလဲ။ ဘာ လုပ်နေသလဲ။ တို့မြို့သားလည်းဇာတိမဟုတ်။ သူသည် ငါ့ကို အလင်း ဉာဏ်ပေးသွားပြီ။

ငါသည် လူတိုင်းသဘောတရားပြည့်ဝရမည်ဟု အယူရှိသည်။ လူတိုင်းသည် ပုံတူစေကာမူ အရည်အချင်းသည် တူနိုင်ပါ့မလား။ ရည်မွန် ခြင်းကား တူနိုင်ပါ့မလား။ မတူသော် သဘောတရားပြည့်ဝသူချင်း တူနိုင် ရာသလော။

မြတ်စွာဘုရားသည် ပဋ္ဌာစာရီကို တရားချွတ်သည်။ ခေမာမိဖုရား ကြီးကိုတစ်မျိုးချွတ်သည်။ ဝိသာခါကျောင်းအမကို တစ်မျိုးချွတ်သည်။ အင်္ဂုလိမာလကို တစ်မျိုးချွတ်သည်။ စူဠပုံကို တစ်မျိုးချွတ်သည်။ ဥရဝေလ ကဿပတို့နှင့်ပဉ္စဝဂ္ဂါငါးဦးတို့ကို ချွတ်ခြင်းမတူ။ အင်းလူများမှာ တရား သဘော မိနိုင်သလောက်သာ သဘောတရားပြည့်ဝသည်။ ငါ မုန့်တီသည် အား လူထုအတွက်ဈေးရောင်းပါဟု ဖျောင်းဖျသည်။ မုန့်တီသည်ကား သူရွှေခြေချင်းဝတ်ရရန် ရွှေလက်ကောက်၊ ရွှေဆွဲကြိုးဆွဲရရန် ဈေးရောင်း သည်။ ငါ ၎င်းကိုအပြစ်ဆိုနေလျှင် မနာလိုဝန်တိုရာကျမည်။

ကိုလုံးပြောသွားသောစကားကို ငါနားလည်သည်။ ရုပ်သည် မည် သို့ မြူသည်မည်သို့ အသက်သည်ဘာလဲဟု ငါနားလည်ပြီ။ ဝန်ထောက် မင်းနှင့် မင်းကတော်သည် နားမလည် အင်း...သဘောတရားကား ခက် သည်။ ဝန်ထောက်မင်းသည် သူ့ရုံးသို့ရောက်လာသော တရားခံ ပြည့် တန်ဆာမအား အသိပညာပေး၍လွှတ်လိုက်သည်ဟု တစ်ခါက ငါ့အား ပြောပြဖူးသည်။ မင်းကတော်ကပင် ပြည့်တန်ဆာမက လှ၍ထင်ပါ့ဟု ပြက် လုံးထိုးဖူးသည်။

ထိုသဘော၌ ဝန်ထောက်မင်းသည် မည်ကဲ့သို့ အသိပညာပေး သလဲ။ နောင်ကို သည်ကဲ့သို့ပြုကျင့်လျှင် ဒဏ်ငွေမည်မျှ ထောင်မည်မျှ အထုခံရမည်ဟုပြောကာ လွှတ်သည်တဲ့။ ဤသည် အသိပညာမဟုတ် ခြိမ်းခြောက်ခြင်းမျှသာ ဖြစ်သည်။ ပြည့်တန်ဆာအဖြစ်နှင့် ၎င်း၏ ကိုယ်ကို

၎င်းက မည်မျှလောက် အသရေနိမ့်စေကြောင်း၊ ထိုအလုပ်သည် တိုင်းပြည်ကို မည်မျှလောက်မည်ကဲ့သို့ ထိခိုက်နစ်နာပျက်ပြားစေကြောင်းတို့ကို ထိုပြည့်တန်ဆာမ အသိပညာရအောင် အသိပညာပေးရန် လိုပေသည်။ အသိပညာသဘောတရားကို မသိသူက အသိပညာပေးသည် ဆိုခြင်းမှာ “လူရည်မွန်”၏စကားပင်ဖြစ်သော်လည်း အစစ်အရာမမြောက်၊ ရုပ်နှင့် မြူကိုမျှ မခွဲတတ်ဘဲနှင့် တရားပြနေခြင်းသည် သဘောတရား မဆိုက်လာ နိုင်၍ အရာမမြောက်။

ဆွေဆွေသည် ထိုသို့တွေးဆ၍ ရတနာသုံးပါး၌ ဖောက်ပြန်ခြင်း မရှိတော့ဘဲ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်အိပ်ရာသို့ ဝင်ကာအိပ်ပျော်လေတော့၏။

ထို့နောက်နှစ်ဆန်း ၁ ရက်နေ့တွင် ရဟန်းတော်များအား ဆွမ်းကျွေးခြင်း၊ လူများအား ဖိတ်မံပြီးလျှင် ထမင်းကျွေးခြင်း၊ စားရာမဲ့ သောက်ရာမဲ့ လူတစ်စုအားလည်း ဖိတ်မံ၍ အိမ်တွင်စားလောက်သောက်လောက်အောင် ထည့်ပေးခြင်းတို့ကို ဆွေဆွေသည် ဦးစီး၍ ဆွေဆွေတို့အိမ်၌ ပြုလုပ်သည်။

ထိုနေ့တွင် ဘီလုံးလည်း ဆွေဆွေက အထူးဖိတ်ခြင်းဖြင့် ဖိတ်သောကြောင့်ရောက်လာ၏။ ဆွေဆွေသည် တိုင်းရင်းရက်များကိုသာ ဝတ်ဆင်လာသောခေါင်းတုံးပြောင်ပြောင်နှင့် ဘီလုံးကို အကဲခတ်နေ၏။

ဘီလုံးမှာ စားသောက်ရာ၌ သေသေသပ်သပ် စားသောက်သည့်ပြင် စားသောက်ပြီးနောက် လူကြီးလူကောင်းဆိုသူတို့၏ဝိုင်းတွင် ဝင်၍ သူတကာပြောသည်ကို စွက်ဖက်ခြင်းမပြုဘဲ နားထောင်နေ၏။ ၎င်းကို ဆွေဆွေသည်မြင်သော် ကိုလုံးသည် အတော်ပင် “ရည်မွန်သော” သူတစ်ယောက်ဟု ထင်မှတ်နေလေ၏။

ထိုသို့မြန်မာတို့၏ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးသဘောနှင့် ဆက်ဆံကြရာ၌ လူတစ်စုမှာ အရင်းရှင်ပေါက်စ၊ ဓနရှင်ပေါက်စ၊ အရင်းရှင်ဟောင်း၊ ဓနရှင်ဟောင်း၊ အမြတ်ကြီးစား သွေးစုပ်ကောင်အဖြစ်နှင့် တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ဆိုသလို ထိကပါး ရိကပါးပြောဆိုနေကြလေ၏။ ခေတ်အလျောက် “လူရည်မွန်” အဘိဓမ္မာပေပဲကိုး။

ဘီလုံးကား နားထောင်၍ ဆိတ်ဆိတ်နှင့်တည်တည်ပင်နေလေ၏။

သို့သော် အကြောင်းသိသူများကကား ကိုလုံး၊ ကိုလုံးဟု ဦးတပ်ကာမေးကြ၏။ တောင်ကပ်ဖားကျား လူရည်မွန်လုပ်နေသူတို့လည်း ဆဲဆိုစရာကုန်လောက်ဘနန်း ဖြစ်နေလေ၏။ လူရွယ်ရွယ် ဗဟုသုတ ရှာမှီးသူတို့ကကား ကိုလုံး၊ လုပ်ပါခင်ဗျဟု ဆိုကြ၏။ ဘီလုံးကား မနေသာတော့ဘဲ ဤသို့နှင့်ပင် တည်တည်ဆို၏။

“လောကအတွင်းတွင် လောကရဲ့ လှုပ်ရှားခြင်းမှာ မဝင်ဆုံဘဲ ကြံစည်ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်မိလျှင် သဘာဝကို လျစ်လျူပြုရာရောက်၍ အကြံအစည်အလုပ်အကိုင်ဟာ တဆန့်ငင်ငင်နှင့် နေရတတ်ပါသည်။ သူတကာလုပ်နည်း ကိုင်နည်းကို တုပလုပ်ကိုင်မိသူမှာ သဘာဝနှင့်ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်ရသော် ပျက်စီးခြင်းမရှိစေကာမူ အရေးမလှဖြစ်ရတတ်ပါတယ်။

“လောကမှာ ငွေဟာ အရာရာကို ဖန်တီးနေသော်လည်း ငွေစကားကို အရေးပေးနေရန် သင့်မသင့် စဉ်းစားရမယ်။ တိုင်းပြည်တစ်ပြည်၏ တန်ခိုးရှိခြင်း၊ စည်ပင်သာယာခြင်းဟာ ထိုတိုင်းပြည်က ထွက်ကုန်သီးနှံများ အမြောက်အမြားပိုမိုထွက်ရှိခြင်းအပေါ်မှာသာ မှီနေလို့ ထွက်ကုန်သီးနှံအလုပ်အကိုင်များကို လုပ်ကိုင်နေသူတို့၏အပေါ်တွင် စိတ်မချမ်းသာအောင်ပြု၍ ၎င်းတို့ စိတ်မကောင်းဖြစ်လာသော် ထွက်ကုန်သီးနှံများသည် အထွက်လျော့ပါးသွားပါလိမ့်မယ်။ ထွက်ကုန်သီးနှံများ တစ်နှစ်ထက်တစ်နှစ် ပိုမိုထွက်ရှိခြင်းသာလျှင် တိုင်းပြည်၏စည်ပင်သာယာဝပြောခြင်းပါပဲ...”

“တိုင်းပြည်တွင်း၌ တိုင်းပြည်သုံးငွေ အစိုးရမှာ ချမ်းသာခြင်းသည် ကား အစိုးရကို တိုင်းပြည်ကချစ်၍ ယုံကြည်လေးမြတ်ခြင်းရှိခဲ့သော် မိမိတို့လုပ်ကိုင်ရင်းနှီးရန် ငွေကိုဘဏ်၌ထားပြီးလျှင် ဘဏ်နှင့်ဆက်သွယ်လုပ်ကိုင်ခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ မိမိတွင်ရှိ ငွေပိုများကို အစိုးရဘဏ်၌အပ်ထားခြင်းကိုလည်းကောင်း ပြုခြင်းအပေါ်မှာ မှီနေပါတယ်”

အစိုးရမှာ နိုင်ငံခြားငွေ ချမ်းသာရန်ကား နိုင်ငံခြားသို့ ကုန်များများ ပို့နိုင်ခြင်းနှင့် နိုင်ငံခြားကကုန်ကို အရမ်းမတင်သွင်းသင့်သော် မတင်သွင်းခြင်းအပေါ်မှာ တည်နေပါတယ်...”

“ဘာသာပြန်စာအုပ်ထူကြီးများကိုဖတ်၊ သတင်းစာမဂ္ဂဇင်းဂျာနယ်

များကိုဖတ်၊ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦးပုတ်ခတ်ကာ ရေးနေကြခြင်းသည် ထွက်ကုန် သီးနှံများစွာထွက်ဖို့ ခဲယဉ်း၍ ခေတ်ဖောင်တိန်ချင်းနှောင်ဂျိမ်နှင့် အဆုံး သတ်ဖြစ်သွားရခြင်းများတတ်ပါတယ်။

“အချုပ် ကျွန်တော်တို့တိုင်းပြည်မှာဆိုသော် ကောက်ပဲသီးနှံများစွာ ပိုမိုထွက်အောင် ဆောင်ရွက်သင့်တယ် ထင်တာပါပဲ...၊ မှားရင်ပြင်ကြပါ ခင်ဗျာ...လိုက်နာပါ့မယ်...”

ဆွေဆွေသည် ဘီလုံး၏စကားကို များစွာသဘောကျ၏။ ထိုသို့နှင့် လအတော်ကြာသွားသောအခါ ဘီလုံး၏ထံသို့ ဘီလုံး၏ခြံကြီးမှ အသီး အနှံများကို များစွာယူ၍ စားသုံးသူများ သက်သာချောင်ချိအောင် ရောင်း ဝယ်နေသောမိန်းမကြီး လုံးကြီးပေါက်လှ တစ်ခုလပ် သမီးပျိုနှစ်ယောက် အမေသည် ဘီလုံးနှင့်ဘီလုံး၏အိမ်တွင် ဤသို့ပြောဆိုနေလေ၏။

“မောင်လုံး... မင်းခုလို တစ်ကိုယ်တည်းနေလို့ မတော်ဘူးထင်တယ်”

“ဘာကြောင့်မတော်ရသလဲကြီးကြီး...၊ အရင်က ဘွားဘွားရှိတုန်း ကလို ဦးသောင်းတို့လင်မယားက ထမင်း၊ ဟင်းကို ကျကျနနချက်ကျွေး ပါတယ်။ ကိုခင်မောင်ကြီးတို့လင်မယားကလည်း အိမ်မှုအိမ်တာ နေခင်း ထိုင်ခင်း အိပ်ခန်းအဝတ် စသည်တို့ကို မလိုရအောင် စီမံပေးတာပဲ...”

“မောင်ရယ်...အလုပ်သမားတွေဆိုတော့”

“ကြီးကြီး သူတို့ဟာ ခြံအလုပ်သမားဆိုပေမဲ့ မီးနှင့်ရေနှင့် အဆင့် အတန်းမြင့်မြင့် နေနိုင်ကြတော့ ကျေးဇူးသိကြပါတယ်...ကျွန်တော် အလုပ် လုပ်တာကလည်း အလုပ်သမားများနှင့် လူထုအတွက်လုပ်တာကို သူတို့ သိကြပါတယ်”

“ဒါပေမဲ့...”

“ကြီးကြီးဆိုလိုတာကို ကျွန်တော် ရိပ်စားမိပါတယ်၊ ကျွန်တော် အိမ် ထောင်ပြုရန် တော်ပြီဆိုတဲ့သဘောပဲ မဟုတ်လားခင်ဗျာ ...”

“ဟုတ်တာပေါ့...”

“ကျွန်တော် မေးပါရစေ”

“မေးပါ”

“လူများဟာ ဘာကြောင့် အိမ်ထောင်ပြုကြသလဲ...၊ ယောက်ျား မိန်းမ

တို့ဟာ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် လုပ်ကိုင်စားသောက်နေရင် အအေးသားနှင့် ဘာကြောင့် အိမ်ထောင်ပြုရသလဲ...”

“အဲဒါ အတော်ပဲ အပြောရခက်ပါတယ်”

“ကျွန်တော်လည်း အိမ်ထောင်ပြုဖို့တော်ပြီလို့ ယူဆတာပါပဲ... သို့သော် မိန်းမရတော့ မိန်းမက မောင်ဘီလုံးရယ် ကျုပ် သားလိုချင်လှပါ ပြီ သားပေးပါတော့လို့ တောင်းဆိုတဲ့မိန်းမနှင့်မှသာ အိမ်ထောင်ပြုလိုပါ တယ်”

ထိုမိန်းမကြီးသည် အင်းဟု အင်းပြီးသော် တံတွေးကိုမျိုချ၍ အတော် ကြာငေးစိုက်ကာ စဉ်းစားနေလေ၏။ ဘီလုံးလည်း ဤသို့ပြောပြန်၏။

“ကျွန်တော် လုပ်ကိုင်နေတာဟာ ကျွန်တော့်ခြံအလုပ်သမားများနှင့် စားသုံးသူတို့အတွက် ကျွန်တော့်ခြံထွက်ပစ္စည်းများကိုယူ၍ ရောင်းချသူ များအတွက်တို့ပင် ရည်ရွယ်၍ အလုပ်လုပ်တာကို သိတယ်မဟုတ်လား”

“သိပါတယ်...ဒါကြောင့်ပဲ”

“ကျွန်တော် အစီရင်ခံပါ့မယ်”

“ပြောပါမောင်”

“ယောက်ျားဆိုတာ အိမ်ထောင်ပြုရင် မယားဖြစ်သူဟာ လင်လုပ်သူ လုပ်ကိုင်ရတဲ့ ပစ္စည်းဝတ္ထုများနှင့်ငွေကိုသူလည်းဆိုင်တယ်လို့ ဖြစ်လာ တာပဲ...ဒါဟာလည်း သဘာဝအလျောက်မှန်ပါတယ်။ အဲသည်တော့ ကြီးကြီးက ကျွန်တော့်ကို အမြင်မတိုပါနှင့်လို့တောင်းပန်ပါတယ်။ မိန်းမ ဆိုတာ အများအားဖြင့် ယောက်ျားထက်ငွေကိုပိုပြီး အလိုရှိတတ်ပါတယ်။ အဲသည်တော့ အလုပ်သမားများကို ကျွန်တော် ယခုလိုမြှောက်စားပြီး မြင့် ထားတာလို၊ ကြီးကြီးတို့နှင့်ယခုလို ဆက်ဆံတာလိုများကို စွက်ဖက်ကာ နှောင့်ယှက်လာခဲ့ပါသော် ကျွန်တော် အများကြီးစိတ်ဆင်းရဲရပါလိမ့်မယ်။ လောကမှာ အများ၏ကောင်းစားရေးအတွက် သက်သာချောင်ချိရေး အတွက်တို့ကို ငွေရှာသမားမှန်သမျှ လိုလားနှစ်သက်မယ် မဟုတ်ပါ”

“မောင်...စကားဖြတ်ပြောတယ်လို့လည်း မအောက်မေ့နှင့်နော်။ မောင့်စိတ်တိုင်းကျ သည်အရာမတော့ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ မဖြစ်နိုင်ဘူးထင်တာ ကတော့ ကြီးကြီးလည်း အိမ်ထောင်ပြုလာခဲ့လို့ သည်အချက်ကိုပဲ ကိုယ်

လူ့မျက်နှာကြမ်း

ချင်းစာပြီး ဖြစ်နိုင်ပါ့မလားလို့ စဉ်းစားနေမိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ စုံစမ်းရဦးမှာပဲ။ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ တထစ်ချမယူဆနိုင်သေးပါ”

စာရှုပျော်လိုသူနှစ်ယောက်ပြောဆိုသော စကားများကို လောကဆောင်တွင် ဝင်မဝင်ကို စဉ်းစားရာသည်။ ဘီလုံးကား လောကသဘောနှင့်ဆိုသော် လောကကိုဆန့်ကျင်ဘက်(ဝါ)နောက်ကျောပြုနေသောသူတစ်ယောက်ဟု ထင်မှတ်စရာဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ထိုသို့သောစိတ်ထားရှိသူတို့ ပေါများသော တိုင်းပြည်များသာလျှင် ကောင်းစား၍ ထိပ်တန်းသို့ ရောက်နိုင်ကောင်းပေသည်။

ထိုမိန်းမကြီးသည်လည်း ဘီလုံး၏အိမ်မှ ပြန်သွားလေ၏။ သဘောကား နက်သည်။ လောကကို ဝါ တိုင်းပြည်တစ်ပြည်၏ လောကကို ကောင်းအောင် ဆောင်ရွက်နိုင်သည်ကား “လူရည်မွန်” များသာလျှင် ဖြစ်ချေသည်။ လူရည်ကား အဆိုးအကောင်းသာ ခြားနား၍ လူတိုင်းမှာရှိသည်။ အချို့မှာ မိမိတို့၏အရည်အသွေးအလျောက် လူရည်ချွန်များ ရှိလေသည်။ လူရည်ချွန်များသည် တိုင်းပြည်၌ ကောင်းစားရန် လိုအပ်သလောဟု တည်းဖြတ်လျှင် လူရည်မှာ မကောင်းသောအရည်၊ ကောင်းသောအရည်ဟုရှိသဖြင့် မကောင်းသောအရည်၌ ချွန်သောသူများလည်း ရှိပေသေးသည်။ ထိုမကောင်းသော လူရည်ချွန်များသည် တိုင်းပြည်ကိုသော် လည်းကောင်း၊ လူမျိုးကိုသော်လည်းကောင်း၊ ရောင်းစားခြင်း၊ ပေါင်စားခြင်းနှင့် ပြုပြင်သွားတတ်ချေသည်။ ဤသည် သဘာဝ။

ထိုသဘောအရ လူရည်မွန်သည်သာလျှင် တိုင်းပြည်၏အားထားရာဟု ရှိကောင်းရှိနိုင်ပေလိမ့်မည်။

ထို့နောက် တော်သလင်းလဆန်းနေ့တစ်နေ့တွင် ဘီလုံးသည် စစ်ကိုင်းချောင်သို့ ရောက်သွား၏။ ထိုအခါ ၎င်း၏သူငယ်ချင်း အရာရှိတစ်ယောက်က ဇရပ်တစ်ခု၌ အမျိုးသားသုံးယောက်၊ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်တို့ စကားပြောနေရာသို့ ခေါ်သွား၍ရောက်ရာ ဘီလုံးသည် အတော်အံ့သွား၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်တွင် တစ်ယောက်မှာ ဆွေဆွေဖြစ်နေ၏။

ဘီလုံးကို ဆွေဆွေကပင် စတင်နှုတ်ဆက်၍ ဘီလုံးတို့လည်း ထိုသူ

တို့နှင့်အတူဝင်၍ ရောကြ၏။ ဆွေဆွေသည် ဤသို့ပြော၏။

“ရှင်ပြောတဲ့အတိုင်း မြေပိုင်ရှင်ကြီးများသည် သွေးစုပ်နေကြသည် ထား ဓနရှင်ပေါက်စ တောင်သူကလေးများသည် အရင်းရှင်ပေါက်စထား၊ ဟိုအရင်က သွေးစုပ်သူမြေပိုင်ရှင်ကြီးများ၊ ဓနရှင်ပေါက်စတောင်သူကလေးများ များစွာရှိသည်ထား၊ အဲသည်တုန်းကနှင့် ယခုလွတ်လပ်ရေးရပြီး နောက် မြေရှင်စနစ်ပယ်ဖျက်လိုက်သော ဖ.ဆ.ပ.လခေတ်မှာ စပါးများ ပိုမို၍ ဘယ်ခေတ်ကထွက်ပါသလဲ၊ ကိုင်း ရှင်စဉ်းစားဖြေ...”

“ရှင်ငေးမနေနှင့် ဟိုမြေရှင်ခေတ်က စပါးထွက်စံချိန်နှင့် ခု ဖ.ဆ.ပ.လ စပါးထွက်စံချိန်ကို နှိုင်းဆကြတာ ဘာကြောင့်ဖြစ်ရတယ်လို့ ရှင်အဖြေရှာ စဉ်းစားပြီးဖြေ၊ စာထဲမှာ တောင်ရေး၊ မြောက်ရေးနှင့်”

“ကျွန်မက မြေရှင်စနစ်ကိုနှစ်သက်လို့ပြောတာမဟုတ်ဘူးရှင်... ကျွန်မတို့က တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူအဖြစ်နှင့်စတင်ပြီး မြေရှင်စနစ်ပယ်ဖျက်ရေးတိုက်ပွဲဝင်ခဲ့သူပါ”

ဆွေဆွေနှင့် စကားပြောနေသူတို့သည် ငေးနေ၏။ ဆွေဆွေသည် ဆက်၍ ဤသို့ပြောပြန်၏။

“ကျွန်မတို့ပြည် ဧရာဝတီမြစ်ဝကျွန်းပေါ်က ဆန်အထွက်နည်းနေရင် ဘယ်သူ့ကိုထိသလဲ။ ဒါကို စဉ်းစားရမယ်။ မြန်မာပြည်ဟာ ဆန်ကို အမှီသဟဲပြုရပါတယ်။ ဆန်ကမှ နိုင်ငံခြားငွေကို များစွာရပြီး တိုင်းပြည်ကို ချမ်းသာစေနိုင်တယ် မဟုတ်လား...။ ကျွန်မတို့ရဲ့ပြည်မှာ နိုင်ငံခြားသုံးငွေ ကြွယ်ဝမှ တိုင်းပြည်မှာလိုအပ်တဲ့ ကုန်ပစ္စည်းများကို များစွာတင်သွင်းနိုင်မယ်မဟုတ်လားရှင်...”

“ဟုတ်ပါတယ်...၊ ဟုတ်ပါတယ်...”

“အဲသည်လို အရင်စံချိန်ကိုမိအောင် ဘာကြောင့်ဆန်မထွက်ပါသလဲ။ ဒါကိုစဉ်းစားရမယ်၊ တိုင်းပြည်တွင်းမှာ ငွေချမ်းသာနေတဲ့ တိုင်းရင်းသားများကို ယိုးမယ်ဖွဲ့နေလို့ နိုင်ငံခြားကငွေကို ဘယ်လိုရမလဲ၊ နိုင်ငံခြားကသွင်းကုန်နှင့်နိုင်ငံခြားသို့ ထွက်ကုန်များကို နိုင်နိုင်နင်းနင်းအုပ်ချုပ်ထားနိုင်လျှင် တိုင်းပြည်ဆင်းရဲမလား၊ ကောင်းစားမလား၊ ဒါကိုစဉ်းစားရမယ်။ ကိုင်းရှင် ရှင်တို့နိုင်ငံရေးသမားတွေ ဘယ်လိုယူဆမလဲပဲရှင်...”

‘ခင်ဗျားကိုတော့ ကျွန်တော်တို့ တုပြီး မပြောနိုင်တော့ဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျားက ခေတ်ပညာတတ်ပေကိုး...’

‘ရှင်တို့ သည်လိုမပြောနှင့် ကျွန်မက တိုင်းပြည်နှင့်လူမျိုးကို ချစ်လို့ ပြောပြတာပါ။ တိုင်းပြည်တစ်ပြည်ဟာ ထွက်ကုန်သီးနှံများ မြောက်မြားစွာ ထွက်နေရင် သည်တိုင်းပြည်ဟာ စည်ပင်သာယာဝပြောမှာပဲ။ သည်လို ထွက်နိုင်အောင် အလုပ်လုပ်ကြရမယ်ရှင်။ အလုပ်လုပ်ကြတယ်ဆိုတာလည်း ဘယ်သူမဆို ငွေကိုလိုလို့ အလုပ်လုပ်တာပဲ။ အလုပ်လုပ်ကြလို့ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နှင့် အလုပ်က ငွေရမှန်လျှင် သူ့ထက်ငါ အလုပ်လုပ်ကြမှာပဲ။ ခေတ်အလျောက် သူ့ထက်ငါ အလုပ်ကို ပြိုင်ပြီး လုပ်ကြအောင်သာ စဉ်းစားကြရှင်...’

“ဘီလုံးသည် ဆွေဆွေသည် စစ်ကိုင်းချောင်သို့ ရောက်နေခြင်းကိုထက် ဆွေဆွေပြောသောစကားတို့ကို သာ၍ အံ့အားသင့်ပြီးသော် ထိုနေရာမှ ၎င်း၏သူငယ်ချင်းနှင့် ပြန်ခဲ့လေ၏။

ဘီလုံးသည် စစ်ကိုင်းတောင်ရိုး၌ ဆန်လှူခြင်းကို ကြည့်ရှုမှတ်သားပြီးသော် ပြန်လေ၏။ ၎င်းသည် ဆွေဆွေလည်း ၎င်းကဲ့သို့ပင် ဆန်လှူသင်းက ဆန်လှူပုံကို သာဓုခေါ်လို၍ စစ်ကိုင်းသို့ လာသည်ဟု ထင်မှတ်လေ၏။

ဘီလုံးသည် အိမ်သို့ရောက်၍ သုံးရက်ခန့်ရှိသော် ယခင်က ၎င်းထံလာသော မိန်းမကြီးသည် ရောက်လာ၍ ဘီလုံး၏ သဘောကျအတိုင်း မိန်းမဖြစ်မည့်သူကလည်း ဆောင်ရွက်နိုင်၍ ထိုလိုယောက်ျားမျိုးကိုသာ အလိုရှိတောင့်တနေကြောင်းနှင့် တရားဟောပြောဆိုလေ၏။

ဘီလုံးကား တည်တည်နှင့်ပင် ဤသို့ဆိုတော့၏။

‘ကြီးကြီး...ကြီးကြီးပြောတဲ့ စကားကတော့ ရှမ်းရှင်ပြု အလွယ်ကလေးဆိုတာလိုပဲ။ ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်နောက်မှာ စိတ်ဆင်းရဲမှာကြောင့် ခုကပင် အတိအလင်း ပြောပြပါမယ်...’

‘ကိုင်း...ပြောစမ်းပါ...’

‘ကျွန်တော့်ကို တော်လှန်ရေးသမား ဘာမဆို တော်လှန်နေတာပဲလို့ မဆိုနှင့်ခင်ဗျာ...’

‘ပြောပါ...’

‘ကျွန်တော် အိမ်ထောင်ပြုရရင် သည်မြို့က ခေတ်စားနေသည်လို မဏ္ဍပ်ထိုးလို့ ဖိတ်စာတွေဖိတ်လို့ အသံချဲ့စက်တကြော်ကြော်နှင့် အကျွေးအမွေးနှင့် ဧည့်ခံ၊ လက်ဖွဲ့ခံလုပ်ကာ လက်မထပ်ချင်ဘူးခင်ဗျ...’

‘ဘာကြောင့်...’

‘အဲတာဟာ ကျွန်တော်တို့က မြို့လူထုထဲက သွေးစုပ်၊ ကျွန်တော်တို့ထဲက အရပ်လူလည် လူလှီးတို့က ဘာကြေးညာကြေး တောင်းခံပြီး သွေးစုပ်၊ အဲသည် သွေးစုပ်ဝါဒကို မလိုလားလို့ခင်ဗျ...’

‘ဖြစ်မှဖြစ်ရပလေ...’

‘ကြီးကြီးရဲ့သမီး မင်္ဂလာဆောင်တုန်းက အရပ်သင်းကို ငွေတစ်ရာ ပေးလိုက်ရတယ် မဟုတ်လား...’

‘ထားပါတော့...’

‘ကလေး...ကလေးမွေးလာရော ခင်ဗျာ၊ ကလေးပုခက်တင်တယ် လို့လုပ်၊ ဟော...ကျွေးလား မွေးလားနှင့် ဒါကို မလုပ်ရရင် မိန်းမက ဆူမှာ ခင်ဗျာ၊ လုပ်ရင်လည်း ကလေးမွေးမိလို့ သွေးစုပ်ခံရတာ...’

‘ဒါပဲလား...’

‘လာလိမ့်မယ်လေ ကြီးကြီး...’

‘ဆိုစမ်းပါဦး နာမည်ကတော့ ကိုဘီလုံးတဲ့၊ သိပ်ပြားတာပဲ...’

‘နားသောတဆင်စမ်းပါဦးဗျာ...’

‘အမိန့်ရှိပါမောင်...’

‘ဟော...အိမ်ထောင်ပြုလို့ သားနှစ်ယောက်က သမီးတစ်ယောက် ရပြီဆိုပါတော့၊ သူတကာလို သားရှင်ပြု၊ သမီးနားထွင်း မိန်းမက လုပ်ချင် လာပြီ။ ဖိတ်စာတွေကမ်းလို့ အသံချဲ့စက် တကြော်ကြော်နှင့် ဆိုင်းက လည်းထည့်သေး၊ တချို့က ဇာတ်ပွဲတောင်ထည့်သေး၊ ကူငွေလက်ဖွဲ့ တွေခံ၊ အဲတာ ဒါနတဲ့၊ တဲ့တတ်တယ်။ အလှူကြီးပေးတာတဲ့ ပေးတတ် တယ်။ ဝေဿန္တရာမင်းကြီး အလှူပေးတော့ အသံချဲ့စက်မပါပါဘူး။ ဒါကို ကြီးကြီးက အတွေးအခေါ် အမြော်အမြင်ဟောင်းလို့ ဆိုချင်သလား။...’

‘ပြောမှာ ပြောပါ...’

‘အဲတာဟာ အမြတ်ကြီးစား၊ သို့မဟုတ် သွေးစုပ်ခြင်း၊ သို့မဟုတ် မှောင်ထဲမှာ တိုးမိတိုးရာမဟုတ်ဘူးလားခင်ဗျာ၊ ဒါမျိုးကို ကျွန်တော်က ဝါသနာမပါ။ မလုပ်ရဘူးဆိုရင် မိန်းမက စိတ်ကောက်၊ ဟော ခက်နေပြီ၊ ဒါကြောင့် အိမ်ထောင်ပြုဖို့ ကြောက်တာခင်ဗျ။’

‘မောင်လုံးရယ် ထုံးစံသဘော အများလုပ်တာပဲ။’

‘အများလုပ်ပေတယ်လို့ ကျွန်တော်ကမကြိုက်၊ ကျွန်တော့်အမြင် မှာ ဘောင်မဝင်။ သည်တော့ တော်လှန်ပစ်ချင်တာပေါ့။ တော်လှန်ရမယ် ပေါ့...’

‘သမီး နားထွင်းတာပဲ...’

‘ဘာကြောင့် နားထွင်းသလဲ၊ သဘာဝကိုက နားမှာ အပေါက်နှင့် မမွေးဘဲနှင့် နားဖောက်ရမယ်လို့ ကြံကြီးစည်ရာ’

‘ခက်တယ်...’

‘မခက်နှင့်ကြီးကြီး လွယ်ပါတယ်။ မဖောက်ရုံပေါ့’

‘ဟာ နားကပ်ဝတ်ရဦးမယ်...’

‘မိန်းမမှာ နားကပ်၊ နားစွဲမဝတ်တော့ ဘာဖြစ်သလဲ ကျွန်တော်က ပြောပြရင် ကြီးကြီးကအတွေးဟောင်းကြီးနှင့်ဆိုဦးမယ်။ မိန်းမများ နားဖောက် ရတာဟာ နွားကိုနဖားကြိုးထိုးပြီး လူကခိုင်းသလို မယားကို လင်က တိရစ္ဆာန် သဘော၊ ကျွန်သဘောထားပြီး နွားမှာ ကြိုးချည်ကာ ခိုင်းဖို့လို့ မိန်းမမှာ နားဖောက်တာခင်ဗျ။ ကျွန်တော့်သမီးကို နားမဖောက်ရဘူး၊ ကိုင်း... လင်နှင့် မယား စိတ်ထားမတူ တစုစုနှင့် ဆူရုပူရတော့မယ်’

‘ခက်တယ်...’

လွယ်ပါတယ်၊ နားထောင်ပါဦး၊ သားရှင်ပြုတဲ့ ဘာကြောင့် ရှင်ပြု ရတယ်၊ သာမဏေဝတ်ရတယ်လို့ မစဉ်းစားဘဲနှင့် သူများဝတ်လို့ဝတ်ရင် အရူးသာမဏေဝတ်ရန် သင်္ကန်းတောင်းတော့ သကလ၊ ဝဋ္ဋ၊ ဒုက္ခ၊ နိဿရဏ၊ နိဗ္ဗန္ဓုဿ၊ သစ္စိကရဏတ္ထာယ ဆိုတာကို ဝတ်ပေးတဲ့သူမိဘ ကလည်းမသိ၊ ဝတ်သူသားကလည်းမသိ။ သည်မသိသူတွေဟာ ဘာလုပ် ကြတာလဲ၊ အံ့စရာ။

သည်တော့ သားဖြစ်သူက သာမဏေဝတ်ခြင်းအကြောင်းကို သိမှ

ဒကာခံပြီး ဝတ်ပေးမှာ၊ အဲသည်တော့ ကျွန်တော့်မိန်းမ၊ မ၊ လှလှနှင့် ကျွန်တော်စကားများကြရပြီ၊ ဓားတပြက်၊ တုတ်တပြက် ဖြစ်ကြရတော့မည်။ ကိုင်း ဘယ့်နှယ်လဲ။ မယားနေစ ကြောင်သေမှလို့ စကားပုံ ရှိတယ်။ ယခု တော့ မယားယူရ ဆင်သေရ ဖြစ်နေမှာပေါ့ခင်ဗျာ။

ခက်တယ်။

ကြီးကြီးက လွယ်တာကို ခက်တာချည်းပဲ ဘာမှမသိဘဲနှင့် တစ် ယောက်လုပ်လို့ လုပ်ကြတာဟာ၊ ငတိ။ သို့မဟုတ် နေ၊ သို့မဟုတ် (...) ဖြစ်မှာပါပဲ။ စင်စစ် ရုံးသောအလှူဆိုရင် ကိုယ်ကသွေးစုပ်ခံရမှာ။ မြတ်သော အလှူဆိုရင် ကိုယ်ကသွေးစုပ်တာ၊ ကျွန်တော်က သွေးစုပ်ဝါဒကို အမြစ်က စပြီး တူးပစ်ချင်တယ်ခင်ဗျ။

မောင်လုံးဟာ ဗုဒ္ဓဘာသာမဟုတ်လား။

ကျွန်တော် ဗုဒ္ဓဘာသာကြောင့် ဗုဒ္ဓဘာသာစကားကိုပြောတာပါ။ ပဗ္ဗဇ္ဇိတဘာဝေါ ဒုလ္လဘောတဲ့(ရဟန်းဘဝကို ရခဲခြင်းတဲ့) ယခု သာသနာ တော်တွင်းမှာကြောင့် ရတာတဲ့။ သင်္ကန်းတောင်းမှာကြည့်၊ ရှင်သာမဏေ ဟာလည်း ပဗ္ဗဇ္ဇပါပဲ။

မောင်လုံး... မောင်လုံး။

ကြီးကြီးဟာ ညည်းတာချည်းပဲ၊ ကျွန်တော်က “လူရည်မွန်” သဘော ကို ပြောတာပါ။ အိမ်ထောင်ပြုရော၊ အိမ်ထောင်ပြုရင် သာရေးကိုချည်း တွေ့ရတာမဟုတ်။ နာရေးကိုလည်း တွေ့ရမှာပဲ။ သာရေးနာရေးအတွက်ကိုမူ လူရဲ့အရည်အချင်းကောင်းမြတ်ပြီး အရေးအရာမသင့်လျှင် သည်အိမ်ထောင် စုများဟာ ချမ်းသာခြင်း၊ သက်သာချောင်ချိခြင်း အဆင့်အတန်းမြင့်ခြင်းကို အဘယ်မှာလျှင် ရနိုင်မှာလဲခင်ဗျ။ နာရေးဆိုတာဟာ မုချတွေ့ရမှာပဲခင်ဗျ။ ကျွန်တော့် မိဘကွယ်လွန်သွားရင် ဘယ်သူက ဘာပြောပြော။ ဘာဆိုဆို။ အစွမ်းရှိတယ်၊ အလင်းရတယ်ဆိုရင် လာခဲ့ရှင်းပြမယ်။ ထုံးစံအတိုင်း တိုင် တောရန်ရှိတာမှာတိုင်၊ သင်္ဂြိုဟ်ဖို့ရန် အမိန့်တောင်း။

အမိန့်ရတော့ အသုဘကားငှား၊ အလောင်းစင်တလားမဆင်သည့် အလိုက်ခေါင်းလုပ်ကားပေါ်တင်။ မသာချရန် လက်မှတ်ကိုအပ်လိုက်၊ သင်္ချိုင်းလွှတ်လိုက်မှာပဲ။ ငွေပေးလိုက်။ သုဘရာဇာက မြှုပ်လိမ့်မယ်။

ကျွန်တော်တောင် လိုက်မပို့။

နေပါဦး သက်ပျောက်ဆွမ်း။

ဟာ...အသက်ပျောက်တာ ဆွမ်းသွပ်ရတယ်လို့။ အသုဘချတော့ ဘုန်းကြီးလည်းတစ်ပါးမှ မပင့်ဘူးခင်ဗျာ။ သရဏဂုံတင်တယ်ဆိုပြီးတော့ လည်း ဝက်သေကောင်လို့။ မြူကောင်ကို သရဏဂုံတင်ရန်မလို့။ သရဏဂုံ တင်တယ်ဆိုတာ သေသူကိုတင်ခြင်းမဟုတ်။ အသက်ရှင်ပြီးကျန်ခဲ့တဲ့လူကို တင်တာခင်ဗျ။

ခက်ကပြီ...မောင်လုံး။

ဒါကြောင့်(.....)ဒါကြောင့် သက်ပျောက်ဆွမ်း ရက်လည်ဆွမ်းလည်း မသွတ်။ လူတွေကိုလည်း ခေါ်ပြီး မကျွေး။ အေးအေးနေမှာပဲ။ သည်လို လုပ်လို့ ကိုယ့်မိဘဆိုတော့ မထောင်းတာဘူးပေါ့။ မယားရဲ့မိဘ ကွယ်လွန် သွားလို့ သည်လိုလုပ်ရင် မယားက ဘယ်ခံမလဲ။ လုံကွင်းကို ခါးတောင်း ကျိုက်ပြီး လေကင်းခင်းတော့မှာပေါ့။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် အိမ်ထောင် မပြုလိုဘူးခင်ဗျ။

မင်းကိုတော့ အဲသည်တစ်မျိုးနှင့် တေ့ပေးရဦးမယ်။

သည်းခံပါခင်ဗျာ။

ကြောက်လို့လား။

ကြောက်လည်းကြောက်ပါတယ်။

ဘာဖြစ်သေးလဲ။

မတေ့ပါရစေနှင့် ညှီဟောင်ပုပ်စော် နံပါတယ်။

ဟယ်...မောင်လုံး...ပြောလိုက်ကရောမယ်။ ငါနံသလားကွယ်။ ငါနှင့်

မင်း စကားပြောနေတာ နံလို့ မင်းနှာခေါင်းပိတ်ထားရသလား။

ကြီးကြီးက အအိုကြီးခင်ဗျ။ သမီးသုံးယောက်အမေ။ အပျိုစစ်စစ် ဆိုတာ နံတတ်တယ်ခင်ဗျ။

ကတဲ...။ ထိုသို့ပြောဆို၍ ထိုမိန်းမကြီးသည် ပြန်သွားလေ၏။

လူရည်မွန်အခန်း၌ ဘီလုံးနှင့်ဆွေဆွေပြောဆိုသောစကားကို စဉ်းစား ရ၏။ စဉ်းစားသင့်သည်ဟုလည်း ထင်၏။ ဆွေဆွေသည် တိုင်းပြည်ကြီး အထက်တန်းရောက်၍ ကောင်းစားစေရန် တိုင်းပြည်၌ ကောက်ပဲသီးနှံများ

များစွာပိုမိုထွက်ရှိရန်ကိုသာ အကြောင်းရင်းထားသည်ကား တိုင်းပြည် အစိုးရမှာ နိုင်ငံခြားသုံးငွေ ချမ်းသာကြွယ်ဝရန်ကိုလည်း မျက်နှာမူလျက် နေပေသည်။ ဘီလုံးမှာလည်း ပါးစပ်ကဖွင့်ဟ မပြောမဆိုသော်လည်း ဆွေဆွေအယူနှင့်ခပ်ဆင်ဆင်ပင် ဖြစ်နေမလား။ တိုင်းပြည်အစိုးရသည် ချမ်းသာကြွယ်ဝသော အစိုးရဖြစ်ရန်အတွက်မှာကား တစ်သားတည်း ကျနေပေသည်။

အစစ်သဘောမှာလည်း ဘယ်သူဘာပြောပြော ဘယ်နိုင်ငံက ဘယ်လိုပဲဆိုဆို၊ ဘယ်လိုပဲထင်ထင် တိုင်းပြည်မှာ နိုင်ငံခြားသုံးငွေ အလွန်အလွန် ချမ်းသာရန်ကား လိုအပ်ပေသည်။ ထိုသို့လိုအပ်ရာတွင် လူများမသုံးလျှင် မဖြစ်သော ကောက်ပဲသီးနှံတို့သည် ဟိုခေတ်က မြန်မာပြည်၏ ဝင်ငွေ အများဆုံးလောက် ဖြစ်ခဲ့သည်အတိုင်း ယခုခေတ်မှာလည်း ကောက်ပဲသီးနှံ အမြောက်အမြားထွက်ရန် လိုအပ်နေ၍ တောင်သူများသည် ကောက်ပဲသီးနှံ များစွာထွက်ရန် ကြိုးစားသင့်ကြပေသည်။ သို့မှသာ နိုင်ငံခြားသုံးငွေများစွာ ရနိုင်ပေသည်။

ကောက်ပဲသီးနှံ၌ စပါးတစ်မျိုးတည်းကိုသာ စိတ်ဝင်စားသင့်။ ပဲအမျိုးမျိုးနှင့်အာလူးတို့ကိုလည်း စိတ်ဝင်စားသင့်ပေသည်။

ဟိုခေတ်ကပင် ဂျပန်ပြည်သည် မြန်မာပြည်က ပဲငါးပိကြာညို။ ပဲပုတ်လုပ်ရသောပဲများကို များစွာဝယ်ယူခဲ့လေသည်။ ဤသည်ကိုလည်း သတိထားသင့်ပေသည်။

ကမ္ဘာ၌ပြောင်းလဲနေသော ခေတ်အလျောက်သဘောအမျိုးမျိုးတို့ကို စိတ်ဝင်စားနေခြင်းထက် အလုပ်သမားအမျိုးမျိုးတို့သည် မိမိတို့၏အလုပ် ၌ စိတ်ချမ်းသာစွာနှင့် လုပ်ကြရရန်ကို အထူးသတိပြုအပ်ပေသည်။

ထိုသို့သောသဘောတွင် ဘီလုံးသည် လူရည်ကိုသတိပြု၍ လူရည် သည် လူရည်မွန်ဖြစ်အောင် နှလုံးသွင်းနေပုံရှိနေပေသည်။

အစစ်သဘောမှာလည်း လူတိုင်းတွင် လူရည်ရှိကြသော်လည်း တိုင်းပြည်လူမျိုး ကောင်းစားရန်ဖြစ်သောဝန်ကို မ နိုင်သည့်သူများဖြစ် သော “လူရည်မွန်”တို့သာလျှင် ကိုယ်စိတ်ချမ်းသာစွာနှင့်အလုပ်ကို လုပ် နိုင်ကြကောင်းပေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့၏ပြည်၌ အရေးတကြီးလိုအပ်သည်ကား

ကောက်ပဲသီးနှံများစွာထွက်လာရန် ဟုတ်မဟုတ်ကို စဉ်းစားရာသည်။

“လူရည်မွန်” ဟူရာ၌ကား သူတစ်ပါးလှည့်စားရာ၌မပါဘဲ မိမိ၏ အစစ်သဘောမှန်မှန်နှင့် အနီးကပ်ဆုံးဟုတ်မှန်ခြင်းကျအောင် ပြုမူကျင့်ကြံခြင်းတွင် တည်နေပေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူတစ်ပါး လှည့်စားရာသို့ပါသော သွေးစုပ်ခုတ်ခံရတတ်ခြင်းဖြစ်ချေသောကြောင့်ပေတည်း။

ဘီလုံးသည်ကား မိမိကိုယ်မိမိတိမ်မြုပ်၍ အေးအေးပင်နေလေ၏။ တစ်နေ့သော် ဆွေဆွေ၏ ဖခင်သည် ဘီလုံးနှင့်ဆွေးနွေးလိုရာရာတို့ကို လာရောက်ဆွေးနွေးနေစဉ် ဘီလုံးတို့၏အိမ်၌ ဆွမ်း၊ ဆွမ်းဟင်းတို့ကို ထိုင်အိမ်ပြုကာ ခံယူနေသော ကိုရင်တစ်ပါးသည် ကြွလာ၏။ ထိုကိုရင်ကား ပထမကြီးအောင်ပြီးဖြစ်၏။

ဘီလုံးသည် ထိုကိုရင်အား လေးစားစွာနှင့်ပင် ဧည့်ဝတ်ပြုထား၏။ ကိုရင်လည်း မိမိပွင်းတက်လို၍ ဒကာခံပါဟု ပြောလေ၏။ ဘီလုံးသည် ခံပါမည်ဟုပင် ဆို၏။

ကိုရင်ကား မည်ကဲ့သို့ပြုပါမည်နည်းဟုမေး၍၊ ဘာပြုစရာလိုသလဲ၊ ကိုရင်ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာတော်က သံဃာငါးပါးပင့်ပြီး သိမ်ဝင်လိုက်တာပေါ့ဟု ဘီလုံးသည်ဆို၏။ လှူဖွယ်တမ်းရာ ပွင်းခံတာ ဘာကိုလှူစရာလိုသေးသလဲ၊ ကိုရင်ပွင်းဖြစ်တော့ ပစ္စည်းလေးပါးဒကာခံရုံပေါ့၊ ကိုရင်ပစ္စည်းလေးပါးဆိုတာကို သိရဲ့လားဟု ဘီလုံးသည် ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောလေ၏။

ကိုရင်ကား ဒကာကြီးကို ဆွမ်းခံအိမ်ကြောင့် မပြောဟုဆိုမှာစိုးလို့ ပြောတာပါဟုဆိုရာ ဘီလုံးသည် စကားအထွေအထူးမပြောဘဲ တပည့်တော် ဗုဒ္ဓဘာသာဟု တည်တည်ပင်ပြောလိုက်လေ၏။ သို့နှင့်ပင် ကိုရင်သည် ပြန်ကြွသွားလေသည်။

ဆွေဆွေအဖေနှင့်ကား ဤသို့ စကားဆက်နေလေ၏။

ကိုရင်က သူကလည်း ပထမကြီး အောင်ပြီးဆိုတော့ ရဟန်းတက်ရာမှာ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် လုပ်ချင်လို့ ထင်ပါရဲ့။

ရဟန်းတက်တာဟာ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်ပဲ မဟုတ်လားဘရယ်၊ သာမဏေက ရဟန်းတက်တာပဲ၊ သည့်ထက်ကြီးကျယ်တာ ဘာရှိသေးလဲ။

ဘုန်းတော်ကြီး ဘယ်နှပါးပင့်၊ လှူဖွယ်ဝတ္ထုကဘယ်လောက်စီ၊
လူကဘယ်လောက်ဖိတ်၊ ဘယ်လိုကျွေးမွေး၊ သိမ်ထွက်မှာ လှူကြ၊ တမ်း
ကြ။

ဘ။ မြတ်စွာဘုရား လက်ထက်တော်က သိမ်ဝင်ပြီး ရဟန်းခံကြ
ရာမှာ လှူဖွယ်ဝတ္ထုတွေ၊ သိမ်ထွက်အလှူအတန်းတွေနှင့်ပါလား။

ဘကတော့ သဘောကျပေါ့။

ထိုသို့ပြောဆို၍ ဆွေဆွေ၏အဖေသည် ပြန်သွားလေ၏။ ထို့နောက်
ငါးရက်ခန့်ရှိသော် ဆွေဆွေ၏ဖခင်ထံမှ ဘီလုံးထံ မင်းမိဘများ လာရောက်
နေတယ်ဟု စာလာပို့သဖြင့် ဘီလုံးသည် ဆွေဆွေတို့၏အိမ်သို့ သွားရာ
၎င်း၏မိဘများကိုတွေ့၍ အမေဖြစ်သူ၏ ခြေနှင့် သူ၏ နဖူးကို တိုက်ပြီးသော်
ကန်တော့လေ၏။ ထို့နောက်မှာ ထိုနည်းတူ အဖေဖြစ်သူအား ပြောလေ၏။

ဘီလုံး၏အဖေသည် ဤသို့ပြောလေ၏။

တကယ့် အကောင်အိမ်က ထွက်သွားကတည်းက ဘာလုပ်တယ်၊
ဘယ်မှာ ဘယ်လိုနေတယ်လို့ စာတစ်စောင်ကမှမပေး။ အိမ်ကထွက်သွား
တော့လည်း ငွေတစ်ပြားမျှမတောင်း၊ ခုသူထံက ငွေထောက်တာဟာ ထောင့်
ငါးရာရှိပြီး ဘယ်မှာဘာလုပ်နေတယ်ဆိုတာကို လုံးဝမသိရ။ ချက်ကိုသာ
ဘဏ်မှာငွေထုတ်ယူရန် ပေးလိုက်တာပဲ။ ရေဂျစ္စတာစာအိတ်မှာလည်း သူ
နာမည်နှင့် မြို့နာမည်သာပါတယ်။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားထံ ကျွန်တော်လိုက်
လာခဲ့တယ်။

ခင်ဗျားသားမောင်လုံးမှ တကယ့်လူရည်မွန်အစစ်ဗျဆိုကာ၊ ပထမ
ကြီး အောင်ပြီး ကိုရင်နှင့် ဘီလုံးစကားပြောဆိုပုံကို ပြန်ပြောပြ၍ ဆွေဆွေ
သည် ပြုံးလျက် ဤသို့ပြောလေ၏။

“ဘ သည်လိုလူရည်မွန် ယောက်ျားကမှ တိုင်းပြည်လူမျိုးအကျိုး
ကို ဆောင်နိုင်မည့် သားကောင်းသမီးကောင်းကို ပေးနိုင်သတတ်လို့ ယူဆမိ
တာပဲရှင့်”

[၂]

ရှိလည်းမကောင်း မရှိမကောင်းလား

ဆုတ်ကပ်ကြီး၌ ဆုတ်လေဆုတ်လေ လောကသည် ပွေလီရှုပ်ထွေးလျက်ရှိ
လေဟု ထင်မြင်ဖွယ် ဖြစ်ချေသည်။ ထိုအထင်သည် မှားကောင်း မှားနေမည်
လားဟု တွေးတောဖွယ်ဖြစ်နေပေသည်။

အသက်ထောင်တန်းမှ ဆုတ်ယုတ်လာသော မည်သည့်ခေတ်မှာ
မဆို သူခိုး၊ အနုကြမ်း၊ လူဆိုး လူညစ်ပတ်များ သူတစ်ပါးအပေါ်၌ နိုင်လို
မင်းထက် မကောင်းကြံသောသူများသည် ရှုပ်ထွေးပွေလီကာ ရှိပေသည်။

ယခုမျက်မှောက်ခေတ်ကိုပင် ကျွန်ုပ်စာဖတ်သူများ စဉ်းစားရန်
တင်ပြရပေလိမ့်မည်။

လောက၌သူခိုး၊ အနုကြမ်း၊ ဓားပြများသည် ရှိ၏။ ထိုသို့ရှိခြင်း
သည်ကောင်းသလားဟု မေးသော် မကောင်းဟု ဖြေဆိုကြပေလိမ့်မည်။
သူခိုး၊ အနုကြမ်း၊ ဓားပြများကိုယ်တိုင်ကပင် မကောင်းသလားဟုမေးသော်
ခိုးသောကြောင့်၊ အနုကြမ်းပြု၍ လုယက်သောကြောင့်၊ ဓားပြတိုက်သော
ကြောင့်ဟု ဆိုကြပေလိမ့်မည်။

ကျွန်ုပ်အား မည်သူကမဆို ချင်းတို့ရှိခြင်းသည် ဘယ်လိုလဲဟုမေး
ခဲ့ပါလျှင် ကောင်းလည်းကောင်း၏၊ မကောင်းလည်းမကောင်းဟု ဖြေဆိုရ

ပေလိမ့်မည်။ ထိုသို့ ကျွန်ုပ်ဖြေဆိုခဲ့သော် အများ၏စိတ်တွင် အတော်ပင် ရှုပ်ငွေ့ကောင်း ရှုပ်ထွေးပေလိမ့်မည်။

ကျွန်ုပ်စိတ်ကူး၍လည်းမဟုတ်၊ လုပ်ကြံ၍လည်းမဟုတ် တွေ့ခဲ့ရဖူး သည်ကို တင်ပြမည်။

(၁) နယ်တစ်နယ်မှာ တော်တော်ကို ခေတ်အလျောက် မြေယာ များနှင့်တကွ ငွေကြေးချမ်းသာသောသူတစ်ယောက် ရှိသည်။ ထိုသူသည် မည်ကဲ့သို့ချမ်းသာလာသနည်းဆိုသော် အလုပ်လုပ်ရသော ပစ္စည်းများ ငွေများကို စေ့စေ့စပ်စပ် စိစစ်စစ်စစ် သုံးစွဲကာ ကျင့်သုံးနေထိုင်လေသည်။ နှမြောခြင်းလည်းရှိ ထိုသို့နှင့် လက်ထဲမှာ ငွေအနည်းငယ်စုမိလာသောအခါ ငွေတိုးပေးလေသည်။

ငွေတိုးပေးခြင်းသည် ယူသုံးသောသူအပေါ်၌ ကြင်နာထောက်ထား မှုမရှိလျှင် ချမ်းသာကြွယ်ဝကောင်းစားသောစနစ်ပင်ဖြစ်ချေသည်။ ထိုသူ သည် ငွေတိုးပေးရာကစပြီးလျှင် သီးနှံပေါ်ပေးငွေများကိုသိမ်း၍ ဈေးကောင်း နှင့်ရောင်းသဖြင့် သုံးနှစ်လောက်အတွင်းမှာပင် အတော်ပင်ထင်ထင်ရှားရှား ချမ်းသာလာလေသည်။ ဤနည်းနှင့် နိုင်ငံရေးသမားအခေါ် သွေးစုပ်ခြင်း အမြတ်ကြီးစားခြင်းစနစ်နှင့် ကျိကျိတက်ချမ်းသာ၍ ယာမြေကောင်း များစွာသည် ၎င်း၏လက်သို့သာ ရောက်ကြရခြင်းများလေသည်။ ထိုသူ သည် ချမ်းသာကောင်းစားလေ နှမြောလေဖြစ်သဖြင့် မည်သူအပေါ်၌မျှ ၎င်းမှာ အကျိုးမရှိဘဲ တစ်ပြားတစ်ချပ်မျှမကျချေ။ မြေပဲတစ်ပြည် နှမ်း တစ်ခွက်မျှမကျချေ။

သူရင်းငှားနှင့်လုပ်နေသော ၎င်း၏ယာမြေကွက်များထဲမှ ကောက် သင်းကောက်အဖြစ်နှင့် ၎င်းထံ တစ်ဝက်မပေးဘဲ ဝါများ၊ မြေပဲများကို မကောက် မယူကြရပေ။

ထိုသို့သော သဘောနှင့် ထိုသူချမ်းသာသလောက် ထိုနယ်မှာ ကြေး ငွေရှားပါးပြီးသော် လူဆင်းရဲပေါများသဖြင့် မုန့်တီတစ်ပန်းကန် နှစ်ပြားကိုပင် ဝယ်စားနိုင်သူ ရှားပါးသလိုဖြစ်နေပေသည်။

“လူတစ်ယောက်သည် ငွေချမ်းသာ ကြွယ်ဝ၏။ ထိုချမ်းသာကြွယ်ဝ သောငွေကို ၎င်း၏အိမ်တွင် ခိုင်လုံစွာ သိမ်းထား၏။ ထိုသူချမ်းသာခြင်း

နှင့်အမျှ ထိုနယ်မှာ ၎င်းလက်လှမ်းမီသရွေ့ ဆင်းရဲကြရပေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ငွေသည် မိုးကျသော်စိုက်၍ရသော သီးနှံပင်မဟုတ်သောကြောင့် ဖြစ်ချေသည်။ သူခိုးရှိခြင်းသည် ကောင်းသလား။

ထိုနယ်မှာ သူခိုးတစ်ယောက်ပေါ်ပေါက်လာလေပြီ။ ကြေးငွေချမ်းသာကြွယ်ဝ၍ အိမ်တွင် လုံခြုံစွာ သိမ်းထားခြင်းသည် ကြေးငွေကို ချုပ်တည်းထားရာရောက်၍ ကြေးငွေကရုန်းကန်ခြင်းသဘောနှင့် သူခိုးအနကြမ်း၊ ဓားပြများကို ခေါ်နေရာရောက်ချေသည်။

သူခိုးသည် လူချမ်းသာအိမ်မှ သူရင်းငှားကို တံစိုးပြုကာ ပေါင်း၍ အချက်ကောင်း အကွက်ကောင်းကိုရသောအခါ ထိုလူချမ်းသာအိမ်မှခိုးရာ ငွေနှစ်ထောင်ရခဲ့လေသည်။ သူခိုးသည် သူရင်းငှားအား ငွေတစ်ရာပေးရာ သူရင်းငှားသည် အတော်ပင် ဝမ်းသာလေသည်။

ထိုသူခိုးသည် မိမိခိုး၍ရသောငွေများကို အရမ်းသုံးသည်အပြင်၊ ထန်းရည်အရက်များကို အပေါင်းအသင်းနှင့် ပျော်ပွဲပြုကာ သောက်စားခြင်း၊ ဖဲကစားခြင်းစသည်တို့ကိုပြု၍ ဈေးသည်မှစပြီးသော် အနည်းငယ်ငွေရွှင်လာစဖြစ်လေပြီ။

သူခိုးသည် သုံးခါတိတိ လူချမ်းသာအိမ်မှ ခိုး၍ ငွေခြောက်ထောင်ခန့်ရလေသည်။ ထိုငွေခြောက်ထောင်သည်လည်း သူခိုးလက်တွင် စုပုံကာ မတည်ဘဲ နယ်တွင် ပျံ့နှံ့သွား၍ နယ်မှာ ငွေရေးကြေးရေးအတွက် အနည်းငယ်ချောင်ချိသလို ဖြစ်လာလေသည်။

ထိုလူချမ်းသာလက်မှ ငွေကို တရားသဖြင့် ပျံ့နှံ့အောင်မည်သူမျှ မတတ်နိုင်ချေ။ သူခိုးသည်ကား မတရားသောစနစ်ဖြင့် ထိုလူချမ်းသာ၏ ငွေကို ပျံ့နှံ့စေနိုင်ပေသည်။ မည်သို့သောသဘောပင် ဖြစ်စေ ငွေပျံ့နှံ့ခြင်းသည် ငွေပျံ့နှံ့ခြင်းသာလျှင်ကတည်း၊ ငွေပျံ့နှံ့ခြင်းသည် ဆင်းရဲသူများ၌ အတော်အတန် ငွေရေးကြေးရေး ချောင်ချိခြင်းဖြစ်ချေသည်။

သူခိုးသည် ရှိလည်းမကောင်း၊ မရှိလျှင်ကောင်းသလား။ မရှိလည်းမကောင်း။ ထို့ကြောင့် ဆုတ်ကပ်လောကနှင့်သူခိုးသည် မကင်းရာမကင်းကြောင်း ဖြစ်နေခြင်း ဟုတ်မဟုတ်ကို စဉ်းစားရာချေသည်။

ကြေးငွေပေါများ၍ ချမ်းသာခြင်းသည် ကောင်း၏။ မချမ်းသာလျှင်

လူများသည် မကောင်းဟု ယူဆကြ၏။ သို့ရာတွင် ကြေးငွေမချမ်းသာ
သော် သူခိုး ခိုးခံရမလား၊ သူခိုး၏ အခိုးခံရခြင်းသည် ကောင်းသလား၊
“ချမ်းသာခြင်းသည် ကောင်း၏။ ချမ်းသာခြင်းသည် မကောင်း၊ ဟင်
လောကသည် ဘယ်လိုလဲ၊ လောကမှ ထိုပြဿနာ၏ အဖြေကို မည်ကဲ့သို့
စဉ်းစားမည်နည်း။

(၂) ထိုနယ်မှာ သူခိုးပူကြောင်း ဖြစ်လာ၍ သက်ဆိုင်ရာမှ မြင်းစီး
ပုလိပ်များကို နယ်အေးချမ်းသာယာအောင် ပတ်တယောင်လှည့်စေလေပြီ။
မြင်းစီးပုလိပ်များသည် မြင်းစီးချင်သောကြောင့် ပုလိပ်မလုပ်၊ လူများကို
ကယ်ဆယ်မစောင့်ရှောက်ချင်သောကြောင့် ပုလိပ်မလုပ်၊ နယ်အေးချမ်း
သာယာလိုသောကြောင့် ပုလိပ်မလုပ်၊ နယ်ကို အေးချမ်းသာယာစေလိုသည်
ကား ၎င်း၏အကျိုးငှာ ထိုခေတ်က အစိုးရဖြစ်၏။ အစိုးရသည် (၀၁)
အရေးပိုင်နှင့်မင်းကြီး၊ ရာဇဝတ်ဝန်သည် ပတ်တယောင်လှည့်၊ ပုလိပ်သည်
ပတ်တယောင်လှည့်ရသည်။ ပတ်တယောင် မလှည့်ရသော ပုလိပ်သည်
ငွေလိုချင်သောကြောင့် ပုလိပ်လုပ်သည်။

(မှားများနေမလား။)

မြန်မာတို့စကားမှာ အဓိပ္ပာယ်နက်ပါခြင်းများသည် မှော်ဆရာ
သွားရာသို့ သရဲတစ္ဆေအမြဲပါလာသည်။ ကြက်သားနှင့်အရက်ကိုသောက်
တတ် စားတတ်ခြင်းကြောင့် ၎င်းတို့ရောက်သွားရာတွင် လူဆိုးများပါနေ
မည်လား။

ထိုနယ်မှာ သေနတ်ကိုင် မြင်းစီးပုလိပ်များ ပတ်တယောင်လှည့်
တော့မှ လူချမ်းသာအိမ်များတွင် ခဏခဏ အနုကြမ်းစီးခြင်းကို ခံကြရလေ
သည်။ အနုကြမ်းရှိခြင်းသည် မကောင်း။ သို့ရာတွင် နယ်များမှာကား
တိတ်တိတ်ပုန်းအရက်ချက်ကြသဖြင့် အရက်ဝိုင်းရှိလာချေပြီ။ ထိုသည်နှင့်
တစ်ပြိုင်နက်လောက်ပင် ဖဲဝိုင်းများ၊ အနီထောင်ဝိုင်းများ တိတ်တိတ်ပုန်း
ပေါ်လာလေပြီ။ အခွန်တော်ခိုင် ငွေကလေး မဖြစ်စလောက်သာ ရသော
သူကြီးသည် ပိန်ချုံးနေရာမှ မိုက်ရွဲစဖြစ်လာလေသည်။ လူချမ်းသာလက်
ထဲမှ ငွေများသည် စုပုံနေရာမှထွက်၍ နယ်တွင် လှည့်လည်နေနိုင်လေပြီ။

အနုကြမ်းများသည် ရှိလည်းမကောင်း၊ မရှိလျှင်လည်း ကြေးငွေ

များသည် တစ်နေရာရာမှာ ဝပ်နေရ၍မကောင်း၊ မုန့်သည် ဈေးသည်တို့ ကား တို့ထံကမလှ။ လူချမ်းသာထံကလုတာပဲ။ တို့ ခုမယ်တော်သခင်မ မျောက်ဖက်ရှင်မ မ၍ ဈေးရောင်းကောင်းသည်ဟု ပြောကြသည်။

(၃) ထိုနောက် သဘောတရားကို လူအချို့ နားလည်လာကြဟန် ရှိသည်။ ထိုသို့နားလည်သော သဘောတရားသည်ကောင်းသလား၊ မကောင်းသလား စဉ်းစားရပေလိမ့်မည်။ သဘောတရားတိုင်းမကောင်း။ အကောင်းဟု တစ်ခုခုကို မူထား၍ မဆုံးမဖြတ်သာဖြစ်ချေသည်။ ပြေလည် လာသောအဖြေသည်သာလျှင် သဘောတရား၏ အကောင်းမကောင်းကို ဆုံးဖြတ်နေပေသည်။

ထိုဆင်းရဲလှသောနယ်များတွင် ဆင်းရဲပိန်လှီသူနှင့် ပစ္စည်းမဲ့လူ တန်းစားများ များနေသည်လောက်သာကြွယ်ဝကောင်းစားသူ သုံးလေး ယောက်လည်း ရှိလေသည်။ သို့ရာတွင် ထိုချမ်းသာကြွယ်ဝ ကောင်းစား သည်ဆိုသူတို့သည် ၎င်းတို့၏ ငွေများကို လုံခြုံစွာထောင်ချထားလေသည်။

ထိုသဘောကြောင့်လားမသိ။ ထိုနယ်မှာ ဓားပြများ ပေါလာလေ တော့ပြီ။ ဓားပြသည် လူချမ်းသာအိမ်များကို ရဲရင့်စွာတိုက်ကြသောအခါ အတိုးကြီးစွာနှင့် ငွေချေးယူရသောရွာသားများ မတန်မဆ သီးနှံပေါ်ပေး လူချမ်းသာများထံမှ ငွေယူသုံးစွဲရသော ရွာသားများ မတန်တဆ ထန်း လျက်ပေါ်ပေးယူရသော ထန်းသမားများ၏ အသင်းအပင်းရွာသားများ တို့သည် ဟိုခေတ်က ဝိုင်းဝန်းကူညီခြောက်လှန့်ခြင်းမရှိကြချေ။

ဓားပြထဲမှ အသံကြောင်ကြောင်နှင့် ဝါဒရေးရာက ဟေ့... ကိုယ့် မိန်းမ မုဆိုးမ မဖြစ်လိုသော် ငြိမ်ငြိမ်နေကြ၊ လူချမ်းသာက မင်းတို့အား ပိုက်ဆံတစ်ပြား အလကားမပေးဘူးဟု ဟိုခေတ်က အော်၍ ဓားပြတိုက်လေ သည်။

ထိုသဘောကြောင့် အစိုးရက ဓားပြတိုက်သော် မကူညီ မဝိုင်းအံ့ သောရွာများကို ဒဏ်ချလေသည်။ ထိုသဘောသည် ထိုအခါက အစိုးရ သည် ခေါင်းပုံ၊ ခေါင်းပုံဖြတ်၊ သွေးစုပ်သူ ငွေတိုးအများကြီးယူ၊ အမြတ် ကြီးစား ပြုလုပ်မှုတို့ကြောင့် ချမ်းသာကြွယ်ဝသူများကို အကျိုးပြုနေရာ ရောက်မရောက်ကို စဉ်းစားရာသည်။

ထိုသို့ ဓားပြထူထပ်ခြင်းသဘောကြောင့် လူချမ်းသာဆိုသူတို့၏ ထံ၌ ထောင်ချခံနေရသောငွေများသည် နယ်များတွင် များစွာပျံ့နှံ့သွားလေတော့ ပြီ။

ထိုမှတစ်ပါး ငွေလိုချင်၍ အစိုးရလခစား လုပ်သောသူများမှာလည်း ဓားပြတိုက်မှုတစ်မှုဖြစ်လာသော် အတော်ပင်လာဘ်ရွှင်လာလေသည်။

ဓားပြသည်ရှိလျှင်လည်းမကောင်း၊ မရှိလျှင်လည်း မကောင်းချေ။ သဘောကိုသာ စဉ်းစားပေတော့။

(၄) “လူ့မျက်ရှုကြမ်း’သည် လူများ လုပ်ကိုင်စားသောက်နေထိုင် ခြင်းသဘောကိုသာ ပြသည်။ ထိုသို့ပြရာ၌ ကမ္ဘာပေါ်ရှိ နိုင်ငံအသီးသီးတို့၌ ဖြစ်ပျက်တွေ့ကြုံရခြင်းသဘောကို ပြခြင်းမဟုတ်။ သီရိပစ္စယာခေတ်၊ ကမ္မဝတီခေတ်၊ ပုဂံခေတ်၊ အင်းဝခေတ်၊ မုဆိုးဆက် စသည်တို့၌ ငါတို့ မြန်မာများ၏သဘောကိုသာ မူထား၍ပြရာတွင် မြန်မာတို့ ကျွန်ခေတ်၌ ဖြစ်ပျက်တွေ့ကြုံရပုံသဘောကို မှတ်သားလေ့လာဖူးသည်လောက် ယူဆောင် ၍ ပြခြင်းမျှသာဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ငါတို့၏ မြန်မာသဘောမျှသာ ဖြစ် သည်။

ခေါင်းပုံ၊ ခေါင်းပုံဖြတ်၊ သွေးစုပ် အမြတ်ကြီးယူ။ အတိုးကြီးစားသူ သည် သူတစ်ပါးအပေါ်၌ သနားကြင်နာမဲ့သည်ကို သိကြသည်။ ငွေတိုး ယူ၍ ချမ်းသာသူကိုမုန်းသူများကြသည်။ သို့လင့်ကစား ခိုးခြင်းလုယက် ခြင်း တိုက်ခိုက်ခြင်းပြုသူများကို လူဆိုးလူမိုက်ဟုသတ်မှတ်၍ အစိုးရ၊ အဆက်ဆက်သည် နှိမ်နင်းခဲ့သည်။ ထိုအစိုးရများသည် ငွေချမ်းသာ ကြွယ်ဝသူများ၏ အလိုတော်ရိများဟု ပစ္စည်းမဲ့လူတန်းစားများနှင့် အောက်တန်းလွှာ လူတန်းစားတို့သည် ထင်မှတ်ပုံ ရလေသည်။

ထို့ကြောင့် ငွေကို မတရားသဖြင့်ရှာ၍ ချမ်းသာကြွယ်ဝ တင့်ပနေ သူများကို သဘာဝအလျောက် လူမျိုးသဘာဝက အမြဲရှင်းလျက်နေပေ သည်။ လူမျိုးသဘာဝက ရှင်းသည်သာလျှင် ချေခံပြေပြစ်ရေရာလျက်ရှိ ပေသည်။

ဒဏ္ဍာရီသဖွယ် မှတ်တမ်းနှစ်ခုလည်း စဉ်းစားရန် ပြမည်။

ဒိုင်အာခီခေတ် နယ်တစ်နယ်မှာ မတရားသဖြင့် စေးစေးနည်းနည်း

နှင့် စီးပွားရှာ၍ ချမ်းသာကြွယ်ဝသူတစ်ယောက်ရှိသည်။ ၎င်းသည် ထိုသို့ နှင့် ငွေများကိုရှာ၍ အားမရသေးဘဲ ဆိတ်များ၊ ဝက်များကိုပင်မွေး၍ စီးပွားရေး၌ ဆောင်လေသည်။

ထိုလူသည် အဘယ်မျှလောက် စေးနဲသလဲဆိုသော် ၎င်းအိမ်မှ ဆွမ်းတော်တင်ကို မစွန့်ဘဲပြန်၍ စားသည်။ ရွာမှဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ ဆွမ်းမလောင်း၊ ဘုန်းကြီးနှင့် ဘုရားသည် မည်သူက မြတ်သနည်းမေး၍ ဘုရားကမြတ်သည်ဟု ပြောသောကြောင့် ဘုရားထံမှာ ဆွမ်းတော်တင်ပြီး ဘုန်းကြီးကိုဆွမ်းလောင်းရန်မလိုဟု ဆွမ်းမလောင်းချေ။ သို့ရာတွင် ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ အခါကြီးနေ့ရက်ကြီးများမှာ မဆိုထားနှင့် အခြားနေ့ များမှာသွား၍စား လက်ဖက်ရည်သောက် ပြုလုပ်နေပေသည်။

တစ်ရွာလုံးလောက်ပင် ၎င်းကိုမနှစ်မြို့ကြပေ။ ၎င်းသည် ဓားပြကို ကြောက်၍ ညအချိန်မှာ တော်ရာတွင် ပုန်းအိပ်သည်။ နယ်သူနယ်သား များသည် ၎င်း၏ ဆိတ်များကို နေ့ကြောင်တောင်မှာပင် စားကျက်၌ ခဏခဏ ခိုးယူသတ်ဖြတ်ကာ ဆိတ်သားပေါ်လေသည်။ ဝက်များကို ရွာသား များက ခိုးယူသတ်ဖြတ်ကာ ဝက်သားပေါ်လေသည်။ ၎င်းသည် နယ်သူ နယ်သားများအဖို့ ဆိတ်၊ ဝက်၊ နွားများကို မွေးပေးရသကဲ့သို့ ဖြစ်လာ၍ ထိုအလုပ်ကို လျှော့ရလေသည်။

ထိုသို့သော သဘော၌ ထိုနယ်သူနယ်သားများကို မတရားဟု ဆို သင့်သည်။ ထိုချမ်းသာသူကော တရားသလားဟုမေးသင့်သည်။ မတရား ခြင်းကို မိုက်ကန်းခြင်းသည် ဖြေရှင်းနေသည်ကို ဖြစ်နေပေသည်။ မိုက်ကန်း ခြင်းကို မတရားခြင်းသည် အမြဲလက်ယပ်ခေါ်နေသည်။

မသိမမြင်၍ မကောင်းမှုအား ပြုလုပ်သူကို မတရားဟု မဆိုသင့်စေ ကာမူ သိမြင်လျက်နှင့် မကောင်းမှုအား ပြုလုပ်သူကိုကား မတရားဟု လောကက မြင်နေပေသည်။

ထိုသူမှာ မိန်းမသေသွားလေပြီ။ ထိုအခါ တစ်ရွာလုံးကမေးရုံမေး ပြီးသော် ဝိုင်းအုံလုပ်ကိုင်ခြင်းမပြုဘဲ ပြန်သွားကြသဖြင့် မသာကို မတန် တဆငှားပြီးသော် ချရလေသည်။ မသာမှာ အကမ်းမပါသဖြင့် လိုက်ပို့သူ မရှိ။ သရဏဂုံတင်ရန် သင်္ချိုင်းသို့ ဘုန်းကြီးသုံးပါးပင့်ရာ၊ တစ်ပါးလျှင်

တစ်ကျပ်သာလှူသောကြောင့် ဘုန်းကြီးများသည် မလိုက်မပါကြ။ ၎င်းကို ရည်မှန်သော လူကြီးတစ်ယောက်က မတော်ကြောင်း ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါး အား လျှောက်ထားရာ ဘုန်းတော်ကြီးက 'ဒကာကြီး အသုဘရှင်က ဘုန်းကြီးကို မသာပို့ဖိတ် အသုဘရှုဖိတ်သည်။ ကျုပ်တို့ အသုဘကမ္မဋ္ဌာန်းကို မရှုလို၍ မကြွ၊ သူ့မယားသည် သီရိမာမဟုတ်၊ ငါတို့လည်း မာတုကာမကို တမ်းတနေသူမဟုတ်'ဟု မိန့်တော်မူလေသည်။

ထိုသူ၏ သားသမီးများ တစ်စတစ်စ အရွယ်ရောက်လတ်သော် ရွာက ထန်းရည်ခါး၊ အရက်သောက် လောင်းကစားခြင်း၊ အကျင့်မကောင်းခြင်းတို့ကို တတ်အောင် သားများကို သင်ပေးမြှောက်ပေးကြသည့်အပြင် သမီးများကိုလည်း နိမ့်ကျအောင် သွေးဆောင်ပေးလေသည်။ ထိုသူ့ထံသို့ နှစ်ကြိမ် ဓားပြတိုက်ရာ တစ်ရွာလုံးက တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ကြပေ။ အချုပ်၌ ထိုသူသည် ဆင်းရဲပင်ပန်းပြီးသော် ဘဝကူးရလေသည်။

(၅) ရွာတစ်ရွာ၌ လူချမ်းသာကြီးနှစ်ယောက်ရှိ၏။ လူချမ်းသာကြီးတစ်ယောက်သည် ရှင်ပြု နားထွင်း အလှူကြီးကိုပြုရာ၊ အလှူမတိုင်မီ တစ်လလောက်ကပင် အမျိုးသမီး၊ အမျိုးသားများသည် လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ရန်ရှိသည်များကို မခေါ်ဘဲနှင့်ပင် လာရောက်လုပ်ကိုင်ကြလေ၏။ အလှူပေးရန် ရက်နီးကပ်လာသောအခါ ရွာသူရွာသားတို့သည် မဏ္ဍပ်ထိုးခြင်း၊ ထင်းခုတ်ခြင်း စသည် လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်စရာရှိသမျှတို့ကို အလှူဒကာက ပြန်မကြည့်ရဘဲ ကိုယ့်တာနှင့်တာ၊ တာချ၍ လုပ်ကိုင်ကြသဖြင့် တပျော်တပါးနှင့်အလွန်အားရနှစ်သက်ဖွယ် ဖြစ်နေ၏။

အလှူနေ့ကျရောက်သောအခါမှာလည်း စိစိညီညီ ဝိုင်းအုံဆောင်ရွက်ကြသဖြင့် အလှူကြီးမှာ ချီးကျူးဖွယ် ထမြောက်အောင်မြင်သွားလေသည်။

ထိုလူချမ်းသာကြီးနှင့်ပြိုင်ဘက် လူချမ်းသာကြီးတစ်ယောက်သည်လည်း ထိုလူချမ်းသာကြီးကို အားကျ၍အလှူကြီးပြုရန် ပုံကိုင်ဆောင်ရွက်ရာ၌ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးရန်ပင် ရွာမှလူကြီးများသည် မလာမရောက်ကြသလို ဖြစ်နေကြ၏။

ယင်းလူချမ်းသာမှာကား မည်သူမျှ တင်ကြို၍ ကူညီဝိုင်းအုံကာ

လုပ်မည့်သူလည်း မရှိ မွဲခြောက်သကဲ့သို့ ရှိနေ၏။ ထင်းခုတ်ရန်ကိုပင် အဖိုးစားနား ကြီးစွာနှင့် ငှား၍ခုတ်ရ၏။ မဏ္ဍပ်ထိုးရာ၌လည်း ငှား၍ထိုးရ၏။ အလှူ၌ ဝိုင်းအုံသူမရှိ။ ထမင်းချက်ရန် ထမင်းကျွေးရန်ကိုပင် အဖိုးအခပေး၍ ငှားရ၏။ သို့နှင့်ပင် ထောင့်မစေဘဲ အလှူမှာ လာရောက် စားသောက်သူတို့ကား ကျွက်ကျက်ဆူညံနှင့် ထိန်းမနိုင် သိမ်းမရဘဲ အရပ် ဆိုးနေ၏။ အလှူပြီးသည့်တိုင်အောင်ပင် ကူညီလုပ်ကိုင် သိမ်းဆည်းမည့် သူတို့မရှိဘဲ အလှူမှာ ညှိုးငယ်လျက် စိတ်မချမ်းမသာ တွေ့ရလေတော့ သည်။

သဘောမှာ ဤသို့တည်း။

ပထမ အလှူရှင် လူချမ်းသာကား ရွာတွင် လိုသလိုထောက်ပံ့၏။ ရွာအတွက် ဇရပ်၊ ရေကန်ကြီးများကို ရွာသားနှင့်တကွ စီစဉ်ညီညီပြုလုပ် ၏။ ငွေတိုးမယူ ငွေလိုသူများအား ချေးငှား၏။ ချေးငွေကို ပြန်မတောင်း၊ လာပေးသောအခါ လက်ခံ၏။ ရွာမှ ပစ္စည်းမဲ့လူတန်းစားတို့၏ ကိုးကွယ် ရာကြီး ဖြစ်၏။ တရားသဖြင့်သာ လုပ်ကိုင်ရောင်းဝယ်ပစ္စည်းရှာ၍ ပစ္စည်း ရှာသူအဖြစ်နှင့် ကောင်းစားနေ၏။

ဒုတိယအလှူရှင် လူချမ်းသာကား အလွန်စေးနဲသည့်ပြင် ငွေတိုး ကြီးစွာ ယူ၏။ သီးနှံပေါ်ပေး စဉ်းလဲကာ မတန်တဆပြု၏။ ဝယ်သော် ၎င်းက စီးရမှ၊ ရောင်းသော် ၎င်းကစီးရမှ ကုန်လှောင်၍ အမြတ်ကြီးစားပြု ၏။ ထို့ကြောင့် အတူနေရွာသားများသည် ၎င်းနှင့်လုပ်ကိုင် ရောင်းဝယ်ရေး တွင် မဆက်ဆံသလောက် ဖြစ်ကြ၍ ရွာနီးချုပ်စပ်က လူများနှင့်သာ စဉ်းလဲ ၍ စီးပွားရှာပြီးလျှင် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကို လုပ်နေသူဖြစ်ချေသည်။

ထိုသို့လျှင် ငွေရှင် လူချမ်းသာများမှာလည်း ခြားနားလျက်ရှိ၍ ငွေရှင်များ၏ သဘောတရားချင်းသည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မတူကြပေ။

ပထမ အလှူကြီးအတန်းကြီးကို ခမ်းနားစွာ ပြုနိုင်သော ငွေရှင် လူချမ်းသာအိမ်၌ကား ဝင်းတံခါးအိမ်မှ တံခါးများသည် အမြဲပွင့်လျက်ရှိ ၍ သူဝင်ငါထွက်နှင့် သာလာယံသဖွယ် ဖြစ်နေ၏။ အိမ်မှလည်း ယူလို ရာယူငင်သွားကြလျက် ပေးလိုရာတို့ကိုလည်း လာရောက်ပေးကြ၏။ သူစိမ်း သူကျက် မရွေးသကဲ့သို့ ဖြစ်၏။

ထိုငွေရှင် လူချမ်းသာကြီးကား ဟေ့...မခိုး၊ မတိုက်ကြနှင့်ကွ အစိုးရက မကြိုက်ဘူး။ ငွေလိုရင် လာယူကြ၊ ငါမင်းတို့ဖို့ ငွေရှာဖွေပြီး စုဆောင်းထားတာဟု ပြောလေ့၊ ပြောထရှိ၏။ ၎င်း၏ အိမ်မှာ အလွန်သာယာသကဲ့သို့ ရှိနေ၏။ ထိုငွေရှင်လူချမ်းသာကြီးက ငွေဆိုတာ င-ဝေတဲ့ င-အောင်ဝေနိုင်မှ ပြုဗွတ်ဆိုက်တယ်ကွယ့်၊ အလုပ်မှန်သောသူမှာ မိုးလေရာသီဥတု မှန်နိုင်တယ်ကွ။

ထိုလူချမ်းသာကြီးအိမ်မှာ ခွေးကြီးနှစ်ကောင်ရှိရာ လူလာတိုင်း အမြီးနှံ့၍ နှုတ်ဆက်လေ့ရှိ၏။ အလွန်သဘောကောင်း၏။ ခွေးချင်းကိုပင် မကိုက်ချေ။

ဒုတိယအလှူကြီးပေးသော လူချမ်းသာအိမ်၌ကား ဝင်းတံခါးသည် အမြဲပိတ်လျက်ရှိ၏။ ၎င်း၏အိမ်ဝိုင်းထဲမှာ ရှိသောအသီးအနှံတို့ကို ၎င်းမသိဘဲ မည်သူမျှ ဆွတ်ခူးစားသောက်ခြင်းကို မပြုရ။ အလွန်တို၏။ ထိုအိမ်မှာ အပေါင်းအသင်းမရှိသကဲ့သို့ပင် အဝင်အထွက်မရှိသည်လောက် ဖြစ်၍ အလွန်တိတ်ဆိတ်လျက် မသာဓကရပ်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေ၏။ ထိုအိမ်မှာ ခွေးဆိုးကြီးနှစ်ကောင်ရှိ၏။ နေ့မှာသံကြိုးနှင့်ချည်ထားရ၏။ ညကျမှ အိမ်ဝိုင်းအတွင်းတွင် လွှတ်ထား၏။ ဝိုင်းပြင်သို့ ထိုခွေးဆိုးကြီးနှစ်ကောင်ကို ထွက်လျှင် ရွာသားများက သတ်ပစ်မည်ဟုပင် ထင်၏။

ထိုသို့နှင့်ပင် ထိုအိမ်ကိုဓားပြတိုက်ရာ ခွေးဆိုးကြီးနှစ်ကောင်သည် သေနတ်သံကိုကြားရကတည်းက အိမ်ကထွက်ပြေးပြီးလျှင် ရွာမှ တစ်မိုင်ခန့် ဝေးရာသို့ ရောက်သောအခါ ထိုနေရာက ဟောင်နေလေ၏။ (ထိုသာဓကမှာ သခင်အားရ ကျွန်ဒဏ်ဝများသည် အရေးရှိသော် ထိုခွေးဆိုးကြီးနှင့် တူတတ်သည်ကို သတိထားရန် ဖြစ်၏။)

ရွာသားတို့ကား ထိုငွေရှင်အား ဓားပြတိုက်သည်ကို မည်သူကမျှ မကူညီကြချေ။ မိမိ၏အိမ်တွင် အအိပ်မပျက်ရှိကြလေ၏။ (ထိုသဘောသည် ငါ့အတွက်သာ ဆိုသောငွေရှင်ကို သဘောတရားသင်တန်းပေးနေသည်ဟု ထင်စရာဖြစ်၏။)

ထိုသို့လျှင် ထိုငွေရှင်မှာ နှစ်ကြိမ်တိုင် ဓားပြတိုက်ခံရပြီးနောက် ၎င်း၏မိခင်အိုကြီး ကွယ်လွန်သွားရာ၊ မသာကိုငှား၍ ချရလေသတည်း။

ခေတ်ကာ: ဒိုင်အာခီခေတ်၊ သပိတ်မှောက် ဥပဒေတည်ဆဲဖြစ်နေ၍ ကျေးရွာကို သပိတ်မှောက်ဥပဒေနှင့် အရေးယူမည်ကြံသောအခါ ရှေ့နေကောင်းတစ်ယောက်ကြောင့် အရေးမယူသာဖြစ်ရတော့၏။(ရှေ့နေ၏ လျှောက်လဲချက်ကို စာအုပ်လေးမည်သောကြောင့် မရေးဘဲ ခြွင်းခဲ့၏။)

ပထမသာ အလှူကြီးပေးသော ငွေရှင်ကောင်းမှာလည်း ထိုမသာ နောက်မကြာမီပင် ၎င်း၏အဖေ ကွယ်လွန်ရာ ရွာကဝိုင်းအုံကာ ကူညီဆောင်ရွက် လုပ်ကိုင်ကြသဖြင့် ထိုမသာမှာကား ချောချောမောမော စိတ်နှလုံး အေးအေးသက်သက်သာသာနှင့် ကိစ္စပြီးငြိမ်းရလေသည်။

ထိုသဘောကို နက်နက်နဲနဲ စဉ်းစားရာ၏။ လောကသည် အမြဲ လှုပ်ရှားလျက်ရှိ၏။ လူစဉ်းလဲနှင့်သူတစ်ပါး၏ အကျိုးကို လိုလားသည် ဟူသော ပြဿနာကို သဘာဝအလျောက် အမြဲဖြေလျက်ရှိ၏။

ယခုခေတ်ကြီး၌ သာဓကသဘောကို စဉ်းစားရန် နည်းနည်းကလေး တင်ပြရလျှင် ဤသို့ဖြစ်၏။

တောလက်ကျေးရွာမှ လူအချို့သည် အကွက်ကောင်းကိုရိုက်မိပြီဟု မြို့သို့တက်၍ ဆီဈေးကို တစ်ပိဿာလျှင် ခုနစ်ကျပ်ထက်မကျစေဘဲ ရောင်းချကြ၏။ အစိုးရက ဆီရောင်းရန် ကိုယ်စားလှယ်ပေးသည်ဆိုသော် လည်း အချို့မြို့များမှာ အစိုးရထံတွင် ဆီရှိပါလျက် ကိုယ်စားလှယ် မရှိသေး။ စားကုန်သောက်ကုန် အခြေခံဆိုင်ကလည်း ညီမှစရောင်းရ။ ထို့ကြောင့် တောကလာရောင်းသော ဆီများမှာ အကွက်ကောင်းစားကျက်ကောင်း တွေနေပေတော့၏။

ထိုမှတစ်ပါး အစိုးရအခြေခံဆိုင်များမှာ ဆားဝယ်မရကြ၍ ဈေးထဲမှာ ဆားကိုဝယ်ယူကြရရာ ဆားမှာမကောင်းသော်လည်း တစ်ပိဿာ ၂ကျပ်ခန့် ပေးဝယ်နေကြရ၏။

ထိုသဘောကြောင့် ဆီရောင်းသူ၊ ဆားရောင်းသူ အင်္ဂါနံ ဈေးသည်များမှာ အပွကြီးပွနေသည်ဖြစ်၍ ငွေဝင်အတော်ကောင်းနေလေရာ အချို့မှာရွှေလက်ဝတ်လက်စားများကိုပင် ဝယ်ယူနိုင်ကြလေ၏။

ထိုအခါ အချောင်သမား ဆိုးသွမ်းသူများကလည်း ခေတ်ပါးဝ၍ ခိုးခြင်း၊ အနုကြမ်းပြု၍လုခြင်း၊ ဓားပြတိုက်ခြင်းတို့ဖြင့် အမြတ်ကြီးစားများ

၏ပြဿနာကို သဘာဝအလျောက် ဖြေသကဲ့သို့ ရှိနေလေ၏။

ထိုသို့သဘောဆိုက်နေလေရကား သက်ဆိုင်ရာအစိုးရအမှုထမ်းတို့သည် သူခိုး၊ လုယက်သူ၊ ဓားပြတို့ကို ငြိမ်သွားအောင် နှိမ်နင်းရတော့၏။ ထိုသို့နှိမ်နင်းခြင်းသည် အမြတ်ကြီးစားဘက်က ပါဝင်နေတော့ပြီဟု စဉ်းစားစရာ ဖြစ်နေတော့၏။

အချို့အချို့မြို့နှင့် နယ်များ၌ ကိုယ့်ဖို့ကောင်း စဉ်းလဲ၍ ခေါင်းပုံဖြတ်ခြင်း၊ သွေးစုပ်ခြင်း၊ အလွဲသုံးစားပြုခြင်း၊ အမြတ်ကြီးစားခြင်း စသော စနစ်ဆိုးမျိုးနှင့် ကျိကျိတက်ချမ်းသာကြွယ်ဝနေသည့် သူများရှိကြ၏။

အနဲ့ခံကောင်းသော သူခိုး၊ အနုကြမ်း၊ ဓားပြတို့ကား ၎င်းတို့ကို သိကြ၏။ သိသည်အတိုင်း ချောင်လျှင် ထိုသူတို့ထံမှ ဖန့်ဖန့်ကလေးရအောင် ခိုးခြင်း၊ လုယက်ခြင်း၊ တိုက်ခြင်းတို့ကို ပြု၏။ အချို့မှာ ဂိုဏ်းဖွဲ့၍ပင်ပြု၏။

ထိုသို့သော လူဆိုးများသည် မတရားစီးပွားရှာဖွေနေသောသူများထံမှ ရွှေငွေပစ္စည်းများကိုယူ၍ ငွေများကို ပျံ့နှံ့စေလေ၏။ ထိုသူတို့က ထိုသို့မလုပ်သော် ၎င်းတို့၏ ငွေပိုများသည် ၎င်းတို့၏အိမ်ထဲမှာ ခေါင်းမြီးခြံ၍ အိပ်နေသည်လို ဖြစ်၏။

ထိုသို့ သူခိုးဓားပြဟု မေးလာသောအခါ သက်ဆိုင်ရာအမှုထမ်းတို့သည် ထိုလူဆိုးတို့ ကင်းရှင်းသွားအောင် ကြိုးစားဆောင်ရွက်ကြရလေသည်။ ထိုသို့ဆောင်ရွက်ကြခြင်းသည် ခေါင်းပုံဖြတ်သမား၊ သွေးစုပ်သူ၊ အမြတ်ကြီးစား၊ ကိုယ်ကောင်းစံတို့၏ဘက်တော်သားဟု ယူဆစရာများ ဖြစ်နေမည်လား။

ရှိလည်းမကောင်း၊ မရှိလည်းမကောင်း ဖြစ်နေ၍ လောကသဘာဝအဖြစ်အပျက်ကို မည်ကဲ့သို့ သဘောထားပြုရတတ်သနည်း။ စိတ်ကူး တွေးတော၍ မဟာပညာကျော်တို့ထံက ထွက်လာသောအဘော်ကို သဘောကျခြင်းခုံပြောဆိုနေ၍ ခရီးမရောက် အဖြေမထွက်၊ မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ပျက်နေရသော ပြဿနာကို စဉ်းစားဖို့ လိုကောင်းလိုမည်လား။

ထိုလူဆိုးသူခိုးတို့၏ရန်မှ ကင်းဝေးရန်(ဝါ)သက်သာရန် မိမိငွေကို ဘဏ်၌ ငွေမှတ်စာအုပ်ဖွင့်၍ အလုပ်လုပ်ပါဆိုသော် သဘောမကျ၊ ငွေပိုများကို အစိုးရငွေစုဘဏ်၌ အပ်နှံပါဆိုသော် အလိုမတူ။ မိမိတို့မတရား

သဖြင့် ငွေရှာခြင်းကို ဖုံးဖိ၍ မပေါ်ရအောင် အိမ်တွင်သာ ထိုငွေရှင် ပစ္စည်း ရှင်တို့သည် လုံခြုံစွာသိမ်းထားကြလေသည်။

ထိုသဘောကို သူခိုး၊ ဓားပြဆိုသော လူဆိုးတို့သည် ထုတ်ဖော်ယူ ငင်၍ လူထုထံဖြန့်လေတော့ပြီ။ ထိုသို့သဘော ဆိုက်ရောက်နေပေသည်။ ထိုသဘောကို ဘယ်လိုစဉ်းစားနေမည်နည်း။

လူတစ်ယောက်သည် တစ်လမှာ လခခုနစ်ရာငါးဆယ်ရသည်။ စားအိမ်ကား ကျဉ်း၍ တစ်လမှာ သုံးရာလောက်ပိုသည်။ ထိုငွေဘဏ်တွင် မထားဝံ့။ ထိုမထားဝံ့သောငွေများကို ရွှေဝယ်၍လည်းထားသည်။ အချို့ ငွေပိုများကို အိမ်တွင်သိမ်းထားသည်။ တစ်နေ့မှာ အိမ်တွင် ၎င်း၏ကတော် တစ်ယောက်တည်း ကျန်နေခဲ့ရာ အနုကြမ်းသည် ဓားမြှောင်ပြ၍ အနုကြမ်း စီးပြီးလျှင် ကြိုးနှင့်တုပ်၍ ပါးစပ်တွင် အဝတ်ဆိုကာ ထားခဲ့သည်။

အနုကြမ်းနှစ်ယောက်ထံ ငွေသုံးထောင်ခန့်ပါသွား၍ အနုကြမ်းများ သည် ထိုငွေကို အရမ်းသုံးဖြုန်းပစ်လိုက်ကြလေသည်။ အနုကြမ်းနှစ်ယောက် တို့၏ ကတော်နှစ်ယောက်ကား လင်တော်မောင်များနှင့် အခန့်သင့် ဓာတ်ရှင် ကြည့်ကြသည်။ စားသောက်သုံးဖြုန်း၍နေကြသည်။

လခကြီးစားအိမ်ထဲ၌ ထောင်ကျခံနေရသော ငွေနှင့် ပစ္စည်းများ သည် မြို့ထဲ၌ ပျံ့နှံ့သွားလေတော့သည်။ ထိုသဘောကို မည်ကဲ့သို့ စဉ်းစား တည်းဖြတ်ရတတ်သနည်း။

နယ် သို့မဟုတ် ခရိုင်မှာ သူခိုး၊ အနုကြမ်း၊ ဓားပြများထူထပ်ပေါ များလာသော် ရဲသားများကို တိုး၍ ခန့်ထားရသည်။ ဤသည် လူများအား အလုပ်ရစေခြင်းပင် မဟုတ်ပါလား။ အကယ်၍ နယ်တွင် အေးချမ်း သာယာ၍ ခိုးသား ဓားပြ လူဆိုးတို့ ကင်းရှင်းသွားသည်လောက်ဖြစ်ခဲ့ သော် (ဝါ)နည်းပါးသွားသည်လောက်ဖြစ်ခဲ့သော် ကင်းဂတ်များကို ဖျက် ၍ လက်နက်ကိုင်ရဲသားများကို လျှော့ရပါက ကာကွယ်ရေးစရိတ် ကျဉ်းစေ ကာမူ အလုပ်လက်မဲ့ဖြစ်လာပြီးလျှင် ထိုလျှော့လိုက်သော ရဲသားတို့သည် အလုပ်လုပ်ကိုင် စားသောက်ရရန် ပြဿနာတစ်ခုကဲ့သို့ လေးလံလာပြန်လေ တော့မည်။

ထို့ကြောင့် မရှိမကောင်း ရှိမကောင်းဖြစ်ခဲ့ပါလျှင် ထိုလူဆိုးတို့

အတွက် စဉ်းစားရန် မလွယ်ကူလှပေ။

(၆) သဘောသွားမှာကား ပေါက်ပင်ဘာကြောင့်ကိုင်း၊ ဗျိုင်းနားလို့ ကိုင်း၊ ဗျိုင်းဘာကြောင့်နား၊ ဖားရှိ၍နား၊ ဖားဘာကြောင့်ရှိ၊ ရေရှိ၍ရှိ... ဆိုသော ကွင်းဆက်သဘောကဲ့သို့ သူခိုး အနုကြမ်း ဓားပြတို့သည် ဘာကြောင့် ရှိလာရသလဲ။ စားရေးဝတ်ရေးကျပ်သောကြောင့်။ စားရေးဝတ်ရေး ဘာကြောင့်ကျပ်၊ ကုန်စည်ဈေးနှုန်းကြီးမြင့်သောကြောင့်ကျပ်၊ ကုန်စည် ဈေးနှုန်းဘာကြောင့် ကြီးမြင့်သလဲ။ ကုန်သည်ဈေးသည် စသည်တို့က ငွေလိုချင်၍ သွေးစုပ်ခြင်း၊ အမြတ်ကြီးစားခြင်းတို့ကြောင့်တက်...ဆိုဘိ သကဲ့သို့ ကွင်းဆက်ဖြစ်နေလေရကား အချို့အချို့သော ပညာရှိများ၏ အယူအဆအားဖြင့် ဖြစ်နေပေသည်။

ထိုအယူအဆမှန်ကန်ခဲ့ချေသော် နယ်တွင် သူခိုး၊ အနုကြမ်း၊ ဓားပြ များ ထူပြောလာခြင်းသည် ကုန်သည်ဈေးသည်တို့ကြောင့်ဟု ဆိုစရာဖြစ် နေပေသည်။

တစ်နည်းတုံ စဉ်းစားစရာရှိပေသေးသည်။

သူခိုး၊ အနုကြမ်း၊ ဓားပြတို့ အလုပ်သည်လည်း အသက်မွေးဝမ်း ကျောင်းအလုပ်တစ်ခု ဖြစ်နေပေသည်။ ထိုစကားကို ရယ်သွမ်းပြုစရာဟု ပင် ဆိုသင့်ပေသည်။ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းအလုပ်တွင် ကောင်းသော အလုပ်၊ စင်ကြယ်သောအလုပ်၊ မကောင်းသောအလုပ်။ မစင်ကြယ်သော အလုပ်ဟုရှိလေသည်။ မစင်ကြယ်သောအလုပ်၊ မကောင်းသောအလုပ်ထဲ တွင် ထိုသူခိုး အနုကြမ်း ဓားပြစသော အလုပ်တို့လည်းပါဝင်နေသည်ဟု အများကပင် ယူဆနေကြပေသည်။ ကျွန်ုပ်ကမူကား စဉ်းစားနေသည်။

သို့လင့်ကစား ထိုအလုပ်မျိုးကို ဘာကြောင့်လုပ်ချင်ကြပါသလဲ။ စဉ်းစားပါဟုကား တောင်းပန်ရပေလိမ့်မည်။

၎င်းတို့သည် သူတစ်ပါး ပင်ပင်ပန်းပန်း အပတ်တကုတ် ရှာဖွေ ထားသော ဥစ္စာပစ္စည်း ရွှေငွေတို့ကို မပင်ပန်းလှဘဲနှင့် ရယူနိုင်ခြင်း၊ လက်နက်စွဲကိုင်၍ လက်နက်အားကိုးနှင့် သူတစ်ပါးအပေါ်မှာ ဗိုလ်ကျကာ ငွေရှာနိုင်ခြင်းတို့ကြောင့် ဖြစ်ချေသည်။

သူတစ်ပါးအပေါ်မှာ နှိင့်ထက်စီးနင်းပြုကာ ဗိုလ်ကျ၍ ငွေရှာခြင်း

သည် အနုကြမ်းဓားပြတို့၏ အလုပ်ဟု ယူဆခဲ့သော် အဂတိလိုက်စား၍ လာဘ်တံစိုးယူပြီးလျှင် အလုပ်လုပ်နေသော အစိုးရအမှုထမ်းအချို့နှင့် မှောင်ခိုကာ ရောင်းချနေသော အကြီးအမှူးအချို့တို့လည်း ထိုအထဲတွင် ပါဝင်နေသလားဟု ယူဆစရာ ဖြစ်ပြန်လေသည်။

သို့သော် ဤသည် သဘောတို့ကိုအသာထား။ ၎င်းတို့သည် မည်သူ့ ထံက အနုကြမ်းစီးသလဲ။ ဓားပြတိုက်သလဲ၊ ငွေရွှေရှိသောသူများထံက ဖြစ်ချေသည်။ ငွေချမ်းသာသည်ဆိုသောသူများသည် ရွှေစသော လက်ဝတ် လက်စားများနှင့် ငွေပိုတို့ကို ဘာကြောင့် အိမ်တွင်သိုလှောင်ထားပါသလဲ။ ငွေပိုတို့ကို ရွှေပြု၍လည်းကောင်း၊ အိမ်တွင် လုံခြုံစွာ သိုလှောင်၍လည်း ကောင်း ထားခြင်းသည် တိုင်းသူပြည်သားတို့မှာ သိုလှောင်ထားသလောက် ငွေရေးကိစ္စ၌ ကျပ်တည်းခြင်းကို သတိမပြုသော်လည်း အနုကြမ်းဓားပြ တို့ကို ပေါက်ပွားလာစေရန် ဖန်တီးရာရောက်ချေသည်။

ထို့ကြောင့် သူခိုး၊ အနုကြမ်း၊ ဓားပြတို့သည် အကြောင်းမဲ့ ဖြစ်ပေါ် လာသည် မဟုတ်ချေ။ အကယ်၍ သူခိုး၊ အနုကြမ်း၊ ဓားပြတို့ ကင်းရှင်း သွားချေသော် အိမ်၌ ငွေပိုများကို အလွန်အလွန် သိုလှောင်ထားကြတော့ မည်ဖြစ်၍ တိုင်းပြည်တွင်းသုံးငွေအတွက် အတော်စိုးရိမ်စရာ ဖြစ်မဖြစ်ကို စဉ်းစားသင့်ပေသည်။

ဤသို့ဆိုသော် သူခိုး အနုကြမ်း ဓားပြတို့သည် ရှိလည်းမကောင်း၊ မရှိလည်းမကောင်းလား။

(၇)ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲ ညစ်ပတ်သောသူများ၊ လိမ်လည်သောသူ များ၊ သူတစ်ပါးအပေါ် လိုက်၍ သွေးစုပ်ခြင်း၊ လှီးဖြတ်ခြင်းတို့ကိုပြုနေသူ များ၊ အဖျက်သမားများ၊ လူသတ်သူများ၊ လူသတ်ဝါဒသမားများ စသော လူဆိုးမကောင်းသူများကိုလည်း ဆုတ်ကပ်တွင် ရှိလာကြလေသည်။ ၎င်း တို့သည် အဘယ်ကြောင့် ပေါ်လာရသနည်း။ မပေါ်ဘဲ မဖြစ်ဘဲ နေပါတော့ လား။ ဤသည်ကို စဉ်းစားရပေလိမ့်မည်။

လူများသည် တိရစ္ဆာန်များလိုပင် စားသောက်တတ်သည်။ သတ္တဝါ တိုင်းမှာ အစားအသောက်သည် ပင်ရင်းမူလဖြစ်သည်။ သတ္တဝါဆိုသော သဘောကို စဉ်းစားဆင်ခြင်၍ အသိနက်ရာသည်။ ညစ်နွမ်းခြင်း (၀၂)

ညစ်ညမ်းခြင်း၊ ကိလေသာမကင်းသော ရုပ်နာမ်တို့သည် သတ္တဝါဖြစ်သည်။
 ထိုရုပ်နာမ်တို့သည် ပညာရှိအဆက်ဆက်သည် သတ္တဝါဟု ပညတ်တင်ထား
 လေသည်။ ညစ်နွမ်းခြင်း (ဝါ) ညစ်ညမ်းခြင်း (ဝါ) ညစ်ပတ်ခြင်းကား
 ကိုယ်ရေးကိုယ်ကျိုးကိုသာ သိခြင်းဖြစ်ချေသည်။ ကိုယ့်ဘဝကိုကား သိ
 ကောင်းမှ သိပေလိမ့်မည်။ သတ္တဝါတို့တွင် မြူဘဝဓာတ်သက်ဘဝဟူ၍
 ရှိရာတွင် မြူဘဝအဖြစ်နှင့် လောကတွင် တည်နေသော သူဟူသရွေ့သည်
 ကိုယ်ရေး၊ ကိုယ်ကျိုး၊ ကိုယ်ကောင်းအတွက်ကိုသာ သိ၍ ကိုယ်တာအတွက်
 ကို မသိခြင်းကား များပေသည်။

ထိုသတ္တဝါအားလုံးသည် အစားအသောက်ကို မှီနေကြသည်။
 သတ္တဝါတို့တွင် လူတို့ကိုပင် ဆိုကြပါစို့။ လူ့မျက်ရှုကြမ်းကို ဖော်ပြနေပေ
 သကဲ့။

လူသည် အစားအသောက်အပြင် အပူအအေးကို ကာကွယ်ရန်
 အဝတ်လိုလာပြန်သည်။ ထို့နောက် မှီခိုနေထိုင်ဖို့ လိုလာပြန်သည်။ ထို့
 နောက် ဇိမ်ခံဖို့၊ စည်းစိမ်ခံစားဖို့၊ စည်းစိမ်ယစ်ဖို့ လိုလာပြန်သည်။
 ဤသည်တို့ကို ခြံ၍ ကာမဂုဏ်ဟု ဆိုသည်။

ထိုကာမဂုဏ်ကိုမှီ၍ အကျင့်အမျိုးမျိုးသည် ပေါ်လာလေသည်။
 ထိုအကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် အကျိုးအမျိုးမျိုးသည် ပေါ်လာလေသည်။
 ထိုသို့ပေါ်ရာတွင် ပိုးမွှား ကြက်ငှက်စသော တိရစ္ဆာန်မှာ ကိုယ့်တာမရှိ
 သော်လည်း လူတို့မှာကား စောင့်စည်းခြင်းဆိုသော စည်းနှင့်တာသည်ရှိ
 လေသည်။ ထိုစည်းနှင့်တာကား သူတစ်ပါး၏ ကောင်းကျိုးကို လိုလားခြင်း
 နှင့်လိုလားသမှုဖြင့် ဆောင်ရွက်ခြင်းဖြစ်ချေသည်။

ထိုသို့ စည်းမလုံ၍ တာမရှိသော သူတို့သည် ကိုယ်ကျင့်တရား ပျက်
 ကွက်၍ အချင်းချင်းအပေါ်တွင် သွေးစုပ်ခြင်း၊ လှီးဖြတ်ခြင်း၊ သတ်ပုတ်
 ခြင်း နှိပ်ထက်စီးနှင်းပြုခြင်း၊ လူသတ်ဝါဒတည်ထောင်ခြင်း စသော ဆိုး
 သွမ်းမှုအမျိုးမျိုးတို့သည် ပေါ်လာလေသည်။ (ဝါ)ရှိလာလေသည်။

ဤသည်တို့သည် ရှိလည်းမကောင်း၊ မရှိလည်းမကောင်းလား။

ထိုသူတို့ ရှိလာခြင်းဖြင့် အုပ်ချုပ်စီရင်ဆုံးဖြတ်သည့် မင်းအစိုးရ
 စသည်တို့ ပေါ်လာပေသည်။ ထိုသို့သောသဘောဖြင့် ဆင်းရဲသူ၊ ချမ်း

သာကြွယ်ဝသူ၊ ပင်ပန်းနွမ်းရိသူ စသည်တို့သည် ညွှန်တွင်း၌ ကျွဲတို့သည် လူးလဲနေဘိသကဲ့သို့ လောကတွင် လူတို့သည် လူးလဲနေပေတော့သည်။

ထိုသို့လူးလဲရာ၌ ချမ်းသာကြွယ်ဝကောင်းစားသူတို့ရှိသဖြင့် ထိုသူတို့အပေါ်၌ လုယက်ယူငင် ဖျက်ဆီးသောသူတို့သည် ဆုတ်ကပ်တွင် တစ်ကပ်ထက်တစ်ကပ် ပေါ်လာလေတော့ပြီ။

(က) ထိုသို့ပေါ်လာမှုကြောင့် မင်းအစိုးရ၊ အစိုးရအဖွဲ့၊ အစိုးရအမှုထမ်း၊ အမျိုးမျိုးတို့သည် ကပ်၏ခေတ်ကိုလိုက်၍ ပေါ်လာလေတော့ပြီ။ ထိုမင်း၊ အစိုးရ၊ အစိုးရအဖွဲ့ မင်းမှုထမ်း စသည်တို့ကိုပင် ငါတို့ မြန်မာများသည် ရန်သူထဲတွင် ထည့်ထားပြန်လေသည်။ ထိုသဘောမှ လောကသည် မတိမ်းဘဲ တစ်ရစ်ပတ်ပတ် တရစပ် ရှုပ်ထွေးကာ နေလေတော့ပြီ။

အဘယ်ကြောင့် မင်းမှုထမ်းစသည်တို့ကို ရန်သူထဲတွင် ထည့်သွင်းဘိသနည်း။ ထည့်သွင်းခြင်းသည် မှားသလော၊ မှန်သလော တည်းဖြတ်ရာသည်။

မင်းမှုထမ်းစသည်တို့မှာလည်း ကိလေသာမကုန်သဖြင့် ကိုယ် စောင့်ထိန်းအပ်သောစည်းကိုဖောက်၍ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ပျက်ကွက်စေခြင်းဖြစ်လာတတ်ပေသည်။ ထိုကဲ့သို့ ကိုယ့်စည်းကိုယ့်တာကို ပျက်ကွက်စေသော်လောက၏ ရန်သူဖြစ်လာလေသည်။

ထိုရန်သူသည် လူဆိုးလူညစ်ပတ်ဆိုသော ရန်သူတို့ထက် ဆိုးလေသည်။ ထိုသို့ဆိုးခြင်းကြောင့် မင်းဆိုးမင်းညစ်နှင့် ဆိုးညစ်သော နိုင်ငံထက် စီးနင်းပြုကာ မင်းမှုသော မင်းမှုထမ်းများက အကြောင်းပြု၍ မြန်မာတို့သည် အစီအစဉ်အားဖြင့် မင်းကိုရန်သူထဲတွင် ထည့်သွင်းပုံရလေသည်။

အစစ်သဘောမှာလည်း ခိုးဆိုးညစ်ပတ်နေသော လူဆိုးများ(ဝါ) ခိုးဆိုးညစ်ပတ်မှုများနှင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုလုပ်သူများတို့ထက် ၎င်းတို့ကို နှိပ်ကွပ်ရမည်ဖြစ်သော အမှုထမ်းများက သာ၍ဆိုးချေသော်မည်ကဲ့သို့ဟု စဉ်းစားကွင်းတွင် ပေါ်လာလေသည်။

(ခ) ထိုသို့လူညစ်ပတ်၊ လူညစ်ညမ်း၊ လူဆိုးစသည်တို့သည် လောကကို အကျိုးမပြုရာကုန်လောဟု ဖွေနည်းဖွယ်ဖြစ်၏။ အကျင့်ဆိုးသွမ်းသဖြင့် ရမ်းသဖြင့် ပျင်းရိပေါ့ဆသဖြင့် စသည်တို့ကြောင့် နွမ်းပါးသူ၊ ဆင်းရဲသူ

မွဲသူ၊ ပစ္စည်းမွဲသူတို့ဖြစ်ပေါ်လာရ၏။ ထိုစကားကို အဆန်း၊ အရမ်း၊ ပရမ်းပတာ သဘောဟုထင်သလား။ ကစားသမားချင်းတူသော်လည်း ကစားသမားလူချမ်းသာ၊ ကစားသမားအမွဲ၊ ဘိန်းစားချင်းတူသော်လည်း ထိုနည်းလည်းကောင်း၊ ဓားပြချင်းတူသော်လည်း ဓားပြလူချမ်းသာ၊ ဓားပြ အမွဲဟူ၍ ရှိနေသည်။ လောကအတွင်း တင်းကုပ်ထဲဝင်၍ လက်ဖက်ရည်ဖန် ရောနှောကာသောက်ကြည့် ကြားသိရလိမ့်မည်။ သူခိုးအမျိုးမျိုး၊ အနုကြမ်း အမျိုးမျိုး၊ ဓားပြအမျိုးမျိုး၊ လူညစ်ပတ်အမျိုးမျိုးကိုလည်း သိရပေလိမ့်မည်။

ထိုနည်းတူ အမျိုးတူအလုပ်သမားချင်းမှာလည်း အချို့မွဲသည်၊ အချို့စားသာ နေသာ ထိုင်သာသည်။ အချို့ဆင်းရဲသည်၊ အချို့ ချမ်းသာ သည်၊ ချမ်းသာသောအလုပ်သမားတို့ကို ချီးကျူးမလား၊ ဆင်းရဲ၍ မွဲတော နေသောအလုပ်သမားတို့ကို ချီးကျူးမလား။ ချမ်းသာသောအလုပ်သမား တို့ကို အရင်းရှင်ပေါက်စ၊ ဓနရှင်လက်သစ်ဟု ရှုတ်ချမည်လော။

ဆင်းရဲ၍မွဲနေသော အလုပ်သမားများကို ချီးကျူးလိုသောသူသည် မီးဖိုနားမှာ ဆောင်းဥတုတွင် ဂုန်အိတ်ခင်းကာ လုံကွင်းကိုခြုံ၍ အိပ်နေ၊ ဆန်ကွဲထမင်းကိုချက်၊ ငါးပိင်ပြာရည်မပါ၊ ဆားနဲ့ရေလုံပြုတ် မုန်ညင်း ဟင်းချိုနှင့် အားရပါးရ စားသောက်မနေဘဲ စားပွဲပေါ်မှ သန့်ရှင်းဖြူဖွေး လှပသော စားပွဲခင်းပေါ်တွင် ကောင်းနိုးရာရာ အစာတို့ကိုတင်ပြီးလျှင် ဓာတ်မီးရောင်အောက်၌ ဇိမ်ယစ်နေရင်း မချီးကျူးရာ...။

အဆင့်အတန်းမြင့်မြင့်ပြုကာ စည်းစိမ်ယစ်၍သွားလာ နေထိုင်စား သောက်နေသောသူများက ရိုးသားတည့်မတ်စွာ စားသာ ဝတ်သာ နေသာ ထိုင်သာ သွားလာလုပ်ကိုင်နေသော တောင်သူများကို ဓနရှင်ပေါက်စ တောင်သူ၊ အရင်းရှင်ပေါက်စတောင်သူဟု ဘွဲ့ချီးမြှင့်ခြင်းကို မစဉ်းစားဘဲ မနေသင့်ပေ။

(ဂ) အကြောင်းကြောင့် အကျိုးအားလျော်စွာ ဆင်းရဲသူရှိခြင်းကြောင့် ချမ်းသာကြွယ်ဝသူ ရှိသည်။ မိုက်မဲသူရှိ၍ လိမ္မာသောသူ ထင်ပေါ်သည်။ အတတ်ပညာမွဲသောသူရှိ၍ အတတ်ပညာရှိသောသူ ထင်ပေါ်သည်။ မသူတော်ရှိခြင်းကြောင့် သူတော်ကောင်းရှိလာသည်။

သူခိုး၊ ဓားပြ၊ လူညစ်ပတ်လှီးစားဖြတ်စား သွေးစုပ်သူ၊ လူမိုက်၊

လူယုတ်၊ လူသတ်သမားများ စသော ဆိုးသွမ်းသောသူများ ရှိခြင်းကြောင့် အုပ်ချုပ်စီမံ ပဲ့ပြင်နှိပ်ကွပ်ရန်တိုင်းပြည်မှာ အစိုးရရှိသည်။

ထိုသို့အစိုးရရှိသောကြောင့် ရှင်ဘုရင်(ဝါ)သမ္မတ (ဝါ)အာဏာရှင် (ဝါ)ဥက္ကဋ္ဌ (ဝါ)အဓိပတိ၊ ဝန်ကြီးချုပ်၊ ဝန်ကြီး၊ မင်းကြီး၊ မင်းစေ၊ ရဲသား စသည်ဖြင့် အမျိုးမျိုးရှိလာရလေသည်။ သူခိုး၊ ဓားပြစသော လူဆိုးလူညစ် တို့နှင့်နလပိန်းတုံး၊ လူညံ့များတို့ မရှိချေသော် ထိုအစိုးရဆိုသူတို့သည် ရှိဖို့လိုသေးသလား။

ထိုသူခိုးဓားပြ အစရှိသော လူညစ်ပတ် လူဆိုးအမျိုးမျိုးတို့နှင့် လူ ငတ်၊ အသိတရား ခေါင်းပါးသူတို့သည် တိုင်းပြည်လူမျိုးတစ်ခု၌ ရှင်ဘုရင်၊ သမ္မတ၊ အာဏာရှင်စသည်ဖြင့် အစိုးရအဖွဲ့ကြီး ဝါ အဆောက်အအုံကြီး ပေါ်လာရန် ဖန်တီးခြင်းဟုတ်မဟုတ်ကို စဉ်းစားရာချေသည်။

တစ်နည်းတုံလည်း မသူတော်ဖြစ်သော သူခိုး၊ ဓားပြ အစရှိသည့် လူညစ်ပတ်တို့နှင့် အသိတရားခေါင်းပါးသူ ငတ်တို့ကိုမှီ၍ ပါရမီရှင်များ (ဘဝကူးမြောက်ကြောင်းအကျင့်(ဝါ)သူမြတ်တို့၏ ဥစ္စာတို့ကို ဆည်းပူးသူ များ)ပညာရှိများ သူတော်ကောင်းများ၊ အုပ်စိုးသူများ ပေါ်ပေါက်ခြင်း ဟုတ်မဟုတ်ကို အဘယ်ကြောင့် မစဉ်းစားဘဲ နေသင့်ပါသနည်း။

ဤသို့ဆိုသော် လောက၏ အန္တရာယ်ကြီးကိုဖြစ်စေသော ထိုလူဆိုး လူညစ်တို့သည် “မရှိသော်မကောင်းလား၊ ရှိလည်းမကောင်းလား”

ကောင်းမကောင်းမည်သည် သူတစ်ပါးအပေါ်၌မတည်။ မိမိ၏ ဉာဏ်နှင့်အကျင့်ပေါ်၌သာ တည်သည်ဟု ဆိုသော်လည်းကောင်း၊ သူ၏ ကောင်းမကောင်းသည် သူ့အတွက်၊ မိမိ၏ကောင်းမကောင်းသည် မိမိ အတွက်ဟု ဆိုသော် ကျွန်ုပ်ကို ဘယ်လိုလူစားလဲ၊ တွန့်လိမ့်၍သွားနေသော ခြေမဲ့သတ္တဝါကောင်လားဟု ဆိုရမည်လား။

ထိုသဘောကြောင့် သူတစ်ပါး၏ ညစ်ညမ်းစုတ်ပဲ့ မကောင်းမှုပြု ခြင်း အမျိုးမျိုးတို့သည် မိမိကိုတရားဟောပြောနေသူဟု ဆိုလျှင် ကျွန်ုပ် သည် လောကနှင့်သာ၍ အဆင်မပြေသူဟု ဆိုမည်ဟုပင် ကျွန်ုပ်ယူဆမိ သည်။ အလကားလူဟုလည်း ဆိုစရာဖြစ်သည်ဟု ကျွန်ုပ် ဝန်ခံပေသည်။

မကောင်းသောသူတို့ကို အပြစ်ပြုခြင်းထက် ကောင်းသောနည်း

လမ်းကား အပြစ်မဖြစ်အောင် စီမံကြံဆောင်ခြင်းသည် သာ၍ကောင်း
မည်ထင်သည်။

ဒဏ္ဍာရီတစ်ခုကို ဆောင်မည်။

အိမ်ရှင်မကောင်းတစ်ယောက်သည် သူ့လင် ရုံးသို့သွားရန် အချိန်
နီးလာသဖြင့် အိမ်အလုပ်သမားတစ်ယောက်ကို စားပွဲပြင်ဆင်စေသည်။

အလုပ်သမားလည်း သန့်ရှင်းသောစားပွဲပေါ်၌ လှပသော စားပွဲခင်း
ကို ခင်း၍ပြင်တော့ပြီ။

အိမ်ရှင်မကောင်းသည် မိမိကျနစွာ ချက်ပြုတ်ထားသော ထမင်း
ကောင်း ဟင်းကောင်းများကို ပြင်၍ အိမ်လုပ်မောင်အား စားပွဲပေါ်တွင်
ထားစေလေသည်။ အိမ်လုပ်မောင်သည် စားပွဲပေါ်၌ ကြက်သားအဖိတစ်ခု
ကို ပြုလုပ်ထားသော ဘိစတိတ်စားပွဲနှင့် ကြက်ဥကြော်တစ်ပွဲကိုပါ ချထား
သည်။

အနီးတွင်အလှအပြင် ကြွက်ပြုန်းရန် မွေးထားသော ကြောင်နှစ်
ကောင် ရှိသည်။

ထမင်းစားပွဲပြင်ပြီးသော် စားဖိုခန်းကနေ၍ မောင် ထမင်းပွဲပြင်ပြီးပြီ
ဟု ချစ်သံနှင့်သာလိုက်သည်။ သူ့လင်သည် အိမ်အပေါ်ထပ်မှ စားပွဲခန်းသို့
ရုတ်တရက် ဆင်းမလာသေး၊ အလုပ်သို့သွားရန် သူ့ခေါင်းတွင်ရှိ ဥရောပ
မွေးကို ကျနစွာသနေပေသည်။

အိမ်လုပ်မောင်သည် အိမ်ပေါ်သို့တက်၍ “ကိုကို စားပွဲပြင်ပြီးပြီ”ဟု
ရိုသေသမှုနှင့်ပြောသဖြင့် ထိုသူသည် စားပွဲခန်းသို့ ဆင်းလာရာ စားပွဲ
ပေါ်တွင် ကြောင်တစ်ကောင်က ကြက်သားအဖိကိုယူ၍ စားနေခြင်း၊ ကြောင်
တစ်ကောင်က ကြက်ဥကြော်တစ်ပန်းကန်ကို ယူ၍စားနေခြင်းတို့ကို တွေ့
ရလေသည်။

စေတနာကောင်းနှင့်ချည်း လုပ်ကြသည်။ မည်သူ့အပြစ်နည်း။
ကြောင်မည်သည် ကရောင်ကရောင်နှင့် ချစ်စရာအော်တတ်ရုံနှင့်မျှမက
ဤသို့လည်းယူစားတတ်ချေသည်။

ထိုသဘောအရ ရှိလည်းမကောင်း၊ မရှိလည်းမကောင်းလား။
မကောင်းခြင်းသည် မည်သူ့ဝန်တာပေနည်း။

(၃) လူမှာ အသက်ရှိသည်ဟု ယူဆနေလျှင် လူတစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ ခဲယဉ်းနေသေးသလား။

စာဖတ်သူစိတ်တွင် ရှုပ်ထွေးကာ ပွေလီမသွားရရန် အာရုံပြောင်းအောင် တီးကွက်ဆင်ဦးမည်။

သတ္တဝါတိုင်းမှာ အသက်ရှိသည်ဟု မြန်မာများမှတစ်ပါး လူတိုင်းလောက်ပင် ပြောကြပေလိမ့်မည်။ မြန်မာတို့၌ “သတ္တဝါလည်းမဟုတ်၊ ဂိုဝလည်းမဟုတ်” (သတ္တဝါလည်းမဟုတ်၊ အသက်လည်းမဟုတ်) ဆိုသော စကားတို့ကို သုဘ အသုဘတို့၌ (သာရေးနာရေးတို့၌) အစစ် (ပရမတ်) ဆရာကြီးများ ပြောနေကြခြင်းကို ကြားဖူးသူတို့ များကြပေလိမ့်မည်။

ထိုစကားမျိုးကိုလည်း ကမ္ဘာတွင် မြန်မာပြည်၌သာသုံးသည်ဟု ဆိုလျှင်လည်း အတော်ပင်လေးနက်ရာ ရောက်ပေလိမ့်မည်။

ကျွန်ုပ် ကြက်တစ်ကောင်ကို ဥပမာပြု၍ရေးမည်။ ကြက်မှာ အသက်ရှိသလားမေးသော် ရှိသည်ဟုဖြေဆိုကြမည့်သူ များကောင်းများ ကြပေလိမ့်မည်။ သို့သော် စဉ်းစားရမည်၊ ကြက်၌အသက်သည် ခေါင်းမှာ ရှိသလား၊ ကိုယ်ထဲမှာရှိသလား၊ ဘယ်မှာရှိသလဲဟု မေးချေသော် အဖြေသည် ကပ်သတ်သွားပေလိမ့်မည်။

ကြက်၏ခေါင်းကို ဘတ်နှင့်ပစ်သော် သေသည်။ ဤသို့ဆိုသော် ကြက်၌အသက်သည် ခေါင်းမှာရှိသည်ဟုဆိုမလား သို့မဟုတ် လည်ပင်း ဓားနှင့်လှီးဖြတ်သော် လိမ်ချိုးသော် သေသည်။ ကြက်၌ အသက်သည် လည်ပင်း၌ရှိသလား။ သို့မဟုတ် ကြက်၏ကိုယ်ကို သေနတ်နှင့်ပစ်သော် ကြက်သည် သေသည်။ ၎င်း၏အသက်သည် ကိုယ်ထဲမှာရှိသလား။ အသက်သည် ဘယ်မှာလဲ။

သတ္တဝါလည်းမရှိ၊ အသက်လည်းမရှိ၊ ‘ဘာရှိသလဲ၊ သဘောရှိသည်။ ကြက်ကောင်ကြီးကို မြင်လျက်သာ၊ ကိုင်တွယ်၍ အရသာ၊ ကြက်မဟုတ်၊ သတ္တဝါမဟုတ်ဆိုသည်မှာ ကြောင်တောင်မဟုတ်သော စကားကို ပြောရာရောက်သည်။

လူတို့ဆုပ်ကိုင်၍ရသော မြင်နေရသော ကြက်ကောင်သည် မြူတုံးမျှသာနှင့်သဘောသာရှိသည်။ ထိုမြူတုံးကို ခန္ဓာငါးပါး (ဝါ) နာမ်ရုပ်

ကဆောင်နေသည်။ ထိုနာမ်ရုပ်၏ ကောင်းသောသဘော၊ မကောင်းသော သဘောအလျောက် ဖြစ်ပျက်နေရသည်။ ရုပ်နာမ်၏ သဘောသက်သက် မျှသာလျှင် ဖြစ်ချေသည်။

အဓိပ္ပာယ်နက်ကိုဆောင်မည်။

ရုပ်နာမ်ဓာတ်စုတစ်စုနှင့်ဓာတ်စုလေးခုပေါင်း၊ ခန္ဓာငါးရပ်(ဝါ)ရုပ် နာမ်သည် ကျင်လည်လာခဲ့ရသည့်ကံမျိုးစေ့အလျောက်ခံယူခြင်းဓာတ်စု၊ မှတ်သားခြင်းဓာတ်စု၊ ပြုပြင်ခြင်းဓာတ်စုတို့ကြောင့် အထူးသိဓာတ်စု (အသိဓာတ်စု)ဖြစ်၍ သဘောတစ်မျိုးမျှသာဖြစ်ချေသည်။ ထိုသဘောတစ် မျိုးကိုလျှင် သဘောသာရှိသည်ဟု ဆိုသည်။

(က) ဤသို့ဆိုသော် သူ့အသက်ကို သတ်ခြင်းသည် အပြစ်ရှိသည်၊ မကောင်းသောသဘော ငရဲကြီးသည်ဆိုသည့်စကားသည် အလကား စကားလားဟု မေးစရာအကွက်ပေါ်နေပေသည်။

ပါဏာတိပါတာ ဝေရမဏိ ဆိုသောပါဠိကို ကျွန်ုပ် တိုက်ရိုက် မြန်မာ ပြန်ဆိုလိုသော်...ထားပါတော့၊ သူ့အသက်မသတ်ဘဲ ရှောင်ကြဉ်ပါ၏ ဟုပင် ယူပါ။ မရှောင်ကြဉ်လျှင် မကောင်းသောသဘောတည်း။ မည်သို့နည်း။

ဤအချက်၌ လူနှင့်ကြက်သည် ရုပ်နာမ်ကဆောင်ထားသော မြူတုံး မျှသာဖြစ်၍ အတူတူဖြစ်သည်။

ကြက်ဖကြီးသည် ၎င်း၏မယားငါးကောင်နှင့် ပျော်ပျော်ပါးပါး ဗိုလ်လုပ်ကာ တင့်ပနေသည်။ ၎င်း၏အုပ်စုတွင် မြီးကောင်ပေါက် ကြက်ဖ ကလေးနှစ်ကောင်လည်း ပျော်ပျော်ပါးပါးပင် အအုပ်လိုက်နေကြသည်။

ကြက်ဖကြီးသည် ပျော်ပျော်ပါးပါးနှင့် တုတ်တုတ်အသံကိုပြု၍ သူ့မယားကိုခေါ်ပြီးလျှင် ချောမြူကာ အစာကျွေးနေသည်။ ကြက်မများ ကလည်း အားပါးရရ ရွှင်ကြည်စွာလာကြ၍ အစာစားကြသည်။ ပျော်ကြ ပေါ့။ သည်အထဲ ကြက်ဖကြီးက ကြက်မတစ်ကောင်ကို ကရစ်ကရစ်နှင့် ချစ်စနိုးပြုကြာရစ်လိုက်ရာ ကြက်မလည်း သဘောကျကာ ဝပ်ပေးလိုက် သည်။ အကြည်ဆိုက်ကြပေါ့၊ အဘယ်မျှလောက် ပျော်ကြမလဲ၊ မြီးကောင် ပေါက်ကြက်ဖကလေးနှစ်ကောင်ကလည်း တပျော်တပါးနှင့် အစာစားနေ ပေါ့။

ထိုအတွင်း အိမ်ရှင်မက ကြက်မတစ်ကောင်ကိုဖြစ်စေ၊ ကြက်ဖကလေးတစ်ကောင်ကိုဖြစ်စေ စားဖို့သတ်ရန် ဖမ်းတော့ပြီ၊ မိသောကြက်သည် ကြောက်၍ ကွပ်ကွပ်ကွပ်နှင့် အော်တော့ပြီ။ ၎င်းအဖော်များကား မည်သို့မျှ မကယ်နိုင်ပြီ။

(သူတစ်ပါး ပျော်ပျော်ပါးပါးနှင့်နေခြင်းကို ဤသို့ဖမ်းလိုက်ခြင်းသည် ကောင်းသလား၊ ကောင်းသည်ဟု ယူဆသော် မိမိ၏အိမ် သားသမီးများနှင့် ပျော်ပါးစွာနေစဉ် သားတစ်ယောက်ကို နိုင်သူကဖမ်းယူသွားသော် စိတ်တွင်မည်ကဲ့သို့ ရှိမည်နည်း။ ကြက်လည်း မြူတုံးဖြစ်သော ရုပ်နာမ်ကောင်၊ လူလည်း မြူတုံးဖြစ်သော ရုပ်နာမ်ကောင်၊ ကိုယ်ချင်းစာနာသည့် သဘောနှင့် ဆင်ခြင်၍ ကြည့်ပါလေ။)

ထိုသဘောသည် ကောင်းသော သဘောလား...၊ မကောင်းသော သဘောလား၊ အိမ်ရှင်မကား ကြက်ကိုသတ်၊ အမွှေးကို စင်ကြယ်စွာနုတ်ဆီ၊ ဆား၊ မဆလာ အမွှေးအကြိုင်နိုင်နိုင်နှင့် ကောင်းစွာချက်ပြီးသော် အိမ်သူအိမ်သားတစ်စုနှင့် တပျော်တပါး စားကြလေသည်။ ၎င်းတို့မှာကား ကောင်းသောသဘောဖြစ်ချေသည်။ ကြက်မှာကားခံရသည့်သဘောဖြစ်သည်။ ခံရခြင်းသည် ကောင်းသလော၊ သူတစ်ပါးကို မကောင်းပြုသင့် မပြုသင့်၊ ကြက်လည်းရုပ်နာမ်ကောင်၊ လူသည်လည်း ရုပ်နာမ်ကောင်။ သို့သော် ကျင်လည်ခဲ့သော ကံသဘောအရ ကြက်သည် လူကဲ့သို့ အသိ သဘောမရှိ၍ စကားမပြောနိုင်။

ဘာကြောင့် ကြက်များဘာသာနေခြင်းကို ဖမ်း၍သတ်စားသလဲ။ စားချင်ခြင်း (လောဘ) ဇိမ်ခံခြင်း၊ ရသာစည်းစိမ်ယူခြင်း(ဒေါသ)၊ ကြက်သည်ကြက်၊ ငါသည် လူချင်းကိုသတ်မစားရရင် ဘာလုပ်ထားရမလဲ ဆိုသော ထောင်လွှားမှု(မာန)သတ္တဝါတို့ကို အပြစ်ပေးနေသည်ကား မကောင်းကျိုးပေးနေသည်ကား လောဘ၊ ဒေါသ၊ မာနတို့ဖြစ်ကြချေသည်။

(၁) လူနှင့်တင်စား၍ ကြည့်ပြီးလျှင် စဉ်းစားရာသည်။ ။

လူမှာလည်း အသက်ဘယ်နေရာမှာ နေသလဲ ခေါင်းထဲမှာလား၊ လည်ပင်းထဲမှာလား၊ ဝမ်းဗိုက်ထဲမှာလား၊ အသက်နေရာကို ရှာမတွေ့ပေ။ မဇ္ဈိမအချို့၊ ရသေ့ယောဂီ၊ စာစုတို့၏ အယူဝါဒမှာ ဝိညာဉ်ကောင်ရှိသည်တဲ့။

သို့သော် ၎င်းသည် ဘယ်နေရာမှာရှိသည်ဟု မပြနိုင်။

ကြက်သည် နာမ်ရုပ်ကဆောင်ထားသော မြူကောင်၊ လူလည်း ထိုနည်းလည်းကောင်း ဖြစ်ချေသည်။ ထို့ကြောင့် လူဟူ၍လည်းကောင်း၊ အသက်ဟူ၍လည်းကောင်း ထင်ရှားမရှိချေ။ ပညတ်မျှသာလျှင် ဖြစ်ချေသည်။ သို့လင့်ကစား ယခုခေတ်တွင် အင်္ဂလိပ်စာတတ်အချို့တို့ကြောင့် ပညာကျယ်လာသည်။ သဘောကို စဉ်းစားရာသည်။

ယောက်ျားနှင့်မိန်းမက လူမွေးလာသည်။ ဝက်ထီး၊ ဝက်မက ဝက်မွေးလာသည်။ နွားထီးနွားမက နွားမွေးလာသည် စသည်ဖြင့် တိရစ္ဆာန် အထီးအမက တိရစ္ဆာန်ပေါက်ပွားလာသည်ဟု ပညာကျယ်၊ ဉာဏ်ကျယ်သည့် အတိုင်း အယူရှိကြလေသည်။

ထိုတိရစ္ဆာန်ကြက်ငှက်များ စသည်နှင့်လူသည် သေသော် ဘဝဆုံးသွားပြီဟုဆိုသည်။ သို့သော် အသက်သည် ဘယ်မှာနေသလဲဟု ရှာမတွေ့ကြပေ။ ထားတော့။

ယောက်ျားမိန်းမက လူမွေးသည်ဆိုသော် ရှေးဦးစွာ ပထမဆုံး ယောက်ျားနှင့် မိန်းမတို့ကို ဘယ်သူကမွေး၍ ပေးသလဲ။ ရှေးဦးစွာ ပထမဆုံး အထီးအမ၊ ကြက်ဖ၊ ကြက်မ၊ ငှက်ဖို၊ ငှက်မတို့ကို ဘယ်သူကမွေးသလဲဟု စကားဖြစ်သောအခါ အရွေ့သွားလေသည်။

သတ္တဝါများအစသည် ရေမှရေညှိကစပြီးလျှင် ပိုးကောင်ကလေးများစဖြစ်လာသည်။ ၎င်းမှတစ်ဆင့် စိတက်၍ ကြက်ငှက်အမျိုးမျိုး တိရစ္ဆာန်အမျိုးမျိုး ဖြစ်လာလေသည်။ ထို့နောက်မှ တဖြည်းဖြည်း အဆင့်အတန်းမြင့်၍ လူဖြစ်လာရသည်ဟု ဖြစ်လာပြန်သည်။ ထားတော့။

ကြက်ငှက်တို့မှာလည်း ကြက်ငှက်တို့၏အသိရှိသည်။ တိရစ္ဆာန်တို့မှာလည်း တိရစ္ဆာန်တို့၏အသိရှိသည်။ ထိုအသိသည် ဘယ်လိုဖြစ်လာသလဲဟု စောဒကပြုသော် အဖြေမရှာနိုင်။ လူသေသော် ဘာမှမဖြစ်တော့ဘူးလားဟုဆိုသော် ဘဝအမျိုးမျိုးဖြစ်ပြီးမှ အကျွတ်တရားရသည်ဟု ထွက်ပေါ်ပြန်လေသည်။

ဤသည် အခြေအမြစ်ကင်းမဲ့ခြင်း ရှိမရှိကို စဉ်းစားရာသည်။

လူ၏အသက်သည် ဘယ်လိုလဲ လူသည် အသက်ဟု မသဲကွဲဘဲနှင့်

ထင်ရာတုတ်ပညာရှိကြီးများ၏ နည်းပေးလမ်းပြဟု လောကကောင်းစား ရေငင်ခြင်းကို အဝင်ကြီးသော်လည်း ပန်းလျက်နှင့်မရ ဖြစ်မဖြစ်ကို သတိ ပြုရာသည်။

လူဟုဘယ်မှာရှိမလဲ၊ အသက်ဟု ဘယ်မှာရှိမလဲ ယခု လူဟု မြင် နေကြခြင်းသည် မြူတုံးမြူစိုင်တည်း။ ထိုမြူတုံးမြူစိုင်ကို ခန္ဓာငါးပါး ဝါ နာမ်ရုပ်ကပြုပြင်ထားလေသည်။

သတိပြုစဉ်းစား။

ထိုသဘောတို့ကို မရေးဘူးဟုပင် နေခဲ့သည်။ သို့သော် တဝေလည် လည်နှင့် စားပွဲပေါ်သို့ရောက်လာ၍ သဘောကိုစဉ်းစားရန်တင်ပြပါသည်။ မယုံပါနှင့် ယုံပါဟု မတောင်းပန်ပါ။ မိမိ၏သဘောကို မိမိ ဆောင်ရ မည်တည်း။

လောက၌ ဓာတ်နှင့်မကင်း၍ သတ္တဝါဟူသမျှတို့သည် ဓာတ်ကောင် မျှသာလျှင်သတည်း။ ပထဝီ၊ အာပေါ၊ တေဇော၊ ဝါယောဓာတ်တို့၏ အစုအပေါင်းတို့ကို ရုပ်ဓာတ်စုဟုခေါ်သည်။ ထိုရုပ်ဓာတ်စုသည် အဘယ် ကြောင့် ဘယ်လိုရခြင်းကို သဘာဝသျှတ္တရအတွဲ(၃)တွင် ဖော်ပြပြီးခဲ့လေ ပြီ။

ထိုရုပ်ဓာတ်စုနှင့် နာမ်ဓာတ်စုလေးစုပေါင်းစပ်ခြင်းကို ခန္ဓာငါးပါး၊ ဝါ ရုပ်နာမ်ဟုခေါ်ဆိုလေသည်။ ထိုသို့ရုပ်နာမ်ဖြစ်လာပုံ၊ ရုပ်နာမ်က မြူကောင်ကြီးဖြစ်လာအောင် အကျိုးပြုပုံတို့ကို သဘာဝသျှတ္တရအတွဲ(၃) မှာပင် ပြပြီးဖြစ်ချေသည်။

ထိုမြူကောင်ကြီးကို ထောက်ပံ့အကျိုးပြုနေသော ရုပ်နာမ်သည် ခံယူခြင်း၊ မှတ်သားခြင်း၊ ပြုပြင်ခြင်း၊ အထူးသိခြင်း(သိခြင်း)တို့နှင့်လှုပ် ရှားစေလေသည်။ ထိုသို့လှုပ်ရှားနေခြင်းကို အသက်ရှင်နေသည်ဟု ပညတ်တင်ထားလေသည်။ အသက်ဝင်နေသည်ကား မြူသက်ဘဝ၊ ဓာတ် သဘောသက်ဘဝဟုရှိရာတွင် မြူသက်ဘဝများ၌ ရုပ်နာမ်တွင်ခံယူခြင်း၊ မှတ်သားခြင်း၊ ပြုပြင်ခြင်း၊ အထူးသိခြင်းတို့၏ လှုပ်ရှားနေခြင်းဖြစ်လေ သည်။ အသက်ဟူ၍မရှိချေ။

အဘယ်ကဲ့သို့ လှုပ်ရှားနေသနည်းကို စဉ်းစားရပေလိမ့်မည်။

(၂) အမှောင်အားဖြင့်လည်းကောင်း၊ အလင်းအားဖြင့်လည်းကောင်း ပြုပြင်မှုသဘောသည် ဖြစ်လာလေသည်။ ထိုသို့ပြုပြင်မှု၌ အမှောင်အားဖြင့် ပြုပြင်ခြင်းသည် မကောင်းသော သဘော၊ အလင်းအားဖြင့် ပြုပြင်ခြင်းသည် ကောင်းသောသဘော ဖြစ်လာလေသည်။ အသို့နည်း။

(၂-က)အလိုရမ္မက်သည် အမှောင်အားဖြင့် တင်းတိမ်ရောင့်ရဲနိုင်ခြင်း မရှိဘဲ ရလေလိုလေဖြစ်၍ တရားသည်ဖြစ်စေ၊ မတရားသည်ဖြစ်စေ ရလျှင် ယူမည်၊ ပြုလုပ်မည်ပင်ဖြစ်သည်ပြင် သူတစ်ပါးကို မငဲ့ညှာနိုင်၊ မိမိအကျိုး ငှာသာဟု ရနိုင်သည့်နည်းနှင့်ဆောင်ရွက်ခြင်း။

ကာမဂုဏ်၌ အလိုရှိအပ်သော အာရုံကိုဖြစ်စေ၊ အလိုမရှိအပ်သော အာရုံကိုဖြစ်စေ၊ သည်းခံနိုင်ခြင်းမရှိ၊ သည်းခံစိတ်ကို မမွေးမြူနိုင်ခြင်းတို့ဖြင့် အလိုရှိသောအာရုံနှင့် ဆုံဆိုက်သော် သဘောကျ၍ မိုးမမြင်လေမမြင် ဖြစ်အောင် ဝမ်းသာခြင်းကိုဖြစ်စေလေသည်။ အလိုမရှိသော အာရုံနှင့် တွေ့သောအခါ အချို့အကြောင်း၌ ကြမ်းတမ်းသောစိတ်ကိုဖြစ်စေ၍ သူတစ်ပါးကိုရန်ပြုတတ်လေသည်။ အချို့အကြောင်း၌ စိုးရိမ်ခြင်း၊ ပူပန်ခြင်း၊ ပူပြင်းတောက်လောင်၍ ငိုကြွေးခြင်း စသည်တို့ကိုပင် ဖြစ်စေလေသည်။

လောက၌တွေ့ကြုံဆက်ဆံရာ၌လည်းကောင်း၊ တစ်စုံတစ်ခုသော အမှုကိစ္စကိုဆောင်ရွက်ရာ၌လည်းကောင်း၊ ငါဟုဘဝင်မြင့်၍ဖြစ်ရမည်ဟု ဆောင်ရွက်ပြုလုပ်ခြင်း၊ သူတစ်ပါးကိုမထိမဲ့မြင် မလေးမစားပြု၍ ပြုမှု ကျင့်ကြံခြင်းတို့ဖြင့် ထောင်လွှားတက်ကြွမှုတို့ကို ဖြစ်တတ်စေလေသည်။

ထိုသဘောသုံးရပ်သည် အမှောင်အားဖြင့် ပြုပြင်ခြင်းဖြစ်ချေသည်။ ၎င်းကို အခြေပြု၍ အကျယ်ကို ဝင်စားပါလေ။ (၂-ခ)အလင်းရောင်အားဖြင့် ပြုပြင်ခြင်းကား ဤသို့တည်း။

အလိုရမ္မက်၌ရသမျှ တွေ့ကြုံရသမျှနှင့် တင်းတိမ်ရောင့်ရဲရာသည်။ အလိုအတိုင်းမပြည့်စုံသော်၊ မရသော် ငါ၏ကံသဘောဟု နှစ်သိမ့်ရာသည်။ ထိုမှတစ်ပါး မိမိအကျိုးရှိသည်ကို ဂရုမပြုဘဲ သူတစ်ပါးကို ဦးစားပေး၍ ဆောင်ရွက်ကျင့်ကြံပြုမှုရာချေသည်။

ထိုလုပ်မှုအရပ်ရပ်၌ (ဝါ) ကာမဂုဏ်အရပ်ရပ်၌ ဤသည်တို့ကား

သဘာဝ(ဝါ)လောက၌ ဖြစ်ပျက်တွေ့ကြုံရမည့် တွေ့ကြုံရသည့် သဘာဝ
ဟု သည်းခံလေ့ရှိခြင်း။

တွေးတောကြံဆလုပ်ကိုင်ရာ၌ဖြစ်စေ၊ သူတစ်ပါးနှင့်ပေါင်းသင်း
ဆက်ဆံရာ၌ဖြစ်စေ၊ မိမိကို အမြဲနှိမ့်ချရာသည်။ ဘဝင်မမြင့်ရာ။

(၃) အမှောင်အားဖြင့် အထူးသိခြင်းကား မကောင်းသော သဘော
တို့၌ ဘဝင်စိတ်ဖြစ်အောင် သိခြင်းပင် ဖြစ်ချေသည်။ ကောင်းသော သဘော
၌ အထူးသိခြင်းကို ဘဝင်စိတ်ဖြစ်အောင် သိခြင်းသည် အလင်းရောင်အား
ဖြင့် သိခြင်းဖြစ်ချေသည်။

(၄) ထိုသိခြင်းတို့သည် ရုပ် နာမ်တို့၏ ဖြစ်ပေါ်မှုပင် ဖြစ်ချေသည်။

(၅) ထိုသို့ ရုပ်နာမ်တို့၏ ဖြစ်ပေါ်မှုကြောင့် အာရုံခြောက်ပါးတို့
တွင် မှောင်သောသဘော၊ အလင်းရောင်သဘောတို့နှင့် တွေ့ရလေသည်။
သဘောမှာ ဤသို့ဖြစ်သည်။

(က) အမြင်အားဖြင့် ကောင်းမကောင်း တစ်ခုခုကို ဖြစ်စေတတ်
သည်။ ထိုသို့ ကောင်းမကောင်းတစ်ခုခုကို ဖြစ်ခြင်းကြောင့် နှစ်သက်ခြင်း
မနှစ်သက်ခြင်း၊ နှစ်မြို့ခြင်း မနှစ်မြို့ခြင်းတစ်ခုခုကို ဖြစ်စေတတ်သည်။
ထိုသဘောဖြင့် ကာမဂုဏ်မှုကို ပေါက်ပွားစေ၍ မေထုန်ထုံခြင်း သဘောသို့
လည်း သက်ရောက်သွားတတ်သည်။ သို့တည်းမဟုတ် အပြစ် သဘောသို့
သက်ရောက်သွား၍ သူတစ်ပါးကို ပျက်စီး နှစ်နာအောင်လည်း ဖြစ်စေ
တတ်သည်။ ထိုသို့မြင်ခြင်းဖြင့် ငါဟူသော တက်ကြွသည့်သဘောကြောင့်
နိုင်လိုမင်းထက် သူတစ်ပါးအပေါ်တွင် ပြုမူတတ်ခြင်း၊ ငါကြံလျှင် ခံနိုင်ရိုး
လား၊ ငါလုပ်လျှင် ဘာကြောင့် မဖြစ်ရသလဲဟု အပျက်သဘောနှင့် မဖြစ်
သည့်သဘောတို့ကို မမြင်ဘဲ ဘဝင်မြင့်နေတတ်ခြင်းတို့ဖြစ်ချေသည်။

အတိုချုံး၍ပြသောသဘောတို့သည် အမှောင်သဘောနှင့် မြင်နေ
ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

အလင်းသဘောနှင့် မြင်နေခြင်းကား ဤသို့ပင်လျှင်သတည်း။

တစ်ခုခုကိုမြင်လျှင် ပညတ်အားဖြင့် ဖြစ်သော ကြက်ငှက်တိရစ္ဆာန်
လူစသည်တို့နှင့် အရာဝတ္ထု ပုံသဏ္ဍာန်အရောင်အဆင်းတို့ကို မမြင်ဘဲ
မြူတုံးကြီးသာပါတကား။ နှစ်သက်ဖွယ်ရာမရှိပါတကား။ တစ်နေ့တွင်

ပျက်စီးရမှာပါတကားဟု အပျက်ကိုသာ မြင်နေသဖြင့် ကာမဂုဏ်သဘော တို့ကို မဝင်လာနိုင်ခြင်းပင် ဖြစ်ချေသည်။

တစ်နည်းတုံ ကြက်ငှက်တိရစ္ဆာန်စသည်တို့ကို မြင်ချေသော် သင်း တို့လည်း သင်းတို့သဘာဝအလျောက် ပျော်ပါးမြူးထူးကာ စားသောက်နေ ကြသည်။ သင်းတို့အပေါ်မှာ သနားကြင်နာရမည်။ သင်းတို့၏ ပျော်ပါးမြူး ထူးသွားလာစားသောက်ပုံကို မြင်ခြင်းဖြင့် သင်းတို့အား ငါ တတ်နိုင်သမျှ ကာကွယ်စောင့်ရှောက်အပ်သည်ဟု မြင်ခြင်းသဘောလည်း ဖြစ်ချေသည်။

တစ်နည်းတုံ လူနှင့်လူချင်းကို မြင်သည်ရှိသော် ကာမဂုဏ်သဘော သို့ မသက်ဆင်းဘဲ မောင်နှင့်နှမ အစ်မ၊ သားနှင့်အမိ၊ အဘိုးနှင့် အဘွား စသည်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ လူအချင်းချင်း သဘောအားဖြင့်လည်းကောင်း မြင်၍ သဘောတရားအလျောက် လူသည် လူအပေါ်၌ ကောင်းမြတ်သော အကျင့်ဝတ္တရားကို ကျေပွန်နိုင်သမျှ ကျေပွန်အပ်သည်ဟု မြင်ခြင်းဖြစ် ချေသည်။

(ခ) အကြားမှာလည်း ကောင်းမကောင်း တစ်ခုခုကို ဖြစ်စေတတ် သည်။ ထိုကောင်းမကောင်းကိုစွဲ၍ သာယာနှစ်သက်ခြင်း၊ မသာယာ မနှစ် သက်ခြင်းတို့ကို ဖြစ်စေတတ်သည်။ ထိုကြားခြင်းသည် အမှောင်သဘော အပင်းသဘောနှင့် ကြားခြင်းဖြစ်သည်။ အပင်းကား တရားသဘော ကွယ် နေခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ထိုမသာယာ မနှစ်သက်ခြင်း၊ သာယာနှစ်သက်ခြင်းကိုစွဲ၍ စိတ်ဆိုး ဝင်လာပြီးလျှင် ကြမ်းတမ်းသော သဘောတို့ ဖြစ်ခြင်း၊ ရုန်ရင်းခက်ထန်သော သဘောတို့ဖြစ်ခြင်း၊ မနာလိုဝန်တိုသောသဘောတို့ ဖြစ်လာခြင်းစသည့် မကောင်းသော ယုတ်မာညစ်ညမ်းသောသဘော အမျိုးမျိုးတို့ ပေါက်ပွား ကာ ဖြစ်လာတတ်လေသည်။ သို့မဟုတ် သဘောကျခြင်း၊ ကျေနပ်ခြင်း၊ ဝမ်းသာအားရခြင်းတို့ဖြစ်ပြီးလျှင် ကာမဂုဏ်သဘောသို့ သက်ဝင်လာကာ မေထုန်သဘောတိုင်အောင်ပင် ရောက်သွားတတ်လေသည်။

ဥပမာဆိုသော် သို့ကလိုတည်း။

ရေဒီယိုမှ သာယာသော သီချင်းသံကိုလည်းကောင်း၊ ခေတ်မီသော မျက်လုံးကိုလည်းကောင်း၊ မနှစ်မြို့ဖွယ်အသံတို့ကိုလည်းကောင်း၊ အိမ်တွင်

အိပ်နေရာ အိမ်နှင့်မနီးမဝေးမှကပြနေသော အငြိမ့်ကတီးသံများ၊ သီချင်းသံများ၊ လူ့ရွှင်တော် ပြက်လုံးများကို ကြားရသဖြင့် ဘဝင်ခိုက်ကာ သဘောကျကျေနပ်ခြင်း၊ တုန်လှုပ်ခြင်း စသည်တို့သည် ကန်းသော (ဝါ) ပင်းသော ကြားခြင်းတို့ ဖြစ်ချေသည်။

အလင်းသဘောနှင့် ကြားခြင်းကား ဤသို့ပင်တည်း။

ဟား၊ အသံပါတကား၊ သည်အသံဟာ ဘာကြောင့် ရောက်လာသလဲ၊ လေလှိုင်းထဲမှာ စီးကာပါလာ၍ နား၏တည်ရာအတွင်းသို့ ရောက်လာလျှင် ကြားရတာပါကလား၊ ဘာကြောင့် သည်အသံဖြစ်ရသလဲ၊ ဘယ်က လာသလဲ၊ အလွန်အလွန်ညစ်ပတ်ပုပ်သိုးသော ဝမ်းခေါင်းအတွင်းမှ ထွက်လာသော လေချင်းရိုက်ခတ်၍ ဖြစ်လာသောအသံပါတကားဟူသော သုံးသပ်ဆင်ခြင်ခြင်းကို ပြုရာ၏။

တစ်နည်းတုံလည်း မိမိကြားရသောအသံတို့သည် တရားပါတကားဟု တင်စား၍ တရားကို နှလုံးသွင်းရာ၏။

(ဂ) အနံ့မှာလည်း မှောင်သောအားဖြင့် ရသောအနံ့၊ လင်းသောအားဖြင့်ရသောအနံ့ဟူ၍ ရှိ၏။

မှောင်သောအားဖြင့် ရသောအနံ့ကား ဤသို့တည်း။

စက်ဆုပ်ရွံရှာဖွယ်ပုပ်ဟောင်နံ့စော်သောအနံ့၊ မကောင်းသောအနံ့တို့ကို နံသောအခါ “ထွီ”ဟု အော့နှလုံးနာကာ တံတွေးကို ပြု၏။ အော့အန်ခြင်းကိုပြု၏။ စိတ်ဆိုး၏။ ထိုအနံ့ဖြစ်ပေါ်လာစေသူအား အပြစ်ပေးလို၏။

ထိုမှတစ်ပါး မွှေးကြိုင်သောအနံ့တို့ကို ရှုရှိုက်မိ၏။ ရှုရှိုက်မိ၍ သဘောကျနှစ်သက်၏။ တပ်မက်ခြင်းပင်ဖြစ်၏။ဤသည် ကာမဂုဏ်ကို ခံစားခြင်းဖြစ်၍ မေထုန်သဘောထိအောင် ရောက်တတ်လေသည်။

လင်းသောအားဖြင့် အနံ့နှင့်တွေ့သော်ကား ဤသို့ဖြစ်၏။ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်သောအနံ့သည် မည်သို့မျှမွှေးခြင်း၊ နံခြင်း မရှိပါတကား၊ ဤအနံ့တို့မှာ ဓာတ်ရောပါလာ၍ မွှေးခြင်းဖြစ်ပါတကား၊ ဝါနံခြင်း ဖြစ်ပါတကား၊ စင်စစ်ကား အနံ့မည်သည်လည်း မြူတို့မှ ထွက်သောအနံ့ အငွေ့သာပါတကား။ ဆင်ခြင်သုံးသပ်ပြီးလျှင် တုန်လှုပ်ခြင်း ကင်းမဲ့ရာ၏။

(ဃ)ပါးစပ်ကား အစာစားခြင်းဖြင့် အရသာခံ၏။ ထိုအရသာခံမှုသည် လောဘ၊ ဒေါသ၊ မာနတို့ကို ပေါက်ပွားစေတတ်၏ဟု မသိမမြင်မိချေ။ ထို့ကြောင့် မကောင်းသော အစားအစာကို စားရသော် ၊ သဘောကျကောင်းသော အစားအစာကို မစားရသော် စိတ်ဆိုးခြင်း၊ သူတစ်ပါးအပေါ်၌ အပြစ်တင်ဆိုခြင်း၊ ကြိမ်းမောင်းခြင်းတို့ကို ပြုတတ်၏။ သဘောကျ၍ ကောင်းသောအစားအစာကို စားရသော်ကား ကျေနပ်နှစ်သက်၍ ရွှင်တပြုံးပြုံးနှင့်ဖြစ်၍ အကြည်ဆိုက်ကာ ကာမဂုဏ်ခံစားခြင်းဖြစ်နေ၏။ ထိုကာမဂုဏ်သည် မေထုန်အထိ အရိပ်သွား၏။ ထို့ကြောင့် ထိုသို့သော သဘောဖြင့် လိုချင်မှု (ဝါ) အလိုရမ္မက်၊ တုန်လှုပ်မှု၊ တက်ကြွမှုတို့ကို ဖြစ်စေ၏။

ထိုမှတစ်ပါးလည်း မကောင်းကျင့် ဆယ်ရပ်တွင် ပါးစပ်ဖြင့် အရသာရှိသဖြင့် မုသားပြောခြင်း၊ ကုန်းတိုက်ကုန်းချောခြင်း၊ ကြမ်းတမ်းသော စကားကိုဆိုခြင်း၊ သိမ်ဖျင်းသောစကားတို့ကို ဆိုခြင်းပြုလေသည်။

ဤသည် အမှောင်သဘောနှင့် ပါးစပ်၏အရသာကို ခံစားခြင်းဖြစ်၏။

အလင်းသဘောနှင့် ပါးစပ်၏အရသာကို ခံယူခြင်းသဘောကား ဤသို့ပင်လျှင်တည်း။

အစားအစာစားခြင်းသည် ကျန်းမာရေးအတွက် ဆေးစားခြင်းသာလျှင်သတည်း။ ကောင်းမြတ်သည်ဟု ဆိုသော မည်သည့်အစားအစာမဆို မြူသဘောသဘာဝတို့၌ စားလိုက်လျှင် ကျင်ကြီးကျင်ငယ် သွေးအဆီ သုက်စသည်တို့ ဖြစ်ခြင်းသာလျှင်သတည်း။ ထို့ကြောင့် အစားအစာအတွက်တပ်မက်၍ အလိုရှိခြင်း၊ တုန်လှုပ်ခြင်း၊ ထောင်လွှားခြင်း၊ တက်ကြွခြင်းတို့ကို မရှိရာ တတ်နိုင်သရွေ့ တင်းတိမ်ရောင့်ရဲခြင်း၊ သည်းခံခြင်း၊ နှိမ့်ချခြင်းတို့ကို ပြုရသည်။

ထိုမှတစ်ပါး သူတော်ကောင်းတရားဆယ်ပါးတွင် မိမိတို့ပြုသော ကောင်းမှုကို သူတစ်ပါးအပေါ်၌ ဖြူစင်သော မေတ္တာပြု၍ အမျှဝေခြင်း၊ သူတစ်ပါးပြုသော ကောင်းမှုကိုသာစု အနုမောဒနာပြုခြင်း၊ မိမိတတ်သိသည့် တရားတို့ကို ဟောတတ်က ပြောဟောခြင်းတို့ကို ပြုရသည်။

(င) ကိုယ်၏ထိတွေ့မှု၌လည်း အမှောင်သဘော၊ အလင်းသဘော တို့သည် ဤသို့လျှင်ကတည်း။

အမှောင်သဘော...

မိမိသည် (ဝါ) မိမိ၏ကိုယ်သည် မြူတုံးဖြစ်ပါလျက် အဖိုးတန် မြင့်မြတ်သည်ဟု ထင်၍ ဤသည် ငါနှင့်မတန်၊ ဤကား ကြမ်းသည်။ ဤကားနူးညံ့၍ ငါနှင့်တန်သည် စသည်ဖြင့် ဇိမ်သဘောအရ အလိုရှိနေ ပေသည်။ အဝတ်မှာလည်း ထိုနည်းလည်းကောင်းပင် ဖြစ်ချေသည်။ အနေ အထိုင် အသွားအလာ စသည်တို့မှာလည်း ထိုအတူ ထိုသဘောပင် ဖြစ်ချေ သည်။

ဤသည်တို့ကား ကာမဂုဏ်သဘော သက်သက်ဖြစ်၍ မေထုန် သဘောကို ဦးတည်နေပေသည်။ မိမိသည် မြူကောင်ကြီးဟု မမြင်သဖြင့် လှလှပပရှိလိုသည်။ ခုံခုံညားညား တင့်တင့်ပပရှိလိုသည်။ တင့်တင့်တယ် တယ် ခုံခုံညားညားနှင့် သွားလာနေထိုင်လိုသည်။ ထိုသို့သော သဘော တို့ကြောင့် လွန်သောလောဘ၊ လွန်သောဒေါသ၊ လွန်သောမာနတို့ကို တဖွားဖွား ပေါက်ပွားစေလေသည်။

ထိုမှတစ်ပါး ကောင်းသောအတွေ့ မွန်မြတ်သောအရသာဟု မေထုန် ထုံခြင်းကို လိုလားနှစ်သက်လေသည်။

အလင်းရောင်သဘောကား ဤသို့ပေတည်း။

မိမိသည် မြူတုံးမြူကောင်၊ သုံးဆယ့်သုံးခုတို့၏ အစုအဝေးဖြစ် သည့် သရုပ်ဆောင်နေသော အပုပ်ကောင်အဖြစ်ကို သိမြင်နေသည်။ ထို သဘောကြောင့် ကြမ်းသည်၊ နုသည် စသည်ဖြင့် မကွဲပြားချေ။ မြူတစ်ခု သည် မြူတစ်ခုနှင့် ထိတွေ့သည်ဟုသာ အောက်မေ့သည်။

ထိုသို့ သဘောရှိသဖြင့် ခုတင်ပေါ်နှင့် အောက်ကြမ်းပေါ်တွင် အိပ်ခြင်းမထူး၊ မွေရာပေါ်နှင့်ကြမ်းပေါ်တွင် အိပ်ခြင်းမထူး၊ ကုန်တင် ကားကြီး နှင့်သွားရခြင်း၊ ကားကလေးညက်ညက်နှင့်သွားရခြင်းသည် မထူး။ ရောက်ခြင်းသာ မူလဟု အောက်မေ့ခြင်း၊ အဝတ်တို့မှာ အရှက်နှင့် အပူ အအေးမျှတခြင်းကိုသာ သဘောထား၍ ပိုးဖဲကတ္တီပါတို့ကို ဝတ်ခြင်းနှင့် တိုင်းရင်းရက်ဖျင်ကြမ်းကို ဝတ်ခြင်းသည်မထူး။

စောင်မှာလည်း ဆောင်းအခါနွေးလျှင်ပြီးတန်သောသဘောနှင့်
ဂုန်အိတ်နှင့် အခြားခေတ်အလျောက် ဝွမ်းစောင်၊ သိုးမွေးစောင်တို့ဟု
မခြားနား။ ထိုသို့သော သဘောတို့နှင့် တင်းတိမ်ရောင့်ရဲခြင်း၊ သည်းခံ
ခြင်း၊ နှိမ့်ချခြင်းတို့ကို ပြုမှုခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ထိုမှတစ်ပါးလည်း သားသမီးရစ်မိသောငှာသာကာမမေထုန်မှုကို
လေ့လာသည်။ ထုံလို၍မလေ့လာ။ ဇိမ်ယစ်သောသဘောနှင့်လည်းမလေ့
လာချေ။

ထိုသို့ကိုယ်၏ ထိတွေ့မှုကို အလင်းရောင်မရခြင်းကြောင့် သူ့အသက်
သတ်ခြင်း၊ သူ့ဥစ္စာကိုခိုးယူခြင်း၊ ကာမမေထုန်မှု၌ မှားသောအကျင့်ကို
ကျင့်ခြင်းဖြစ်ပေါ်လေပြီတကားဟု ကိုယ်၏ထိတွေ့မှု၌သာယာ နှစ်သက်
ခြင်းကို လျှော့နိုင်သမျှ၊ သက်သာနိုင်သမျှ၊ လျှော့ခြင်း သက်သာခြင်းကို
ပြုမှုလေတော့သည်။

(စ) စိတ်အာရုံအားဖြင့်လည်း အမှောင်သဘော၊ အလင်းသဘော
တို့သည် တည်နေ၍ ဤသို့လျှင် ဖြစ်ချေသည်။

အမှောင်သဘောကိုပြအံ့။

စိတ်အာရုံတို့မည်သည် အလွန်လွင့်ပါးလျက်ရှိ၏။ မြန်လည်းမြန်
လွန်းလှ၏။ လအတွင်း၊ သောကြာကြယ်အတွင်းသို့ပင် သွားရောက်လုပ်
ကိုင်နေထိုင်၍ ဇိမ်ယူနေရန် ကြိဆစိတ်ကူးတတ်၏။ ဤသည်ကို ရူးခြင်း
တစ်မျိုးဟု ထားဦးလော့။

အကြင်သူသည် ကိုယ်ကျိုး၊ ကိုယ်စီးပွားအလိုငှာ တွေးတောကြံဆ
နေတတ်၏။ ကိုယ်၏ ဂုဏ်ကြီးရေး၊ တင့်မြင့်ရေး၊ အောင်မြင်ရေး၊ စိုးမိုး
ရေးတို့ကို မည်သို့လုပ်ကိုင်ရမည်ဟု တွေးတောကြံဆနေတတ်၏။ ဤသည်
မောဟ၏ တွေဝေဖုံးလွှမ်းမှုကြောင့် မှောင်ကြီးကျလျက် လောဘမှု၊ ဒေါသမှု၊
မာနမှုတို့ကို လွန်ကဲခြင်းဖြစ်လာတော့၏။

ထိုမှတစ်ပါး ဘဝင်မြင့်လျက် ငါကြံစည်လုပ်ကိုင်သော် ဖြစ်ရမည်
ဟု မှောင်ကျလျက် သဘာဝနှင့် ကိုက်ညီသည် မညီသည်ကိုလည်းမသိ။
အကြောင်းအကျိုးကိုလည်း ရေရေလည်လည် တွေးတောကြံဆတတ်ခြင်း
မရှိ။ မျက်မွေးတစ်ဆုံးကိုသာမြင်လျက် မည်သို့လုပ်ကိုင်သော် သဘာဝ

အလျောက် မည်သို့သောအကြောင်းများသည် ပေါ်လာ၍ မည်သို့သော အကျိုးတရားများသည် ပေါ်လာသတတ်ဟုလည်းမရိပ်စားမိ။ လူတို့မည် သည် ကံ၏အစွမ်းအလျောက်ဖြစ်သည်ကိုလည်း မစဉ်းစားမိချေ။ ထိုသို့ လျှင် လုပ်မိလုပ်ရာများကို လုပ်မိ ကျင့်ကြံမိတတ်လေသည်။

အလင်းသဘောကို ဆောင်ဦးအံ့။

မျိုးစေတည်းဟူသော ကံသဘောကို လွန်ဆန်နိုင်ခဲ့ပေသည်။ သတ္တဝါ တို့မည်သည် ကြံသော်လည်းမဖြစ်၊ မကြံသော်လည်း ဖြစ်တတ်၏။ ကြံ၍လည်းဖြစ်တတ်၏။ ကြံ၍လည်းပျက်တတ်၏ဆိုသော သဘောတို့ကို စဉ်းစားလျက်၊ သဘာဝနှင့် ညီမညီ၊ ကြောင်းကျိုးနှင့် ဟပ် မဟပ်ဟု ကြံဆ တွေးတောပြီးနောက် ကြောင်းကျိုးနှင့် ဟပ်စေကာမူ အရှည်ကို မျှော်ကိုးပြီး လျှင် ကြံဆစိတ်ကူးခြင်းဖြစ်၏။

ထိုသို့လုပ်ကိုင်ရာ၌ မိမိသဘောတစ်ခုတည်းကို အားမကိုးဘဲ ကောင်းမွန်မှန်ကန်စွာ မြော်မြင်အယူရှိသော ပညာရှိများတို့နှင့်ညှိနှိုင်း တိုင်ပင်ဆွေးနွေးပြီးလျှင် စင်ကြယ်နိုင်သမျှစင်ကြယ်အောင် ဝေဖန်ပြီးသော် မှားသော်၊ အကျိုးမဲ့သော်၊ မကောင်းဖြစ်သော် ပြင်လတ္တံ့ဟု စိတ်ကူးဆောင် ရွက်ခြင်းဖြစ်ချေသည်။

ရုပ်နာမ်တို့၏ ဖြစ်ပေါ်မှုကြောင့် ခြောက်ပါးသော အာရုံတို့သည် မှောင်သောသဘော၊ အလင်းရောင်သဘောနှင့်ဖြစ်ရတတ်ချေသည်။ ထိုသို့ ဖြစ်ရသောအားဖြင့် ကောင်းသောသဘောကိုဖြစ်စေ၊ မကောင်းသော သဘောကိုဖြစ်စေ ဖြစ်စေလေသည်။

(၆) ထိုသို့သော သဘောကြောင့် အတွေ့ကိုဖြစ်စေလေသည်။ အတွေ့ မှာလည်း ကောင်းသောသဘောသည် ကောင်းသောအတွေ့ကို ဖြစ်စေ၍ မကောင်းသောသဘောသည် မကောင်းသောအတွေ့ကို ဖြစ်စေလေသည်။

(၇) ထိုကဲ့သို့သော အတွေ့ကြောင့် ခံစားခြင်းဖြစ်လာလေတော့ပြီ။ ခံစားခြင်းမှာလည်း မကောင်းသောအတွေ့ကြောင့် မကောင်းသောခံစား ခြင်း၊ ကောင်းသောအတွေ့ကြောင့် ကောင်းသောခံစားခြင်းသည် ဖြစ်ရလေ သည်။

(၈) ထိုသို့ခံစားခြင်းကြောင့် တပ်မက်ခြင်းသည် ဖြစ်ပေါ်လာလေ သည်။ ထိုတပ်မက်ခြင်းမှာလည်း မကောင်းသောခံစားမှုရှိသော် မကောင်း

ဘောတပ်မက်ခြင်း၊ ကောင်းသောခံစားမှုရှိသော် ကောင်းသောတပ်မက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

(၉) ထိုတပ်မက်ခြင်းကြောင့် စွဲလမ်းသောအာရုံသည် ပေါ်လာလေသည်။ ထိုအာရုံမှာလည်း ကောင်းသောတပ်မက်ခြင်းရှိလျှင် ကောင်းသောစွဲလမ်းခြင်းအာရုံ၊ မကောင်းသောတပ်မက်ခြင်းရှိသော် မကောင်းသောစွဲလမ်းသောအာရုံတို့ကို ဖြစ်ပေါ်စေလေသည်။

ဤသို့လျှင် ခန္ဓာငါးပါး (ဝါ) ရုပ်နာမ်သည် လူးလဲဆက်ဆံနေလေရကား အထူးသိခြင်းဓာတ်ဟု ဖြစ်တည်ကာ စွဲနေပေတော့ပြီ။

ရုပ်နာမ်သည် ဘဝတွင်ရင့်ရော်လာ၍ မြူတုံးကြီးကို မဆောင်နိုင်သဖြင့် စွန့်လွှတ်လိုက်သောအခါ မြူတုံးမြူစုံကြီး တုံးလုံးပက်လက်ကျန်ခဲ့သည်ဟု လူတို့ပညတ်ခေါ်ဆိုကြလေသည်။ ထိုအခါ အကန်းတို့သည် အမျိုးမျိုးတမ်းတ၍ ရှိက်ကြီးတင်နှင့်ငိုကြွေးကြလေသည်။

“ကိုင်း...ဘယ့်နှယ်လဲ၊ ဘယ်မှာလဲအသက်၊ အသက်ရှိသလား။ အစစ်သဘောမှာ ရုပ်နာမ်တို့အလုပ်လုပ်ခြင်းမျှသာရှိသည်။ သတ္တဝါမရှိ၊ အသက်မရှိ၊ သေခြင်းမရှိ၊ ဘာရှိသလဲ၊ သဘောရှိသည်။ ဘယ်လိုသဘောလဲ၊ ဘဝပြောင်းလဲခြင်းသဘောတည်း။

“လူမှာ အသက်ရှိသည်ဟု ယူဆနေလျှင် လူတစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ ခဲယဉ်းနေသေးသလား” အသက်ဆိုသည်ကား မရှိချေ။ သာမန်ပညတ်မျှသာပင်တည်း။

သဘောတစ်ခုကိုရေးသော် လိပ်ပတ်လည်ရုံနှင့် မချောမော အထည်ကိုဖြစ်အောင် သရုပ်ပေါ်မှ နေသားကျမည်။ စဉ်းစားလက်စနှင့် ဆက်၍ စဉ်းစားပါဦးလော့။

(က) သေသော် ဘဝဆုံးပြီဟုဆိုလျှင် ဆုံးသလား၊ ရုပ်နာမ်ကြီး ငေါတောတောကျန်နေ၍ အထူးသဘောဓာတ်မှာ ကောင်းသောစွဲလမ်းခြင်းသော်လည်းကောင်း၊ မကောင်းသောစွဲလမ်းခြင်းသော်လည်းကောင်း ကျန်ခဲ့၍ ဘဝပြောင်းရပေလိမ့်မည်။

(က-၁) ကောင်းသော စွဲလမ်းခြင်းသည် ကောင်းသောဘဝ၊ မကောင်းသောစွဲလမ်းခြင်းသည် မကောင်းသောဘဝ ဖြစ်ရချေသည်။

မကောင်းသောဘဝကို အပါယ်၊ ကောင်းသောဘဝကို နတ်ဟု ပညတ်တင် ထားကြသည်။ ထိုဘဝမှာလည်း မြူဘဝ၊ ဓာတ်သက်ဘဝဟူ၍ ရှိချေသည်။

ငရဲဘဝ၊ နတ်ဘဝကို ဓာတ်သက်ဘဝဟု ခေါ်ရန် တိရစ္ဆာန်နှင့် လူ့ ဘဝကို မြူဘဝဟု ခေါ်လေသည်။ များစွာသော ပြိတ္တာများနှင့် အသူ ရကားတို့ကိုလည်း ဓာတ်သက်ဘဝဟု ခေါ်လေသေး သည်။

ထို့ကြောင့် လူသေခြင်းသည် ဘဝတစ်ခုခုသို့ ပြောင်းလဲခြင်းမျှသာ ဖြစ်သည်။

(ရေးရဖို့ ပျင်းလာပြီ။ တပည့်ကျော် ခွေးကောင်စုတ်ချွန်းများက လည်း မပေါ်လာ၊ ဘဲကင်သုပ်နှင့် လက်ဖက်ရည်ဖန်သောက်ချင်သော်လည်း ငွေနှစ်ကျပ်ကို နှမြော၍မသောက်ရက် ဈေးတွေကလည်း ဆုတ်ကပ်ကြီးမှာ လွန်လွန်မင်းမင်း တက်၍သာနေတော့)။ အဟမ်း။ ဆက်ရဦးမလေ...။

ရုပ်နာမ်တို့ အာရုံခြောက်ပါးနှင့်လူးလဲ၍ ဖြစ်ရခြင်းမှာ အမှောင် သဘောနှင့်လူးလဲရာတွင် စွတ်မိစွတ်ရာကောင်းသောသဘောကိုလည်း စွတ်မိတတ်လေသေးသည်။

အသို့နည်း လှူခြင်း၊ ပေးကမ်းစွန့်ကြဲခြင်း၊ ချစ်စဖွယ်သောစကား ကို ဆိုခြင်း၊ မျှတခြင်း၊ သနားကြင်နာတတ်ခြင်း၊ သူတစ်ပါးကောင်းစားခြင်း ဌိဝမ်းသာလို၊ သူ့အပေါ်ဝမ်းသာခြင်း၊ သီလဆောက်တည်ခြင်း၊ ဥပုသ်သုံး ခြင်း၊ ကောင်းသောအကျင့်တစ်ခုခုကိုလည်း ကျင့်တတ်ခြင်း စသည်ဖြင့် ကောင်းသောအကျင့်နှင့်လည်း မကင်းသူတို့ များစွာ ရှိပေမည်။

(က-၂) ဘဝကူးသော် အမှောင်သဘောနှင့်လူးလဲသော်လည်း ကောင်းသောအကျင့်ရှိ၍ ထိုအကျင့်က အားကောင်းလေသော် အထူး သိခြင်းဓာတ်တွင် ကောင်းသောအာရုံ၌ စွဲလမ်းသဖြင့် ကောင်းသောဘဝသို့ ရောက်တတ်လေသည်။ နတ်ဘဝသို့ရောက်သည်ပင်ဆိုစို့။ ထိုသို့ရောက် ရာတွင် အမှောင်အတွင်းကနေ၍ နတ်ဘဝသို့ရောက်ခြင်းနှင့် အလင်းရောင် အတွင်းကနေ၍ နတ်ဘဝသို့ရောက်ခြင်းတို့သည် စည်းစိမ်ချမ်းသာခြင်း ကားတူသည်ဟုဆိုရပေကာမူ၊ ထင်မှတ်ယူဆရစေကာမူ အာရုံချင်းကား ခြားနားနေပေသည်။

ဓာတ်သဘော ဘဝအားဖြင့် ဖြစ်ကြရာတွင် ထင်ရှားစွာပြပါဟူ

ဆိုချေသော် ဤသို့စဉ်းစားရာသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ မြူဘဝ၌ အိပ်မက်မက်ရာတွင် ကောင်းသောစည်းစိမ်းချမ်းသာ အလိုရှိသောအဖြစ်နှင့် တွေ့နေရပေသည်။ ၎င်းသည် ဝတ္ထုထင်ရှားမရှိပေ။ ရုပ်နာမ်တို့လူးလဲရာ အာရုံအားဖြင့်ဖြစ်နေသောဘဝ ဖြစ်သည်။ နိုးလာသောအခါ ထိုစည်းစိမ်းချမ်းသာတို့သည် ရှိသေးသလား။ အဘယ်သို့ရောက်သွားသနည်း၊ ပျောက်သွားပြီ၊ ထားတော့၊ ၎င်းတို့သည် အဘယ်ကရောက်လာသနည်း။ မည်သူက ပေးသနည်း၊ မည်သူကမျှ မပေးချေ။ ရုပ်နာမ်တို့၏ လူးလဲရာ ကောင်းသောသဘောအာရုံအားဖြင့် ဖြစ်ခြင်းမျှသာဖြစ်ချေသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ အိပ်မက်ထဲ၌ ကြောက်စရာ၊ လန့်စရာထိတ်စရာ၊ မနှစ်သက်စရာများကို ဖြစ်ပေါ်နေရသည်။ ဤသည်လည်း ရုပ်နာမ်တို့သည် မကောင်းသော အလေ့အကျင့်အားဖြင့် ဖြစ်ပေါ်သည့်အာရုံအားလျော်စွာ တွေ့ရလေသည်။ ၎င်းသည် ငရဲသော်လည်းကောင်း၊ ပြိတ္တာသော်လည်းကောင်း၊ အသူရကာယ်သော်လည်းကောင်း ဖြစ်နေရခြင်းမျှသာလျှင် ကတည်း။

ထိုအကြောင်းတို့ကို တစ်ကွက်စီ ကျနစွာရေးသင့်သော်လည်း “အသက်ရှိသည်ဟု ယူဆနေလျှင်...” နှင့်ပတ်သက်၍ ရေးရသောကြောင့် စာမျောမည်ဖြစ်၍ မရေးရတော့ပေ။

(က-၃)ဓာတ်သဘောဘဝ၌ ဖြစ်ရရာတွင် ဓာတ်သဘောအရှိန် ကုန်ဆုံးသွားသောအခါ တစ်ဖန် ဘဝကူးရလေသည်။ ထိုသို့ဘဝတစ်မျိုးဖြစ်ရရာ၌ အမှောင်အတွင်းကနေ၍ ဖြစ်ကြရသော ရုပ်နာမ်တို့သည် မိမိအရှိန် ကုန်လာခြင်းကို မသိမမြင်ချေ။ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့မိခြင်းဖြင့် စုတေစိတ် ကျရလေတော့သည်။

ထိုသို့စုတေစိတ်ကျရရာတွင် အလင်းမရဘဲ အမှောင်နှင့်ပင်ကျရ၍ ရောက်မိရောက်ရာ မိခင်လောင်း၏ သန္ဓေတိုက်ခန်းတွင် အာရုံငြိကာ ဘဝဖြစ်ရလေတော့သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ မိခင်လောင်းကို အာရုံငြိစရာ မတွေ့သဖြင့် ပြိတ္တာခဏဖြစ်နေရရှာသည်။ ပြိတ္တာဆိုခြင်းကား တစ်ခုခုသော တားမြစ်ခြင်းကို ခံရ၍နေရသည့် ဘဝမျိုးလည်းဖြစ်သည်။ ထိုပြိတ္တာသည် ပြိတ္တာ

ဘဝနှင့်ပင် မအောင့်အည်းနိုင်ဘဲ မိခင်လောင်းကိုအာရုံကပ်ငြိစရာ မတွေ့ရ၍ (ဝါ) မိခင်ထံမှာအခွင့်မရ၍ တိရစ္ဆာန်မဝမ်းထဲ၌ သန္ဓေစွဲခြင်းလည်း ရှိတတ်သေးသည်။

အလင်းရောင်နှင့် ဓာတ်သဘောဘဝအတိုင်း နတ်များစွာမှာကား မိမိဓာတ်သက်ချိန်ကုန်ပြီဟု မိနိယငါးပါးထင်လာလျှင်ပင် မိခင်လောင်းကို ရှာဖွေပြီး စူးစမ်းပြီး တွေ့သောမိခင်လောင်းထံ သန္ဓေစွဲလေပြီ။ ၎င်းသည်လည်း မိခင်လောင်းရှာမရသဖြင့် ပြိတ္တာဘဝတစ်မျိုးဖြစ်ရတတ်သည်။ သို့သော် ထိုပြိတ္တာသည် ကောင်းသောအာရုံကိုစွဲလမ်းလေ့ကျင့်နေသဖြင့် တန်ခိုးရှိပြီးသော် လူမိခင်လောင်း၏ သန္ဓေတိုက်ခန်းတွင် ဝင်အောင်းမိရတတ်ချေသည်။ သဘောကား နက်လှပေသည်။

(ထိုသို့သော သဘောကြောင့် လူများအိမ်ထောင်ပြုခြင်း၊ ကာမမေထုန်မှုနှင့် အိမ်ထောင်သားများပျော်ပါးမှုအားဖြင့် ပြုခြင်းတို့ကို စာအုပ်ပေါင်းများစွာတွင် ရေးခဲ့သည်။ မည်သည့်စာများမှာ ရေးခဲ့သည်ဟု မမှတ်မိ။ ပျင်းပျင်းရှိတိုင်းရေးခဲ့သကဲ့၊ ကာမမေထုန်ပြုခြင်း၏ ကောင်းသောနည်းသဘောတို့ကိုလည်း ရေးခဲ့သည်။ မည်သည့်စာအုပ်များမှာ ပါနေသည်ဟုမသိ။ ဤသည် ကျွန်ုပ်မှာ အပြစ်ရှိသည်။ ကျွန်ုပ်သည် အပြစ်များစွာရှိသောသူဖြစ်သည်။ ကျမ်းဖြစ်နေမည်ကြောင့် တစ်ကွက်တစ်ခန်း စာအုပ်ကိုမျှမရေးခဲ့။ လူပျိုကြီး၊ အပျိုကြီးကောင်းများကိုလည်း ဦးစားပေး၍ မရေးခဲ့ပေ။ ကျွန်ုပ်ကျမ်းကိုမပြုစုဝံ့။ ကျမ်းပြုစုနိုင်အောင်လည်း အတတ်၊ ပညာ၊ ဉာဏ်မရှိချေ။)

ထိုသို့သောသဘောတို့ကြောင့် ပဋိသန္ဓေနေရမှုသည် အလွန်ကြောက်စရာ ကောင်းလှပေသည်။

လူသေသော် ဘဝဆုံးပြီဟု ပြောရန်ကား လွယ်လှသည်။ သေသော် ခန္ဓာငါးပါး(ဝါ)ရုပ်နာမ်ကြီးမပြတ်မစဲဘဲ တန်းလန်းနေခြင်းကား ခက်သည်။ လူသေသော် လူပြန်ဖြစ်သည်ဟု ပြောရန်လည်း လွယ်ကူပေသည်။ သို့သော် ဓာတ်သဘောဘဝဖြစ်ရရာ၌ မကောင်းသောသဘောအရှိန်ကြောင့် အပါယ်သို့လည်း ကျရတတ်သည်။ ကောင်းသောသဘောအရှိန်ကြောင့် စွဲလမ်းသော အာရုံအားဖြင့် နတ်ဘဝသို့လည်းရောက်ရတတ်ချေသည်။ လူ့ဘဝသို့

ချက်ချင်းပြန်ရောက်ရရန်ကား မရောက်ဘူးဟု မဆိုတုံသော်လည်း ရောက်ဖို့ ခဲယဉ်းလှသည်ကို စဉ်းစားဖို့ပြခဲ့လေပြီ။

(ခ) သေရန်အကြောင်းဆိုက်လာသောအခါ၊ အခြားစာအုပ်များတွင် ရေရေလည်လည်ပင်ရေးပြီးခဲ့ပြီ။ သို့သော် စာအုပ်ကိုညွှန်မပြနိုင်၍ ဤကျမ်း တွင် ထပ်လောင်း၍ ဆွမ်းပေါင်းမည်။

လူများသည် သေတော့မည်ဟု နီးကပ်လာသောအခါ ပထဝီ၊ အာပေါ၊ တေဇော၊ ဝါယောတို့သည် တဖြည်းဖြည်း အားလျော့လာကြလေပြီ။ ဝါယော ဓာတ်သည် နောက်ဆုံးမှ အားလျော့ခြင်းများသည်။ ထိုသို့ အားလျော့လာရာ တွင် ဘဝတွင် လေ့ကျင့်လာခဲ့သော သဘောတို့သည် အားအရှိန်ဖြစ်လာရာ တွင် ကောင်းသောသဘောလည်း အားအရှိန်ကြီးတတ်သည်။ မကောင်း သော သဘောလည်း အားအရှိန်ကြီးတတ်သည်။

အားအရှိန်ကြီးသောသဘောကိုခံယူခြင်း၊ မှတ်သားခြင်း၊ အပြု၊ အထူး သိခြင်းတို့ပြု၍ စွဲလမ်းနေရာတွင် အကြောင်းအားလျော်စွာ ခွေးဟောင်သံကို ကြားမိသည်။ ကြက်တွန်သံကို ကြားမိသည်။ တစ်စုံတစ်ခုသော မကောင်း သဘောသည် ဖြစ်လာတတ်သည်။ လူလုပ်နေပါလျက် တိရစ္ဆာန်အကျင့်ကို ကျင့်လာခဲ့မိလေရကား အာရုံဓာတ်၊ သဘောဓာတ်တို့အားဖြင့် နီးစပ်သော ကံဖြစ်ပြီးလျှင် အကျိုးပေးရာကံဖြစ်သွား၍ အပါယ်ဘဝတစ်ခုခု၌သော်လည်း ကောင်း၊ တိရစ္ဆာန်တစ်ခုခုဘဝ၌သော်လည်းကောင်း ဖြစ်ရတတ်ချေသည်။ ထို့ကြောင့် သေရခြင်းသည် ကြောက်စရာကောင်းလှသည်ဟု ပညာရှိ ကြောက်၊ အလင်းကြောက်၊ ကြောက်ပါလျှင် လူ့ဘဝ၌ ကောင်းသော သဘောကိုဖြစ်စေရန် ကောင်းသောလေ့ကျင့်မှု၊ ကောင်းသောအကျင့်တို့ကို ကျင့်ရာပေသည်။

(ခ-၁) သေခါနီးအိပ်ရာထဲ၌ လဲလျောင်းနေပြီး ရုပ်ဓာတ်ကလည်း အရှိန်လျော့သည်ထက် လျော့လာ၍ ချွေးဆိုက်လာတော့မည်။ အထူးအသိ ဓာတ်ကလည်း အားကောင်းလာပြီ။ ထိုခဏတွင် ချစ်မယားက(ဝါ) ချစ်လင်က အနားမှ တတွတ်တွတ်တောပြော၊ တောင်ပြော၊ တောလုပ်၊ တောင်လုပ် သားသမီးများကလည်း ခေတ်အတတ်တွေ ဆရာဝန်ခေါ် ဆေးထိုးဖို့ပြော လူမမာလာမေးသော ပညာရှိ မောင်မောင်မိမိတို့ကလည်း

ဘယ်ဓာတ်ဆရာက ဘယ်လိုကောင်း၊ ဘယ်ဆေးဆရာက ဘယ်လိုကောင်း ဟု ဆရာဝန်သည် မသေ၊ ဓာတ်ဆရာသည်မသေ။ ဆေးဆရာသည် မသေ ဟု မသိဘဲပြောကြ၊ လူမမာရှင်ကား ခေါင်းထဲတွင် ပွေ့နေပြီ။

လူမမာရှင်ကား ဆေးဆရာဝန်ကိုခေါ်၍ ဆေးထိုးပြီ၊ သက်သာသလို သတိကောင်းစွာရသလို ဖြစ်လာပြီ။ လူမမာရှင်များကား ဝမ်းသာကြ၍ ဆေးဆရာဝန် ကောင်းကြောင်းချီးကျူးကာ ပြောကြပြီ။ သေရမည်ကို ကြောက်သောလူနာကား ဆေးဆရာဝန်ကို စွဲသွားပြီ၊ သေရမည့်ဘေးကား မလွတ်သာ တစ်ရက်နှစ်ရက်လောက်ရှိသော် လူနာသေရပြီ။ သေသူသည် ဆရာဝန်ကို အာရုံငြိကပ်ကာ စွဲသွား၍ ပြိတ္တာဖြစ်သွားလေပြီ။

တချို့မှာ ဤဓာတ်ဆရာကား အလွန်တော်သည်ဟု ဘေးဘီက ဝိုင်းဝန်းကာပြောကြ၍ သေလုနီးလူနာကို ကုသရန် လူနာရှင်က ဓာတ် ဆရာကိုပင် ပင့်ရပြန်၏။ ဓာတ်ဆရာက ခြေဖဝါးနှစ်ဖက်ကို ရေနံချေး လိမ်း၊ မီးကင်ပြုလုပ်သဖြင့် လူမမာထိုင်ပြီးသော် စကားများကိုပင် ပြောနေ ၍ ဝမ်းသာကြ၏။

လူနာကား အာဂဓာတ်ဆရာဟု ထိုဓာတ်ဆရာကိုမက်က စွဲလမ်း နေ၏။ သေခြင်းသဘောတရားကားမလွတ်နိုင်။ လူနာသည် သေရတော့ ၏သေရာတွင် ဓာတ်ဆရာကိုစွဲသွား၍ ပြိတ္တာဖြစ်ရလေတော့ပြီ။

တချို့မှာလည်း ဤဆေးဆရာကားအလွန်တော်သည်ဟူ၍ ဝိုင်းအုံ အကြံပေးကြသောကြောင့် သေလုနီးလူနာအတွက် ဆေးဆရာကို ခေါ်တော့ ၏။ ဆေးဆရာကား ၎င်း၏ နန်းတွင်း လျှာပွတ်ဆေးကို လျှာတွင် ပွတ်ရုံမျှ နှင့်ပင် လူနာသည် စကားပြောနိုင်လာ၏။

လူနာကား ထိုဆေးဆရာကို အတော်ပင် အားကိုးတော့၏။ သို့သော် သေခြင်းသဘောတရားကို မလွန်ဆန်သာ၍ သေရရှာလေပြီ။ သေသော အခါ ဆေးဆရာ၌ စွဲလမ်းအာရုံပြုသွားသဖြင့် ပြိတ္တာဖြစ်ရလေပြီ။

(ကျွန်ုပ်အား ပညာရှိဓမ္မကထိကတစ်ယောက်က ဤသို့ ပြောဖူး၏။ အိမ်မှာ မမာမကျန်းရှိရင် မည်သည့်ဆေးဆရာကိုမှ မပင့်မခေါ်နှင့် သူတို့၏ နောက်က တစ္ဆေခေါ်နေကြသော ပြိတ္တာတွေ အများကြီးပါလာတယ်ဗျ)။

အချို့မှာ သေခါနီးတွင် တွတ်တီးတွတ်တာနှင့် ပြုစုစောင့်ရှောက်ကာ